

جان بیور

شیطان دام

آزادی زیندیگی میان

جه کوشنده دامه

دیل آزوردیگی و لغزش

ویشترجه ای میلیون نسخه سراسر جهان میان

ریفیقان عزیز

آ پیغام به احتمال زیاد مهمترین برخوردی ایسه کی شومی عمر میان حقیقت امرأ دریدی. تأنم آن ایطمینان امرأ بگم، نه آن وأسی کی اون بینویشتم، بلکی اون موضوع وأسی آن گم. آ پیغام جه آسمانه؛ من خودم باور درم کی آن وأسی می نام اون رو نهه، چون کی من اولین کسی بوم کی اون بخواندم. دلیل آزوردیگی موضوع، کی اصل موضوع دام شیطان کیتاب ایسه، ویشتر وختان ایته جه سختترین مانعان و گول زننده ترین دامان ایسه کی وَا اون امرأ روبرو ببیم و اون رو باش بیم.

ده سال جه آ کیتاب انتشار ویشتر جه ای میلیون نسخه جه اون سراسر دنیا میان به فروش برسه. تا هسأ خیلی شهادتآن جه گوشه و کنار دنیا به دس باوردیم کی چوطو آ پیغام زیندیگیان لمس بوکوده، و مردومه جه اوشان ایسارت آزاد کوذه و آدمآن قوت بده تا جه دوشمند چنگال جیویزید و طرف بنترینی کی خودا اوشانه ره خوابه، آزادانه پیش پیشید.

الان خوداوند خیلی روشن می دیل میان بنه کی واید قدیمی و تازه رهبران کل دنیا دومبال بیم و به عنوان نیشانی جه می موحبت به اوشان، ایته نسخه جه آ کیتاب اوشان کادو فادم تا اوشانم بتأنید دیگران کومک بوکونید تا ویریزید و ایسارت زینجیلان پاره کونید.

ریفیقان، وختی کی خودا آ پیغام مَر فاده، می زیندیگی اساسی واگردان فوگوردان بو بوست. دوعا کونم وختی کی حقیقتانی کی آ کیتاب میان نهه یه و امجد، شومی زیندیگیم، عوض به. نوق و شوق درم تا بیشتاوم آ پیغام چوطو شومی زیندیگی و آدمانی کی اوشان خیدمت کونیدی رو اثر بنه.

جان بیور

JohnBevere@ymail.com

MessengerX

 Messenger
INTERNATIONAL

جان بیور

شیطان دام

آزادی زیندیگی میان
جه کوشنده دامه
دیل آزوردیگی و لغزش

The Bait of Satan by John Bevere, Rashti

© 2025 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as The Bait of Satan

Additional resources in Rashti by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at: **MessengerX.com** and on the **MessengerX App**.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

شیطان دام، جان بیور بینویشته، نسخه گیلکی

© 2025 Messenger International

MessengerInternational.org

The Bait of Satan عنوان به زبان انگلیسی:

منابع دیگه ای جه جان و لیزا بیور تأنید به زبان گیلکی و به صورت رایگان از طریق اپلیکیشن

MessengerX.Com و هتو بیجیر آدرس، دانلود یا مشاهده بوکونید **MessengerX**

JohnBevere@ymail.com را ارتباطی نویسنده امرأ جه طریق آ ایمیل ایسه:

آ کیتاب ایته کادویی جه طرف موسسه بین المللی مسنجر ایسه و قابیل فروش نیه.

می عمیق ترین سپاسان تقدیم کونم به:

می زن «لیزا» ، کسی کی بعد خوداوند، می عزیزترین ریفته. تو راس راسی ایتہ پارسا و با فضیلت زن ایسی! تا ابد خودایه شکر کونم کی امره به عنوان زن و شوهر به هم وصل کود. تی جه، تی بی دریغ کومکان و استی آ کیتاب ویراستاری ره ممنونم.

به می چار تا پسر، «آدیسون» ، «آستین» ، «الکساندر» و «آردن» که جه وختی کی واید اوشان امره بوگذرنه بیم، بوگذشتید تا آ کیتاب کامل به. شوما پسران، می دیل شادی ایسید.

ایتہ قدردانی یه خاص نسبت به «جان میسون» کی آ پیغام باور بوکود و مر آن چاپ کودن ره تشویق بوکود؛ به «دبورا پولالیون» ، بخاطر اون ذوق و توانایی و حمایت در ویراستاری آ کیتاب، و به تومام کارکونان «کاریزما هاوس» ، کی آ پروژه میان می امرأ هم پا زحمت بکشید.

و جه همه مهمتر، می خالیص قدردانی نسبت به آسمانی پتر بخاطر اون وصف ناپذیر عطا، به می خوداوند عیسا مسیح اون فیض، راستی و موحبت و استی و به روح القدس، اون هیدایت کامل و اسی آ پروژه میان.

فهرست

پیشگفتار.....	۵
مقدمه.....	۹
۱. من و لغزش؟!.....	۱۳
۲. پبله لغزش.....	۲۱
۳. چوطو هتوچی تفاقى مره دکفته؟.....	۳۳
۴. آى مى پئز!.....	۴۵
۵. آویر بوسته روحانىیان چوطو بوجود آییدی؟.....	۵۹
۶. جه واقعیت قایم بوسته.....	۷۳
۷. موحکم بنیان.....	۸۵
۸. تومام اونچی کی تأنه جنبش بوخوره، جنبش خوره.....	۹۹
۹. لغزش صخره.....	۱۱۷
۱۰. نوکونه باعیث دیگران لغزش بیبیم.....	۱۳۳
۱۱. فأندى، پس خودتم نیأفى.....	۱۴۵
۱۲. انتقام دام.....	۱۵۹
۱۳. جیویز دام.....	۱۷۱
۱۴. هدف: صلح و آشتی.....	۱۸۱
پایان: عمل بوکونید.....	۱۹۳

پیشگفتار

کتابی کی شومی دست میان نهه، ایتہ جه موهترین حقایقی ایسه کی مومکینه زیندیگی میان اون امرأ برخورد بکونید. من تأنم أ مطلب با ایطمینان بگم، نه بخاطر آنکی أ کیتاب نیویسنده ایسم، بلکه بخاطر موضوعی کی اون میانی نهه. لغزش اصل گب شیطان دامان کیتابه، ویشتر وختان سختترین مانعی ایسه کی ایتہ آدم واید اون امرأ روبرو بیه و اون جه باش به.

مسیح شاگردان، پیله موجیزات چوم دکفیه بیده اید. اوشن ناباور بیده ایدکی، کور آدمان چوم بازه به و موردیان زنده بید. اوشان عیسی فرمان به طوفیان بیشتاوستید و بیده اید کی طوفیان ساکیت بوسته. اوشان با خودشان چومان بیده اید کی عیسی چنته دانه نان و ماهی یه برکت بده و هیزارن نفر اون امرأ سئر کوده. موجزات مسیح و اون عجایب کاران اونقده زیاده بو کی تمام دنیا هم نتانه اون بینویسه.

آدمیزاد قبل اون هر ماله، خودا موجیزات اوقده بزورگ و بینظیر نیده بو. شاگردان قاق و مات بید. ولی أ موجیزات نبو کی اوشان تا شک و دودلی پیش برده بو؛ بلکه أ شک و تردیدان بعدن در آخرای عیسا زمینی خیدمت میان درز بوکود.

عیسا خو شاگردان یاد بدآبو کی: «اگه تی برآر تر بدی بوکونه، اون توبیخ بوکون و اگه توبه بوکوده، اون ببخش حتما اگه بخوایه ایته روز میانی هفت وار تر بدی بوکونه، بازین هفت وارم بایه بگه مَر ببخش، تو وستی اون ببخشی. رسولان عیسی خوداوند بوگفتید: اَمی ایمان زیاد کون» (لوقا ۱۷: ۳-۵) موجیزات، یا زینده کودن موردهگان یا دریاه آرام کودن ایمان ویشتر وستی نبو، بلکی ایضافه کودن ایمان، بخاطر فرمان ساده بخشین بو؛ اونم کسان وستی کی نسبت به امان ظلم یا خطایی بوکودید.

عیسا بفرماسته کی: «جه لغزشان نیشه گوریختن...» (لوقا ۱۷: ۱) ایتا تلخ حقیقتی ا کلام میانی نهه؛ اگه نیگیم همه، اما آدمای زیادی لغزش خوریدی و اسیر بید.

جه چاپ اول ا کیتاب ده سال گذره. ا بین نامعیان زیاد و شهادتان زیادی جه موخلف آدمان، خانوادمیان و خادیمان فاگفتیم کی جه راه خودا کلام حقیقتان، کی ا کیتاب میان بوگفته ببوسته شفا بیافتید و عوض بوستید. شومی تشویق و اسی نمونه ینی بوردیم کی اوشنه ره خووشحالیم و اونه جلال به خودا دیهیم.

ایته جه رهبران، ایته مطلب می امرأ در میان بنه: «نزدیک بو اَمی کیلیسا میان ایته بزرگ جودایی تفاق دگفته بی و اومیدی اون ره ننه بو. من «شیطان دام» کیتاب تومام رهبران فادم. جوداییان تومام بوسته و هسأ د امان ایتیم!»

خیلی زن و شوهران زیندگیان نجات بیافتید. تازگیان، نبراسکا میان، بعد موعیظه، ایته مرد و زن می طرف باموید، و زنا شروع بوکود به اعتراف کودن: «ده سال قبل، ا کیلیسا رهبران مَر لغزش بیدید. هر چی بوگذشت، زهرمارتر و دو دیلتَر بو بستم و همیشه جه خودم می شرایط دیفاع کودیم. می زناشویی زیندیگی، می غیظ و غضب جه لطمه بوخورد و من و مرد خواستیم همدیگر جه جودا ببیم، اون نجات نیافته بو و کیلیسا مَر یم کاری ندشتی. ایته جه می ریفتان شومی کیتاب مره فاده. من اونه بخواندم و مودت زمان کمی باعیث بو کی من جه بدخولقی و لغزشی کی اون اسیر بوم، آزاد بم. وختی کی می مردای، می عوض بوستن اَمی زیندیگی میان بیده، خو زیندیگیه عیسا مسیح فاده و طلاق گیفتن وا بده.» اون مرد، اون ورجه ایسه بو و خنده کودی. وختی کی زناي خو گوواییه تومانا کود، اونه مرد خو زن حرف تصدق بوکود و گووایی بده که اشان خانه – زیندیگی میان تغیرات زیادی تفاق دگفته.

ایته جه شهادتانی کی می قلب بپرکنه، فلوریدا میانی _ وختی کی خیدمت جه اویه بوشو بوم - تفاق دکفته بو. دقیقاً قبل موعیظه ایته هیکل دار مردای کی میانه سال بو جماعت جولوب پاییسه و هتوییی کی آرسو فوکودی، خو غورصه نقل بوکود: «همه تا سالان زندگی میان ایحساس بوکودم که من و خدا میان حیصاری نهه. جلساتی کی خدا حوضور بیده بوستی، حاضر بوستیم و جودا دکفته و بدون ایحساس، دیگران نیگا کودیم ؛ حتا زماتی کی دوعادانه کودیم، هیذره حوضور و علامتی ننه بو. تا وختی کی چن هفته پیش، کیتاب شیطان دامان به می دس فآرسه. من جه می مار کی سی وشیش سال قبل مَر وَل کوده بو نیفرت دشتیم، با ا کیتابه خواندن، بفهمستم و ایستی کی اون ببخشم. پس اون ره زنگ بزم، آن می دومین تماس تو ا سالان بو. هتویی کی لابه کودیم بوگفتم: «مار، سالیان سال هن وسی کی مره ول کودی تر نبخشم.» اونم شروع بوکود به لابه کودن و بوگفت: «زای، منم هن وسی کی تره سی و شیش سال پیش ول کودم مَر خودم جه بد آیه!»

اون ایدامه بده : «من اونه ببخشم و اونم خودشه ببخشه. الان امان همدیگر امرأ آشتی بوکودیم" بآزین به جالبترین قسمت نقل فآرسه: «الان خودا حوضور بآمو و او حیصار جودایی جه میان بوشو.» اون لابه کونان، ا کلیمهئان امرأ خو جومله تومام کود: «الان د من خودا جولوب زاک مأنستنی لابه کونم.»

من قودرت و واقعیت «اسیر بوستن» فهمم؛ چونکی سالیان سال اسیر شکنجه بی حسی میان می رابطه با خودا بوم. ا کیتاب هچین گب نیه، ا کیتاب از حقیقتانی پوره کی خودم اون میان ایسه بوم و ایمان دارم کی شومرم قوت دهه. وختی کی ا کیتاب خواندن درید، خودا جیگا بخوآیید کی شومی ایمان زیاد کونه! وختی کی ایمان جه پیلۀ بید اون جلال پیدا کونه و شومانم خووشی جیگا پوره بید. ببه کی خودا شومرا برکت بده.

مقدمه

کسی کی جانوران دام میان تاوده، دانه کی اگه خوايه دام تاودن جه موفق بيه، به ايتيه جه دو عامل وابسته يه: اولين کی دام وايد خفيانکی بيه، به آ اوميد کی حيوان اون میان گیر دکفه، و دو يوم اينکی بايد طومعه بنه تا حيوان جوم جوم دگانه کی دام کوشنده سو بشه.

شیطان، اونی کی آمی جان ره دشمنده، وختی کی خو گول زنه و کوشنده دامان پهن کونه، از هه دو تا عامل ايستفاده کونه، اون دامان هم زیر زیرکیه و هم طومعه داره. شیطان خو هم سلامالان امرأ، اوتویی کی خيليان فيکرکونیدی، آشیکارو معلوم نيه. اون گول زن ره، خو بنااوسان دنه و خو کارزار ره سرسره خور، دوودوزمباز و زیر زیرکیه. فراموشه نوکونید کی اون تانه خو ديمه، قاصد نور مأنستنی عوضه کونه. اگه امان کلام خودا امرأ اموخته نيبيم تا جه دوروست راه و خُب و بده بفاميم، نتانيم بفاميم کی اون دامان اميره چيه.

ايتيه جه ناخبره ترين و گول زننده ترين طومعه ای کی ايتيه مسیحي اون امرأ برخورد کونه، لغزش ايسه. در حقيقت تا وختی کی لغزش ايتيه طومعه کی دام

میانی نه خوره خوره کوشنده نیه، اما اگه اونه طومعیه بوخوریم و آمی دیل میان اون پبله کونیم، او وخته کی لغزش بوخوردیم. لغزش بوخورده آدمان خیلی ثمران تولید کونید مٹ دیل آزوردیگی، غیظ، خشونت، حسودی، غضب دشتن، داعوا مورافه، تلخی، بیزاری و حسرت. بضی جه لغزش نتیجیان آشنید: توهین، فوتورک، زیزا، دوودستگی، جودایی، بشکسته روابط، خیانت و ایمان جه پس دگفتن.

ویشتر آدمائی کی لغزش خورید، حتا نفهمید کی دام میان دگفتید. اوشن جه خودشن اوضاع و اخبر نیید؛ آن و آسی کی اوشان ویشتر فیکروذکر، ایشتبایانی ایسه کی دیگران اوشن رو بوکودید. هتویی، حشا میان ایسایید. کارسازترین رای کی دوشمند بتانه آمی چومانه کور کونه، انه کی آمره مجبور کونه کی فقط خودمان بیدینیم. ا کیتاب، خوابیه کی ا کوشنده دام نیشان بده و معلوم کونه کی چوطو جه اونه چنگ شه جیویز دن و همیشه بتانیم جه اون آزاد بیم. جه لغزش، آزادن بوستن، هر مسیحی ره، واجبیه؛ چونکی عیسا بوگفته زیندیگی میان، نیشه لغزشان جه جیویز دن (لوقا ۱۷: ۱)

جه وختی کی ا پیغام سرتاسر آمریکا کیلیسیان و دیگر ملتان ره موعیظه بوبوسته، ویشتر جه ۵۰٪ مردوم منبر جولوب باموید و توبه بوکودید؛ هرچن ا نفرات زیادید، ولی هنوز همه یه مردومه شامل نوبوسته. غرور مانع به کی بعضی مردوم و اکونش نیشان بید. وارهه بیدم وختی کی مردوم از ا دام وله بید، شفا یافید، آزاد بید، روح القدس جه، پوره بید، و جواب خوشان دوعایان فاگیرید. اوشان ویشتر وختان گیدی جه وختی کی ا اسیری دام جه آزاد بوستید، چیزی کی سالیان سال اونه دونباله کودید، ایته لحظه میان اونه فاگیرید.

آخرای قرن بیستم، علم خیلی زیاد کیلیسا میان گسترده بوبوست؛ ولی با وجود آن، بنظر فارسه کی امان جوداییان ویشتری باایمانان، رهبران و جماعت میان تجروبه بکودیم. اون دلیل، لغزش باخاطر موحبت واقعی نوبون و آستی ایسه. «علم غرور آورده، ولی موحبت بنا کونه» (اول قرننیا ۸: ۱) پور آدمان ا گول زنه دام میان دگفتید و باور کونیدی کی ا وضعیت، طبیعی و عادی راروش زیندیگی ایسه. با ا حال، قبل آنکی مسیح و اگرده، حقیقی باایمانان بر عکس گودشته موحد بید. ایمان درم که ایمرورم مرداکان و زناکان زیادی جه لغزش دام آزاد بید. بی ایمانان عیسایه جه راه آمی موحبت نسبت بهم دینیدی، جایی کی قبل آن، اون جه کور بید.

من اَ کیتابه نینویشتَم کی فقط کیتابی بینویشته بيم، بلکه خودا اَ پیغامه می ديل میان بنه و موطنم کی هن ثمره همیشه مأنه. ایتَه جه شبانان، بعد جلسه ایی کی اَ پیغام اون میان موعیظه بوبوسته، مره بوگفت: «هرماله نیدم کی ایتَه جلسه میان، اَن همه آدم آزاد بید!»

خودا می ديل اَمَره گب بزه کی اَن فقط ایتَه شروع، آدمای زیادی وختی اَ کیتابه بخوانید و جه الزام روح ایطاعت بوکونید، آزاد بید، شفا یافید و واگردید. من ایمان درم وختی کلماتی کی اَ صفحهین میان خوانید، او مولا و مشورت دنده {روح القدس}، اوشان شومی زیندیگی میان بکارگیره. وختی اون اَ کاره بوکونه، اَ واشکافته کلام، ایتَه پيله آزادیه شومی زیندیگی و خیدمت میان به همراه آورِه. بایید وخت شروع با همدیگه دوعا بوکونیم:

«پئر عیسا نام جه خوایم هتو کی اَ کیتاب خواندن درم، خودت روح جه، تی کلام مره آشیکار کونی و چیزای کی می ديل میان قایم بوسته و ولأنه تره بنتر بشناسم و موثرتر خیدمت بوکونم، بر ملا بوکونی. تی روح جه اعتماد کونم و تی لطف خوایم تا اونچی کی می جه خوایی یه، انجام بدم. خوایم کی در نتیجه تی صدای ایشتاوستن جه راه خواندن اَ کیتاب، به شناق خالیص و حنیقی جه تو فارسم.»

امی واکونش به ایتہ لغزش، امی آیندیه معلوم کونه

کیتاب «شیطان دامن» امی زیندیگی و خیدمت عوض کوده، هن فیلم ویدیوییه کمکم بیست مرتبه تماشا بوکودیم و چن وار آ کیتابه بخواندیم. امی جمع خیدمتی میان، آ کیتاب و ویدئویہ یاد بدیم تا هتویی کی خیلی زیندیگیان اون امرأ عوض بوستید، امی زیندیگیم عوض به. آ کیتاب، پیغامی قدرتمند و بجایه.

— اس. کیو (کانکتیکات)

من و لغزش؟!

«نیشہ لغزشان جہ جیویز دَن، ولی وای بحال کسی کی
 بخوایہ دیگران فاکشہ لغزش طرف»

— لوقا ۷۱: ۱

جہ وختی کی خیدمت و اسی، سرتاسر آمریکایہ سفر کونم، تأنم ایته جہ
 کوشنده ترین و گول زننده ترین شیطان دامان بیدیم کی خیلی مسیحیان زیندانی
 بوکوده، روابطنه بشکنه و بالیمانان میان فاصله یه زیاده کوده. او دام نام، لغزشه.
 خیلیان بخاطر زخمان و آسیبانی کی لغزشان اشان زیندیگی میانی بوجود
 باورده، نتانید طبق خوشان دعوت به شایستگی عمل بوکونید. هه عامیلنن،
 حیصاری ایسه که ولانه اشان ایستعدادن و تواناییان روشد بوکونید و به انجام
 فارسید. خیلی از مواقع بالیمانان اوشان آسیب بزهید. هه مسئله باعث اوشان

لغزش ببوسته؛ طوریکی احساس خیانت کونید.

داوود مزموړ ۵۵: ۱۲-۱۴ میانی افسوس خوره: «چونکی می دوشمند نیه اونکی مړه نیش زوان زنه، وگرنه تاب اوردیم؛ و می بدخواه نیه کسی کی می جولوب قد علم بوکوده، وگرنه اون جه قایم بوستیم. بلکی تویی! مردی کی می مأنستن، می خالیص یار و نیزیک ریفیق، کی روزگاری همدیگر امرأ شیرین ریفاقتی دشتیم، او وخت کی ایته عالمه جمعیت امرأ خدا خانه میان قدم زمیم»

اوشان کسای ایسید کی امی ورجه نشینید و سرود خوانید یا ولکی کسانى ببید کی موعیظه کونید. امان هه ادمان امرأ امی تعطیلات گوزنیم، فعالیتهاى اجتماعى میان شیرکت کونیم و مقامان اوشان امرأ شیریکیم و یا ولکی ارتباط نیزیکتری بدریم، اوشان امرأ پيله ببیم، خودمان اسراره اوشان ره بیگیم و اوشان ورجه بوخوسیم. هرچد ارتباطان نیزیکتر ببید، دیل آوزریگی یانم ویشتر به. شومان عمیقترین نفیرتان کسای میان یافید کی روزی همدیگر جه نیزیک ببید.

به کل، بیرحم ترین موردتان، طلاق دادگایان میان ببیده به. آمریکا رسانه‌یان، همش جه قتلاى خانوادگی خبر دِید، کسای کی خانواده میان بیچاره و درمونده ایسید. خانه، ینی ایته پناهگاه برای پاس پائی، تداروک و رشد، کی اون میانی یادگیریم موحبت بکونیم و موحبت بدینیم و هن ویشتر مواقع، امی دردئن ریشه ایسه. تاریخ نشان دهه کی خونین ترین جنگن، جنگای دورونی ایسه: برار، برار روبرو، پسر، پئر روبرو، یا پئر پسر روبرو ایسه! احتمال دیل آوزریگی بدون در نظر گیفتن اون پیچواپیچ یا ساده بون، به اندازه لیست روابطن نامحدوده. ا حقیقت به خودوش قوت باقیه: تنها کسای کی اوشان اهمیت دهید، تأنید شو مړه آسیب برسانید. شومان اوشان جه ویشتر اینتظار درید؛ چونکی اوشان ره جه خودتان ویشتر مایه بنأید. هرچد اینتظار زیادتر ببه، سقوطم پيله تره!

امی جامعه میان خودخواهی هوکمرانی کونه. ایمروری مرداکان و زنآکان به قیمت نیدید گیفتن و آسیب رسانن به خوشان اطرافیان، جه خودشان پاس پائی کونید. ا مسئله نوأید امره قاق کونه. کیتاب مقدس آشیکارا گه کی آخر روزان مردم «خودپرست» ببید. (دوم تیموتائوس ۲:۳) امان خودپرستی یه بی ایمانان جه اینتظار دریم. با آنکی پولس گب با آدمایی کی بیرون کیلیسا ایسید نیه. اون درواره کسای کی کیلیسا دورون ایساید گب زنه. آدمای زیادی زخم بوخورده، آسیب ببیده و تلخ ایسید. اوشان لغزش بوخوردید آن درحالیه کی نفهمیدی شیطان دام میان دکفتید.

آیا گوناہ از امانہ ؟ عیسی پور واضح بوگفته کی مومکین نیہ کی آ دنیا میان زیندیگی بوکونیم و لغزشان نیش جہ در امان ببیم؛ اما ویشتر بالیمانان وختی کی آ تفاق دکفہ ہاج و واج و حیران بید۔ امان باور دریم کی فقط بہ خودمان بدی بوبوستہ، یا قضاوت بوبوستیم۔ ہہ واکونش باعث بہ آمرہ نسبت بہ تلخی حساس کونہ۔ باخطر ہن، وایستی لغزشان جولوب آمادہ و موجهز ببیم، آن و اسی کی امی واکونش، امی آیندہ یہ موشخص کونہ۔

گول زنہ دام

کلیمہ یونانی، لغزش رہ لوقا ۱۷: ۱ میان کلمہ (scandalon) ایسہ۔ آ کلیمہ در اصل بہ ایتہ قسمت جہ دام ایشارہ کونہ کی طومعہ بہ اون وصل بہ۔ ہن و اسی، آ کلیمہ بہ دامی کی آدم راہ میانی تہہ، گوفته بہ۔ عہد جدید میان، آ کلیمہ ویشتر ایتہ فریبیہ وصف کونہ کی دشمن جہ بکار گیفتہ بہ۔ لغزش، شیطان دموز گائہ، تا مردومہ اون آمر اسیر کونہ۔ پولس، جوان تیموتائوس یاد بدہ:

«حال اون کی خوداوند خادیم نوایستی دعوامورافہ بوکونہ، بلکی وایستی ہمہ کس آمر اہربان بیہ و بتانہ تعلیم بدہ و بدیٹان جولوب صبر آمر اتاب باورہ۔ وایستی اوشانی آمر ا کی موخالف ایسید نرمی آمر اراہنمائی بوکونہ، ولکی خودا اوشان توبہ عطا بوکونہ تا حقیقت بشناسید و بہ خودشان بائید، و ابلیس دام جہ جیویزید چونکی اون گرفتار بوبوستہ بید تا اون خواستہ یہ بجا باورید۔»

— دوم تیموتائوس ۲: ۴۲-۶۲

کسائی کی فاکش فوکوش و مخالفت میان ایساید، دام میان گرفتار بید و دوساق خانہ میان دکفید تا شیطان ایرادہ یہ بہ انجام فارساید؛ حتا نگران کونندہ تر؛ اوشان واخب خوشن ایسارت نیند! گوم بوستہ پسر مأنستنی واید با واخب بوستن نیسبت بہ خوشان موقعیت حیثی، بہ خودشان بائید۔ اوشان نآئید کی بہ جای خالیص آب، جہ خوشان تلخ آب بیرون دیہیدی۔ (ایشارہ بہ شور و شیرین آب چشمہ) وختی آدم گول خورہ، ایمان ترہ کی راہ دوروست میان ایسہ؛ حتا اگہ ہتوبی نہ۔ امان بدون توجہ بہ آنکی داستان چیہ، تأنیم لغزش بوخوردہ آدمانہ بہ دوتا پیلہ گروہ تخس بوکونیم :الف) کسانکی کی اوشان رو ناحقی بوبوستہ، یا ب) کسائی

کی فیکر کونید کی اوشان امرأ ناحقی بوبوست. گروه دوم آدمأن، تومام خوشأن وجود امرأ باور درید کی نسبت به اوشان ایشتباه بوبوسته. ویشتر اوشان نتیجه گیری، نادروست ایطلاعات جه بوجود آیه یا آنکی اوشان ایطلاعات دوروسته؛ ولی اوشان نتیجه گیری به انحراف بوشو. هر دو حال میانی اوشان آسیب دینید و اوشان ادراک تول به، اوشان با تصور، شایعه و ظاهیر قیضاوت کونید.

دیل حنیقی جاجیگا

جه ایته راهانی کی دوشمند، اینفر هو لغزش خورده موقعیت میان دره، انه کی لغزش جیگا بده یا غرور امرأ اون لاپوشانی بوکونه. غرور مانع به کی شومان شومی حنیقی جاجیگایه قبول بوکونید.

ای روز می دیل خیلی سخت ایته زن و شوهر خادیم جه بشکفت. یه سری یان بگوفتید: «نتانیم باور کونیم اوشان تی امرأ آ کاره بوکودید. آیا تی دیل بشکفته؟»

توندی جواب بدم: «نه، خُبم، جه اوشان به دیل نیگیتیم». دانستیم کی لغزش خوردن کار ایشتباهیه، هن وایستی، اونه خشا کودیم و خودم دیل میان دوکودیم. خودمه بقبولانم کی دیلگیر نییم، حال اونکی واقعیت امر، چیز دیگه ایی بو. غرور می دیل حنیقی جاجیگایه لاپوشانی بوکودبو.

غرور مانع به کی شومان حیثت امرأ روبرو ببید، هتوچی نیگایی، شومره منحرف کونه. شومان هرماله تغیر نوکونید؛ آن وایستی کی فیکر کونید همه چی خُب. غرور، شومی دیل سخت کونه و شومی ادراک چومانه تول کونه و مانع به کی شومی دیل تغیر بوکونه یا توبه ای بوکونید کی باعیت شومی آزادی به (دوم تیموتائوس ۲: ۲۴-۲۶)

غرور باعیت به کی خودتان در نقش ایته قوربانی ببینید و شومی نیگاه هتو به کی: «مره مورد بی خرمی و نابیجا قضاوت قرار بدید. پس می رفتار بجایه!» آن وایستی باور درید کی بی گونائید و ایشتباهی شومره بُهتان و سرفوکو بزبید. پس بخشین جولوب گیرید. هرچن کی شومی دیل، حیثت شومی جه لاپوشانی کونه، اما خودا جه آشیکاره. دوروسته کی شومره بیخرمت بوکودید، اما ایجازه نرید لغزشه ایدامه بدید. دوتأ ایشتباهی کار، باعیت ایته دوروست کار نییه!

عیلاج

عیسا کیتاب موکاشفه میان، لائودیکیه کیلیسائی، اول ا گب امرأ، خطاب کونه کی اوشان چوطو خودشان بی نیاز، و دولت صاحب دَستید کی به هیجیی ایحتیاج نرید و بازین اوشان حئیقی جاجیگایه آشیکار کونه: «سیابخت، ذلیل، بیچاره، کور و برهنده» (مکاشفه ۳: ۱۴-۲۰) ایسید. اوشان، خوشان پول و پلا قوت با معنویات قوت ایشتباه بیگفته بید. غرور، اوشان حئیقی جاجیگایه مخفی کوده بو.

ا روزان خیلی آلمان هتوید. اوشان، خوشان دیل حئیقی جاجیگایه نیدینیدی؛ دوروست هتویی کی منم نتأستیم تنفوری کی هو خادیمان جه دَشتیم، بیدینم. خودمه راضی بوکوده بوم کی هیچ دیل آزوردگی ای نَرَم. عیسا لائودیکیان بوگفت کی چوطو جه خودشان گول زن، بیرون بأید: خودا ناب طلای بیهینید و خوشان حئیقی جاجیگایه بیدینید.

خودا طلایه بیهینید!

عیسا اولین تعلیم، جه فریب آزاد بوستن هن بو: «خالیص طلا کی تش جه بوگذشته یه می ورجه بیهینی» (مکاشفه ۳: ۱۸)

خالیص طلا، شل، قابیل اینعیطاف و بدون خوردگیه و فلز دیگه ایی امرأ قاطی نیه. وختی طلا فلزات دیگر امرأ قاطی بیه، (مٹ میرس، آهین، نیکل و غیره) سخت به، اون اینعیطاف کم و اون زیبری زیادتره به. برعکس هر چقد اون آلیاژ درصد کمتر بیه، اون نرمی و اینعیطاف ویشتر به.

آمان خیلی زود متوجه شباهت بیم: ایته خالیص دیل، خالیص طلایه مأنه؛ نرم، حساس و اینعیطاف پذیر. عبرانیان ۳:۳ گه کی دیلنن با گونه شاله چم امره سخت بید. اگه ایته لغزش امرأ برخورد نوکونیم، آ لغزش گونان ویشتریه بوجود آورده: مٹ تلخی، غیظ و غضب و نیفرت. آ ایضافی موادان، آمی دیلان سخت کونه؛ دوروست هتو کی آلیاژان طلایه سخت کونید. لغزش با فقدان حساسیت، موحبت کم کونه یا دوره کونه و مانع به خودا صدایه بیشناویم. آمی دقت دئن ره، تول به و آن ایته جاجیگای خُب فریب ره ایسه.

قدم اول خالیص طلا ره آنه کی اون پُودر کونید و ایته ماده کی اون نام گوداز آور ایسه امرأ قاطی کونیدی. بازین او مخلوط ایته اوجاق میان نیهید و گرمش زیاد امرأ آب کونید. آلیاژان و ناخالصی ئان گوداز آور چسبید و سطح رو آبیید. طلا (کی

سنگین تره) بیجیر مأنه. ناخالصیائی (مٹ میرس، آهین، رو، گوداز آوره چسبید) جودا بید و ایتہ خالیص تر فلز تولید به.
هسا اونچی کی خودا گه به بیدینید:

«هسا تره تصفیہ بوکودم اما نه نقره مأنستن؛ و تره مصیبت اوجاق میان ایمتخان بوکودم.»

— اشعیا ۸۴: ۰۱

و دوواره:

«و تومام آشان و آسی شادی کونیدی، گرچه هسا لازم بو ایتہ کوچی زمات جورواجور ایمتخانان امرأ غم و غورصه بدآرید. و اتویی شومی اصل ایمان ایمتخان میان ثابت ببه، و عیسا مسیح ظهور موقع، باعیث ستایش، جلال و حورمت ببه، هو ایمان کی جه طلا گیران قیمتتره کی هر چن جه میان شه، تش امرأ ایمتخان به.»

— اول پطرس ۱: ۶-۷

خودا آمره سختی، آزمایشان و مصیبتان امرأ تصفیہ کونه. آشان گرمشی ایسید کی ناخالصیائی مٹ نبخشن، دعوامورافه، تلخی، غیظ و غضب، حسودی و غیره یه جه آمی ایلاهی خصلتان جودا کونه.

گونه براحته جایی کی هیچ گرمش آزمایش و مصیبتی وجود نره، قایم به. وخت خوشبختی و بوجور شون، حتا ایتہ پلید آدم، مهربان و بخشنده بنظر آیه. با احوال، تاب و تفت و گرمش آزمایشان میان، ناخالصی، پلید و به رو آید. می زیندیگی میان زماتی نه به بو کی سخت آزمایشان جه بوگذشت؛ طوری کی قبلا هیذره اون امرأ روبرو نوبوسته بوم. می نیزیکترین آدمان امرأ، توکدار و خشن بوم. کمکم می خانواده و ریفیقان می جه دوری کوید. خوداوند ورجه لابه بوکودم: «آن همه غیظ و غضب جه کویه آیه؟ قبلا ننه بو!»

خوداوند جواب بده: «پسر، هسا او وخت کی طلا تش میانی آب به و اون ناخالصی، آشیکار به.» او بآزین سوالی واورسه کی می زیندیگیه و اگر دان فوگوردان بوکود: «آیا قبل اونکی طلا تش درون قرار بیگیره، اونه ناخالصی، تانی بیدینی؟»

جواب بدم: «نه!»

اون بوگفت: «اما آن به آ معنا نییه کی او ناخالصی‌یان قبلا ننأبید. وختی آزمایشان تش، شومره برخورد کونه، هه ناخالصی‌یان به رو آید. اوشان همش مره قابیل دیدنه؛ حتا اگه شومی ورجه مخفی ببید. هن وسی، تی جولوب اینتخابی نهه کی تی آینده یه مشخص کونه؛ تائی هتو غیظ و غضب بداری و تی زنانه، ریفیقان، شبان و کسایی کی اوشان امرأ کار کونیه، سرفوکو بزنی، یا تائی آ گونه ناخالصیه ببیدنی کی چی وأستی یه، و توبه بوکونی و ببخشه ببیی، و من خودمه موحبت امرأ آ ناخالصی‌یانه تی زیندیگی جه اوسانم.»

شومی حنیقی جاجیگایه ببیدنی

عیسا بوگفت آمی توانایی آن وأستی کی دوروست ببیدنیم، کلید دیگه ایی برای آزادی جه فریبه. ویشتر وختان کی لغزش خوریم، خودمانه بجای قوربانی دینیم و کسایی کی امره آسیب بزمید ملامت کونیم. تلخی، نبخشین، غیظ و غضب، حسودی کودن و نیفرت دشتن وختی کی به رو آید، اوشان خودمان ورجه توجیه کونیم. گاهی حتا جه کسایی نیفرت اوسانیم کی او آدمانیه کی به امان آسیب بزمید، به آمی یاد آورید. هن وأسی عیسی اتویی آندئرز بوکود: «... و ضمانت، تا تی چومان رو بنی و تی چومان بتانه ببیدنه" (مکاشفه ۳: ۱۸). تا چی یه ببیدنیم؟ آمی حنیقی جاجیگایه! هتویی کی عیسی جومله یه بعد میانی امر کونه: «پس به غیرت بیا و توبه بکون!» . امان تنها زماتی توبه کونیم کی جه دیگران سرفوکو زن، دس اوسانیم. زماتی کی دیگران سرفوکو زنیم و جه خودمان جاجیگایه دیفاع کونیم، در حقیقت کوریم. امان حقسای کونیم تا گرده خاکه جه آمی برار چوم بیرون باوریم؛ در حالیکه ایته چوب امی چوم درون نهه. حنیقت وأشکافتن، امره آزادی کادو فاده. وختی خودا روح امی گونانان نشان دهه، آ کاره همیشه جوری انجام دهه کی اینگار گونا چیز جودا جه امانه و آ امر، امره نسبت به گونا قاینا کونه نه محکوم! می دوعا آنه کی وختی آ کیتاب خوانید، خودا کلام شومی ایدراک چومان واز کونه تا شومی حنیقی جاجیگایه ببیدنید و جه هر لغزشی کی شومی کله میان دره، آزاد بید. ولأید غرور، مانع شومی دئن و توبه ببه.

ایته لغزش بوخورده مسیحی، کسی یه کی زیندیگی میان ایشکسته به، اما ترس وآسی، نتانه اون جه آزاد به.

می مرد ده سال پیش، بعد بیست سال زیندیگی مره ولّ کود؛ چونکی «د خوشحال نویو». به کل بی پا بوبوستم. خیلی زمات سعی بوکودم آ آسیب جه، او احساس تنهایی و طرد بوستن کی اون شونن باعیش بوبوسته بو رو باش بم. خودا جه بخوآستم تا مره یاری بوکونه اون ببخشم و حنیقن فیکر کودیم کی بتأنستم آ کاره بوکونم؛ اما هنوز می دیل میان دیل آزوردیگی دشتیم و نتأنستیم اون رو باش بم. وختایی کی وایستی اون بیده بیم، مره خیلی دردناک بو. بعد آنکی «دام شیطان» کیتاب بخواندم، روح القدس مره یاد باورده کی می مرد قبلی امرأ گب بزمن و اون جه بخوآیم کی مره آ لغزش و آستی ببخشه. بعد ده سال آمان اولین وار همدیگر امرأ گب بزیمیم. هسأ حنیقن ایمان درم کی شفا بیافتم و آزاد بوستم. خودا جه شکر کونم کی مره جه یوغ آ ایسارت که خیلی زمات مره زندانی بوکوده بو، آزاد کود.

— دی. بی. (نیویورک)

پیلہ لغزش

«او روزان خلییان جہ خوشان ایمان واگردیدی، همدیگر
 خیانت کونیدی و کسکس جہ متفر بیدی. پیغمبران
 دوروغی یه زیادی ویریزیدی و خلییان گمراه کونیدی. زیاد
 بوستن شرارت و اسی، خلییان موحبت سرد به. ولی هرکی
 تا به آخر تحمل بوکونه، نیجات پیدا کونه.»

— متا ۴۲: ۳۱-۰۱

آ باب میان جہ متا، عیسا آخر زما ت نیشانه ئان گه. اون شاگردان، جہ اون
 وورسه اید: «تی آمون نیشانه چیه؟»

خلیان موافقید کی آمان، اون واگردستن دوره میان ایساییم. حقسای کودن آن
 ره کی اون دقیقا کی واگرده؛ ایتہ بیخود کاره؛ به آ خاطر کی فقط پئر اون وخت

دأنه. ولی عیسا بوگفت کی امان اون دوره یه دانیم و اون، هسایه. هرماهه قبل آن، امان هتوچی تحقق نبوتی به، کیلیسا دورن، ایسرائیل میان و طبیعت دورون نیده بیم. هن وأستی، تأنیم ایطمینان امرأ بیگیم کی دوره ای میان ایساییم کی عیسا متا ۲۴ میان اونه وصف بوکوده بو.

به اینه جه اون و اگر دأستن نیزیک نیشانه نان توجه بوکونید: «خیلیان لغزش خوریدی...»، هه آیه نیشان دهه کی نه عده کمی، نه تعدادی، بلکه خیلیان لغزش خورید!

اول و آورسیم: «هه لغزش بوخوردیان کیأنید؟ آیا اوشان مسیحیانید یا در کل، منظور اجتماعه؟» وختی خواندن ایدامه بدیم، جواب یأفیم: «زیاد بوستن گونهه وأستی، خیلیان موحبت سرد به». معادل یونانی «موحبت» هه آیه درون، «آگاهیه» (agape) ایسه. عهد جدید میان، چن تا یونانی کلیمه، محبت ره نهه؛ اما دو نمونه جه رایجترین اوشن «آگاهیه» و «فیلو» ایسه.

فیلو، موحبتی ایسه کی ریفیقان میان یأفته به، کی ریفیقان موحبت شرطی ایسه. فیلو گه: «تو می پوشت خارانی و منم تی پوشت خارنم.» یا «تو با مهربانی می امرأ رفتار کونی و منم تی امرأ هه رفتار کونم.»

جه طرف دیگه، آگاهیه موحبتی ایسه کی خدا خو زاکان دیل میان دوکونه. آن هو موحبتی ایسه کی عیسی مفتکی به امان ببخشه و شرطی اون ره ننه. ا موحبت باخاطر جواب اینه کار نیه، یا حتا قابیل جبران نیه، بلکه موحبتی ایسه کی حتا وخت طرد بوستتم وجود دره.

امان بدون خودا، تنها تأنیم موحبتی خودخواهانه بدریم؛ یعنی موحبتی کی اگه فأنگیره و قابیل جبران نیه، نتانه فاده. آن در حالیه کی آگاهیه، بدون توجه به جواب، موحبت کونه. ا آگاهیه موحبتی ایسه کی عیسی صلیب رو، با آمی گونانان بخشین، اون نیشان بده. آن وأستی، کلیمه «بیساری» کی عیسی اون گه، مسیحیانی ایسید کی اوشان آگاهیه سرد بوسته.

زمانی هر کاری تأنستیم کودیم تا می موحبت به اینه آدم خاص نیشان بدم، اما بنظر فارسیمی کی هر چی ویشتر موحبت کونم، او آدم گلهگی و خشونت امرأ، مَره پس زنه. ا وضع ماها ایدامه داشتی تا اینه روز، د خسته بوستم و خودا ورجه شیکایت بوکودم: «من می کار بوکودم، هسأ تو واید درواره یه ا ماجرا مَره بیگی. هر وخت کی تی موحبت ا آدم نیشان دهم، متوجه غیظ و غضبی بم کی می صورت میان و اگرده.»

خوداوند می امرأ شروع بوکود به گب زن: «تو واید ایمان به خودا موحبت پرورش بدی». وورسم: «تی منظور چیه؟» اون شرح بده: «هر کی خو جسم ره کاره، خو جسم جه، فساد درو کونه؛ ولی اون کی خودا روح ره کاره، ابدی زیندیگی یه خودا روح جه درو کونه. پس جه خُبی کودن دیلِسرَدِ نیبیم، چونکی اگه جه ا کار دس اونسانیم، مناسب وخت دورون محصول درو کونیم.» (غلاطیان ۶: ۸-۹)

شومان و بفهمید کی وختی خودا موحبت بکارید، اون موحبت برداشت کونید. و ایمان به ا قانون روحانی یه خودمان میان پیلہ کونیم، هرچن، ولکی اون جه باغی کی بکاشتید، با هو توندی کی دوست درید، برداشت نوکونید.

خوداوند ایدامه بده: «مهمترین زماتی درون کی نیاز دشتیم، می نیزیکترین ریفیقان مَرِه وَل کودید. یوهودا مَرِه خیانت بوکود و پطرس مَرِه خشا کود و الباقی هم خوشان زیندگی و اُستی بوگریختید. فقط یوحنا دورادر می پی بامو. من سه سال ویشتر جه اوشان پاس پائی بوکودم. اوشان غذا فادم و تعلیم بدم. اما وختی کی دونیا گوناوان ره بمردم، اوشان ببخشم. اوشان، همه تن آزاد کودم. جه می ریفیقان کی مَرِه وَل کودید تا رومی سپاه کی مَرِه به صلیب فاکشید. اوشان بخشش نخو اُستید، بلکی من رضایت امرأ او کاره انجام بدم؛ چونکی به پتر محبت ایمان دشتیم.

من دنستیم کی چون موحبت بکاشتم، موحبت زیادی یه دوختران و پسران جه، ملکوت میان برداشت کونم. می با موحبت قوربانی و اُستی، اوشانم مَرِه موحبت کونید.

«اما من شومره گم شومی دُشمندان موحبت بُکونید و اوشانی کی شومره عذاب دهیدی ره، دُعای خیر بُکونید، تا شومی پتر ره کی آسمان درون ایسا، زاکان ببیید. چونکی اون خو آفتاو بد آدمان و خُب آدمان سر فتاوانه و خو وارِش صالحان و بدکاران سر وارانه. اگه فقط اوشانی موحبت بوکونید کی شومره محبت کونید، چی پاداشی تأنید بدرید؟ مگه حتا خراجگیرانم هه کار نوکونیدی؟ و اگه فقط شومی براران سلام بیگید، دیگران جه چی سرتری درید؟ مگه حتی بُت پرست مردومانم، هه کار نُکونیدی؟» (متا ۵: ۴۴-۴۷)

پیلہ انتظاران

من بفهمستم موحبتی یه کی نیشان دبیم، روح میان بکاشته بوبسته بو و آخربسر، موحبت دانه نان برداشت کونم. دنستیم کی برداشت موقع فارسه، اما

نأستیم جِه کویہ. دِ زماتی کی موحبت کودیم، اما موحبت جواب فأنگفتیم، ایحساس شکست نوکودیم. اَ گبان مَرِه آزاد کُود، کی حتا او آدمَ ویشتر موحبت بوکونم.

اگه ویشتر مسیحیان اَ موضوع تشخیص بدبید، سرخورده نبوستید و لغزش نُوخوردید. معمولاً اَمان اَتو موحبت نوکونیم. اَمی موحبت خودخواهانه یه کی وختی اَمی انتظار اُن برآورده نبه، توند سرخورده بیم.

اگه من جِه آدمای خاصی انتظار دَرَم، پس او اَدَمَمان تأنید مَرِه سرخورده بوکونید. اوشان تا جایی مَرِه مایوس کونیدی کی می اینتظارات برآورده کودن ره کوتاهی بوکونید. اما اگه من کسی جِه انتظاری ندشته بیم، هرچی کی مَرِه فادۀ به، ایته برکته و هیچ منتهی ایم نئه. وختی اَمان کسان کی اوشان اَمرا در ارتباطیم، رفتار خاصی اوشان جِه انتظار دَریم، خودمان لغزش خوردن ره آماده کونیم. هرچی اَمی انتظار اُن ویشتر ببه، امکان اَمی لغزش خوردنم ویشتر به.

دیفارانی برای محافظت؟

"ایته برار دیل کی برنجسته یه به دس آوردن، ایته دیفار بوبسته شارَ گیفتن جِه سختزِه؛ و هر چیم اون اَمرا دعوا بوکونی، اون مأنه کی ایته موحکم قلعه تی جولوب بمأنسته بی"

— امثال ۸۱: ۹۱

لغزش بوخورده برار وخواخور، جِه مقاوم شارَم، سختزید. قوی شاران، دیفارانی خو دور و دَشْتید. اَ دیفاران شارَ پاس پائی کودید. اوشان ساکینان و کسای کی خواستید به شار حمله بوکونید، ولاشتید بُدرون بیاید. غریبه‌یان همه تن واری بوستید، کسای کی بدهکاری مالیاتی دَشْتید، تا اون فاندۀ بید اجازه ورود نَشْتید. کسای کی بهداشت و امنیت شارَ ره خطرناک بید هم بیرون دَشْتِه بوستید.

اَمان، دیفاره وختی کی غم و غورصه میان ایساییم، چاکونیم تا جِه اَمی دیلان پاس پائی بوکونیم و هر زیزا خوردن احتمالی یه آینده میان پیشگیری بوکونیم. اَمان ورودی دران به روی تومام کسای کی ترسیم امزه آسیب فأسانید، دَودیم و انتخاب کونیم کی به دورون بایه. هر کسی یه کی فکر کونیم چیزی به امن بدهکاره، صافی جِه گوذرینیم و اون ورود جِه مانع بیم تا وختی کی خو بدهی یه تومام و کمال فادۀ. اَمان اَمی زندگی در کسان رو واز کونیم کی باور دَریم

امی ور ایسایید. اما نانیم کی ویشتر هه آدمایی کی امی «ور» ایسایید هم تائید لغزش دنده بیید. هن و آسی، به جای کمک، اضافه سنگان او دیفارار رو ایضافه و جمع کونیم. وختی هتوچی تفاقى ناخبر دکفه، هه پاسپا دیفارار، به دوساق خانه تبدیل بید. هه وخت، نه فقط نسبت به کسایی کی وارد بید، احتیاط کونیم، بلکه امی ترس و آسی نتانیم بیرون جه خودمان بساخته دیفارار، خطر بوکونیم.

تمرکز مسیحیانی کی آورده ایسید، دورونی یا به عبارتی، دورون نگرانه یه. امان از امی حقان و شخصی ارتباطان بادقت پاس پائی کونیم. امی توان اتویی صرف به کی مطمئن بییم کی آینده میان آسیب یا ضرری تفاق دکفه. اگه امان خطر احتمال آسیب دین قوییل نوکونیم، نتانیم موحبت بدون شرط و شروط بدریم. بلاشرط موحبت حق دیگران دهه کی به امان آسیب برسانید.

موحبت خو منفعت ره پایی نییه. بلکه پاییه آسیب بیده امان کی ویشتر و ویشتر خودخواه و مستقل بید. هه شرایط میان، خودا محبت سرد به. ایتنه نمونه جه طبیعت در مورد، دو تا دریایی ایسه کی سرزمین مقدس میان نهه: جلیل دریا کی آزادانه آب فاگیره و بیرون فده. آ دریا دورن پور زبندگیه، انواع مختلف و به تعداد زیاد ماهیان خوراکی و زندگی گیاهی نهه. جلیل دریا آب، جه طریق اردن روخان، بمرده دریا میان فوسته به. اما بمرده دریا فقط آب فاگیره و او آب بیرون فائده. هیظه زبندگیی اون میان وجود نره؛ نه گیاه زنده نه ماهی ایی اون میان ننه. جلیل دریا زنده آبان، وختی کی بمأنسته آبان مورده دریا امرأ قاطی بید، میرید.

زبندگی وختی کی بدأشته بیه، نتانه ایدامه بدره بلکه واید دس و دیل وازی امرأ فده بیه. اتویی، ایتنه لغزش بوخورده مسیحی، کسی یه کی خو زبندگیی میان فقط فاگیره، اما ترس و آسی نتانه اون آزاد کونه و دیگران فده. آخریسر، حتا وختی زبندگیی هم وارد به، دیفار یا زندان لغزش میان راکد مانه. عهد جدید آ دیفارار بعنوان «دیز» وصف کونه:

«چره کی امی جنگ سلاخان، جسم جه نیه، بلکه خودا قوت دره تا قلعهان نابودکونه. امان هر بحثی و هر کسی یه کی خودا دانایی سر پبله پبله گبان زنه جه بین بریم و هر فیکریه مجبور کونیم کی مسیح جه ایطاعت بوکونه.»

— دوم قرتیان ۰۱: ۴-۵

اَ دیزان ایتہ الگوی استدلالی یَہ بہ وجود اُورید کی تمام اطلاعات وارد بویوستہ جہ اُون طریق، واریسی بید۔ ہرچن کی اوشان در اصل پاس پائی رہ تشکیل بویوستید؛ اما اُمِرہ سربس عذاب و انحراف بید؛ چرہ کی خودا شناق و معرفت جولوب جنگید۔

وختی اَمان ہمہ چہ جہ راہ آسیبان، طرد بوستن و گونڈشتہ تجربئان الک کونیم، ایمان بہ خدای یہ غیر مومکین یافیم۔ نتائیم بہ اُون ایمان بَدَریم، یعنی اونچی کی اُون گہ۔ اَمان نسبت بہ اُون نیکویی و وفاداری دو دِلَ بیم، چونکی خودمان زیندیگی میان اُون اَمی اینسانی ملاکان اَمراً قضاوت کونیم۔ اما خودا انسان نیہ! اُون نتائہ دوروغ بگہ (اعداد ۲۳: ۱۹) اُون رامئان و فیکران اَمی مائستنی نیہ (اشعیا ۵۵: ۸-۹)۔ لغزش بوخورده اَمان تائید آیاتِ کیتاب مقدس جہ بیافید کی بہ خوشان جاجیگاہ و اگرده، اما هن ایتہ دوروست نیگا بہ خودا کلام نیہ۔ خودا کلام شناختن بدون محبت، ایتہ ویران کونندہ نیرو ایسہ، چونکی اَمِرہ غرور و قانونگرایی اَمراً باد کونہ۔

«دائیم کی اَمان ہمتن دانا اَمانیم ولی اَ دانایی غرور اُورہ، ولی موحبت اَدم بنا کونہ۔ اگہ اینفر خیال کونہ کی ایچی دانہ، هنوز اُون چہ کی و اَ بدانہ یَہ نَنہ۔ ولی او کسی کی خودایہ دوست درہ، خودا اُون ایشناسہ۔» (اول قرنئیان ۸: ۱-۳) ہہ کار باعیت بہ کی اَمان بہ جای آنکی نبخشین جہ توبہ بوکونیم، اَمی کارہ توجیہ کونیم۔ ہہ مسئلہ شرایط یہ بوجود اُورہ کی تائیم گول بخوریم؛ چونکی شناق، بدون خودا محبت باعث گول خوردن بہ۔

عیسا بعد اَ جوملہ «لغزش بوخوردهیان زیادید»، بلافاصلہ دروارہ انبیا دوروغی گوشزد کونہ: «پیغمبران دوروغی زیادی ویریزیدی و خیلی یان گمراہ کونید۔» (متا ۲۴: ۱۱) خیلی یان کی گمراہ بیدی، کی یان ایسید؟ جواب: «شرارت زیاد بوستن و اَسی، خیلی یان موحبت سرد بہ۔» (متا ۲۴: ۱۲)

پیغمبران دروغی

عیسا دوروغی پیغمبران «گرگانی گوسفندان لیاس میان» نام بنہ (متا ۷: ۱۵)۔ اوشان خودخواہ اَدمانی ایسید کی اَشان ظاہیر مسیحی ایسہ (گوسفند لیاس)، اما اوشان باطن گرگ مائہ۔ گرگان دوست درید گلہ دوروور بچرخید۔ تائیم اوشان عبادت کونندگان جمع میان و ہم منبران پوشت بیافیم۔ اوشان جہ طرف دوشمند روانہ بید تا درز بوکونید و گول بزنیید۔ اوشان واید، جہ اوشان ثمرئان شناق

کودن، نه جه اوشان درس دَن و نبوت کودن. اوشان درسان ویشتر تأنه ظاهر سازى ببه، در حالیکى اوشان زیندیگی و خیدمت ثمره نه!

ایته خادیم یا مسیحی، اوچیزی ایسه کی زیندیگی کونه نه اوچیزی کی موعیظه کونه. گرگان همش زخم بوخورده و جوان گوسفندان پی کونید، نه قوی و سالم گوسفندان. آ گرگان اونچی کی مردوم خوانید بیشتاؤید، اوشان گید نه اونچی کی لازم بیشتاؤید. هه آدما پور و اوضه کی تعلیم نخاؤید، اوشان اینفر خواؤید کی اوشان گوشان بخارانه. بآئید به اونچی کی پولس درواره آخر روزان گه، نیگایی تاؤدیم:

«ولی آن بدان کی آخر روزان دورون، سخت روزگاری در پیش دره. چونکی مردوم خودپرست، پول پرست، مغرور، متکبر، فحاش، پُر و مار جولوب نافرمان، ناشکر، ناپاک، بی عاطفه، کینه ای، افترا زن، بی بند و بار، وحشی، خبی امرأ دوشمند، خیانتکار، بی ملاحظه، غرور جه باد بوکوده، کی عیاشی به خودا جه ویشتر دوست دریدی، ظاهر دورون دیندار ولی اون قودرت حشا کونیدی، آجور آدما جه دوری بوکون. چون زماتی فارسه کی مردوم دوروست تعلیمان تاب ناؤریدی، بلکی معلمانی به خوشان دوروور جمع کونیدی تا اونچی به بیشتاؤید کی اوشان گوش دوست دره بیشتاؤه و اوشان هوا و هوسان امرأ جور درآیه و اوشان حقیقت گوش کودن جه رو و اگر دانیدی و داستان سمت گمراه بیدی»

— دوم تیموتائوس ۳: ۱-۵، ۴: ۳-۴

توجه بوکونید کی اوشان به ظاهر دیندار یا مسیحی ایسید، اما اون قدرت ردکونید. آ کاره چوطو انجام دیهیدی؟ اوشان انکار کونیدی کی مسیحیت بتانه اوشان کینه و نبخشین جه آزاد کونه تا بتأید ببخشید. اوشان گولاز آید کی عیسا پیرویم و «تولد تازه» تجربه یه اعلام کونید. اما اونچی کی اوشان به اون دشتن گولاز کونید، اون فرصت ندید تا اوشان دیل میان بینیشینه و باعث ببه مسیح شخصیت بطور قوی اوشان دورون رشد بوکونه.

نسل اطلاعات

پولس بخاطر نبوت تأنستی بیدینه کی آ گول بوخورده زناکان و مرداکان، شناق و آگاهی ره شوق دریدی، اما عوض نیبید، چون هرمله اون بکار نبرید. اون

اوشان اُتو وصف بوکود: «با آنکی همیشه تعلیم فاگیریدی، ولی هر ماله نتائیدی حقیقت بشناسید.» (دوم تیموتائوس ۳: ۷)

اگه پولس ایمرور زنده بو، هن و اسی تأسف خوردی کی اونچی کی پیشگوی بوکوده بو، عملا دئی. اون مرداکان و زناکان زیادی یه دئی کی جلسیان، سمیناران و خدمات کیلیسای میان حاضرید و کیتاب مقدس دانش یاد گیریدی. دئی کی اوشان «تازه موکاشفه» دومبال درید تا اوشان زیندیگی موقتتر و خودخواهانه تر ببه. اون خادیمانی یه دئی کی «دلایل مذهبی» و اسی کسکس پای به دادگاه فاکشانیدی.

اون، انتشارات و برنامه یان رادیویی یه مسیحی یه دئی کی زناکان و مرداکان خودایه با اوشان نام حمله کونیدی. کریزماتیکانی یه دئی کی بخاطر فرار جه لغزش از ایته کیلیسا به ایته کیلیسای دیگه شید و همتن عیسا الوهیت اعتراف کونید؛ در حالی کی نتائید بخشید. پولس ابجگره زمی: «توبه بوکونید و جه خودتان فریب دن آزاد بید، آی نسل ریاکار و خودخواه!»

مهم نییه کی چقد تازه موکاشفانی یه جه سمیناران و تعلیمی و ایلاهاتی کلاسانی کی اوشان میان شرکت بوکودید، بیافته اید، یا چن تا کیتاب بخوانده اید یا حتا چن ساعت دوعا و مطالعه کونیدی، اگه لغزش بوخورده ایسید و نتائید ببخشید، هنوز حقیقت نشناختید. شومان گول بوخوردید وبا خودتان راهروش زیندیگی یه ریاکارانه دیگران سرکلافه گوما کونید. مهم نییه کی چی موکاشفه ایی درید، شومی میوه ایته داستان دیگه ایی گه. شومان چشمه ایی بید کی تلخ آبی جه اون جوش کونه و خو امرأ دوروغ بهمراه آورده نه حقیقت.

خیانت

«او روزان درون خیلیان خوشان ایمان جه و اگردید و همدیگر خیانت کونید و همدیگر جا تنفور پیدا کونید.»

— متا ۴۲: ۱۰

بایید آیه یه و ارسی بوکونیم. اگه دقیق نیگا بوکونیم، تانیم ایته تترجی حرکت بیدینیم. ایته لغزش باعیث خیانت، و خیانت باعیث نفرت به. هتو کی قبل آن بوگفته بو بوسته، لغزش بوخورده آدمان، خوشان پاس پائی جه، دیفارانی بنا کونید. امان

هتوچی شرایی میاں، خودمان موجودیت پاس پایی رو تمرکز کونیم. اینگار کی واید به هر قیمتی، پاس پایی بوبوسته و ساغ باقی بمائیم و هه کار، آمره مستعد خیانت کونه. وختی خیانت کونیم، در حقیقت، به قیمت اینفر ضرر کودن، خودمان منفعت و پاس پائی یه دومبال کونیم و معمولا هه کار کسی رو پیاده کونیم کی اون آمرأ رابطه دریم.

آتویی، خیانت ملکوت خودا میان وختی تفاق دکفه کی ایته بالیمان به قیمت ضرر و زیان ایته بالیمان دیگه، خودش منفعت پاس پائی یا پی کونه. هر چی ارتباط نیزیکتر ببه، خیانت شدت ویشتر ایسه. به اینفر خیانت کودن، اوج ترک پیمان ایسه. وختی خیانت تفاق دکفه، د رابطه مٹ قبل نیبه؛ مگه آنکی حقیقی توبه تفاق دکفه.

پس خیانت باعیث نیفرت با عواقب جدی به. کیتاب مقدس پور واضح گه کی هرکی جه خو برار نیفرت بدره، قاتله و هیچ قاتلی خودش میان حیات و زیندیگی ابدی نره (اول یوحنا ۳: ۱۵)

چقد ناراحت کوندیه کی تائیم تترج، نمونهانی جه لغزش، خیانت و نیفرت، ایمریزی بالیمانان میان ببیدیم. هه موشکل، اونقد آمی خانه و کیلیسایان میان چو دکفته کی اینگار ایته رفتار عادیه. وختی دینیم ایته خادم، ایته خادم دیگه یه دادگاه فاکشأنه و غورصه دار نیبیم، یا وقتی ایشتاویم کی زن و شوهر مسیحی سیوا بوستن ره کس کس به دادگاه فاکشأنیدی، و د غرصه دار نیبیم، آمی بی تفاوتی یه نشان دهه و هتوچی دودستگی یایی کیلیسا میان عادی و قابیل پیش بینی به. خدمتی تشکیلاتانم به سیاست بازی رو بوردید و خوشان کاران زیر شوق ذوق خودا ملکوت و کیلیسا مخفی کونید.

«مسیحیان» جه خوشان حق و حقوق پوشتیانی کونید و مطمئن بید کی مسیحیان دیگر اوشان آمرأ بدرفتاری و یا جه اوشان سواستفاده نوکودن درید. آیا عهد جدید پند آمره خطر شو؟ چره ویشتر مظلوم نیبید و چره ویشتر ضرر نوکونید؟

«اصلا أجور دعوامور افه شومی میاں خودش شومره سرشکستگی ایسه، چره نخوایید او بدی یه قوبیل بوکونید، چره حاضر نیبید ضرر بوکونید؟»

— اول قرنیتان ۶: ۷

آیا عیسا گفته یانه خطرَ بورِدم؟

«ولی من شومره گم، شومی دوشمندانَ موحبت بوکونید و اوشائی
یه کی به شومان اذیت و آزار فارسانیدی ره، دوعای خیر بوکونیدی.»
— متا ۵: ۴۴

آیا خودا دستورَ خطرَ بورِدم؟

«هیئاً کاره پُست و مقام یا غرور و اُستی انجام ندید، بلکه فروتنی
امراً الباقی یه جه خودتان بتتر بننید.»
— فیلیپیان ۲: ۳

چره امان موحبت قانونان امراً زیندیگی نوکونیم؟ چره تا ا اندازه خیانت
کودن ره، توندی کونیم؛ به جای آنکی خودمان زیندیگی یه حتا به قیمت ضرر و
زیان دئن قوربانی بوکونیم؟ دلیل: اُمی موحبت سرد بو و در نتیجه هنوز خودمان
پاس پایی یه دومبال کونیم. امان دِ نتائیم تا زماتی کی حقسای کونیم اُمی توجه
خودمان رو بمائه، اُمی توجه اِیطمینان امره به خودا فادیم.
زماتی کی عیسایه بدی بوکودید، اون بدی نوکود؛ بلکه خو جان خودای
فده تا به حق داور ی بوکونه. امان پند بوبوستیم کی ا قدامان اوسانیم:

«چره کی آن و اُستی دعوت بوبوستیدی، چونکی مسیح شومی و اُسی
عذاب بکشه و شومره سرمشق بنه کی اون راهه ببشید. اون هیچ
گوناه ی نوکوده و جوفت و کلک امراً گب نزه. وختی اون فحش
بدهیید، فحش امراً جواب نده؛ وختی کی عذاب بکشه، خط و نشان نکشه؛
بلکی خوره عادیل داور دس بیسپرده»

— اول پطرس ۲: ۱۲-۳۲

او کسی کی امره قودرت دهه

امان و ا به جایی فارسیم کی خودایه اِیطمینان بوکونیم نه اُمی نفس. خیلی یان
خوشان لب امراً، خودایه به عنوان خوشان آفریننده، پرستید، اما بی پُتر و ماران

پيله لغزش

مأنستن زیندیگی کونید. اوشأن خوشأن پادیشایید و خوشأن کله آمرأ خوشان زیندیگی کونید؛ در حالیکی خوشأن توکویر آمرأ گید کی: «اون می خوداوند و خودایه.» هسأ شومان بیدهیدی کی لغزش چقد، جدی ایسه. اگه اون جولوب نأیسید، آخربسر باعیث موردن به. اما وختی لغزش خُوردن جولوب یأسید، خودا پيله بُرد شوَمَره قَاده.

اڳه شيطان بتانستی بي هر وخت کي اون
ديل خواستی آمره بوکوشه، پور زمات بو
کي، هه کاره بوکوده بو.

قبل انکي آ کيتاب بخوانم در وضعی بوم کي می رابطه خودا آمرأ قطع
بوسته بو. من نیجات دشتیم، اما ایچی من و خودا میان نَهه بو کي دوروست
نبو. دأنستیم کي موشکل جه خودا طرف نیه، اما نأنستیم کي موشکل
واقعی جه کویه ایسه. ایتہ روز می ایتہ ریفیقان خانه ایسأ بوم و اون
«شيطان دامن» کيتاب، «جان بیور» بینویشته یه دشتی. اون به خانه
بأوردم و شروع بوکودم به خواندن. نتأنستیم کيتاب زیمین رو بتم. کيتاب
اوقد قودرت دشتی کي می روح فورستی. وسطای کيتاب، یوکو بفهمستم
اونچی کي من و خودا میان نَهه بو، روح لغزش بو.

— سی. سی. (جورجیا)

چوطو هتوچی تفاقِی مِرِه دِکفته؟

"یوسف اوشان بوگفت... شومان نخشه بکشهید کی مَرِه
بدی بوکونید، ولی خودا اَ کارَ به خیریت واگردانه"

— پیدایش ۰۵: ۰۶

فصل اول میان امان شکست بوخورده آمان به دوتا گروه تخس بوکودیم:
الف) کسای کی اوشان امرأ واقع بدرفتاری بو بوسته بو و ب) کسای کی فیکر
کودید اوشان امرأ بدرفتاری بو بوسته، درحالی کی واقع اتو بُو. ا فصل میان
خوایم اولتا گروه توضیح بدم.

بایید ا سوال امرأ شروع بوکونیم: اگه حقیقتا شومی امرأ بر خورد بد بو بوسته،
آیا حق درید لغزش بوخورید؟ اجازه بدید یعقوب دیل باب پسر زیندگیه، نیگایی تاودیم:
(پیدایش ۳۷ تا ۴۸)

رویا به کابوس بدل به

یوسف، یعقوب یازدهومی پسر بو. اون پیلہ براران، یوسف خار و خفیف کودید. چونکی یوسف پتر اون دوست دشتی و اون لیباس رنگ متفاوت بوکودبو، و اون الباقی جه سیوا بوکودبو. خودا یوسف دوتا رویا فده: اولی میان اون گندم زار دورون، گندم دستہائی بیدہ کی اون گندم دستہیان ویرشتید و صاف بایساید، در حالیکی براران گندم دستہیان، اون گندم دستہیان جولوب فاجمستید و عبادت بوکودید. خواب دوم میان، اون خورشید، ماه و یازده تا ستاره یه بیدہ کی نیشاندہندہ اون پتر، مار و براران بیدہ کی اون جولوب سجده بوکودید. وختی هه رویایہ خو براران ره تعریف بوکود، اوشان خوشان برار خوشحالی میان شیرکت نوکودید، بلکی ویشتر اون جه تنفر اوساید.

ایچہ بعد اون، اون دہتا پیلہ ترہ براران بوشوید تا پتر گوسفندان چراگاہ میان بچرانید. یعقوب یوسف اوسی کود کی بیدینہ اوشان چوطو کار کونیدی. وختی پیلہ براران بیدہ کی یوسف اوشان سو آمون درہ، اون ره کوکولا دیچہید و بوگفتید: «خوابان صاحب آمون درہ. بایید اون بوکوشیم. بازین بیدینیم اون خوابان چی به. اون گہ کی آمی جہ پیلہ تر به. بایید اون زور بوکونیم کی وقتی بمرده، آمی جہ پیلہ تر ببہ». هتویی اون چاہ میان تاودایید کی بیمیرہ. اون لیباس بکنید، پارہ پورہ کودید و ایتہ حیوان خون اون و سہید تا سندی خوشان پترہ ره ببہ کی ایتہ درندہ حیوان یوسف بوخوردہ.

اوشان بازین کی اون چاہ میان تاودایید، ایتہ کاروان جہ اسماعیلیان بیدہید کی مصر سو شوندرید. بازین یوہودا بوگفت: «ایچہ صبر بوکونید، اگہ آمان اون او چاہ میانی بوکوشیم، هیچ منفعتی آمرہ ترہ، بایید اون به عنوان ایتہ برده بوفروشیم و پولی یہ صاحب ببیم. اون مٹ مورده ایی به کی ہی وقت آمرہ آزار ندہ و آمان همئن آ کار جہ سود کونیم!». اتویی، اون به بیست نقرہ پارہ بوفروختید. یوسف اوشان لغزش بدہ بو؛ طوری کی به اون خیانت بوکودید و اون میراث و خانوادہ یہ جہ اون فاگفتید. خاطر جہ بترید کی آ آدمان، اون براران بید کی آ کارہ بوکودید ایتہ پتر جہ، ایتہ خون و ایتہ جسم جہ !

الانان، آمی فرهنگ میان وضع اونقدی فرق کونہ کی آمرہ سخته کی شدت کاری کی آ مرداکان بوکودید، بفہمیم. فقط اون کوشتن بدترین کار بو. کیتاب مقدس دورہ، پسر دشتن خیلی مهم بو. ایتہ مرداک پسران، اون نام خودشان ره

فاگیرید و تومام اون مال و منال به ارث بُریدی. یوسف برأران ولاشتید کی اون خو پئر نام و ارث فاگیره. اوشان اون نام لک تاودایید و کلا اون، جه خو هویت محروم بکودید. هرچی کی یوسف اون رو شناق دشتی، جه میان بوشو بو.

وختی اینفر به عنوان برده به ایته کشور دیگه فروخته به، تا مرگ وخت، برده مانه. زنی کی اون امرأ عروسی کونه برده و اون تومام زاکان هم برده بوستید. برده بدونیا آمون خیلی سخت بو، اما اون جه بدتر هن بو کی به عنوان مال و منال ورثه با ایته آینده خیلی خوب، بدونیا بایی و بازین جه اون محروم بییی. اگه یوسف هرمله نأنستی بی کی چه کسی تأنتستی بیه، اون ره بنتر بو. اما اون ایته بمرده مردیه مأنستی کی زیندیگی کودی. من باور دَرم کی واراها اون جوم جوم دكفته کی کاشکی اون برأران اون بوکوشته بید. نکته مهم آنه کی اونچی کی یوسف برأران بوکودید شیطان صفتانه و ظالمانه بو.

کامل، دووارة نیگا کودن

شومان ایحتمالا می توضیح دروارة یوسف نقل، در حالی خوانید کی پیش پیشاکی اون نتیجه یه دَنیدی. ا نقل، وختی اون آخر دَنید، خیلی دیلگرم کوندیه اما یوسف ره کی اون تجربه بوکود، آتو نوبو. بنظر رسه ایی کی اون هرمله خو پئر و یا خو خواب تحقق د نَتانه بیدینه. اون غریب ولایت میان ایته برده بو. او نتأنستی جه مصر بیرون بایه. اون ایته مرد دیگر، مال و منال بو.

یوسف به ایته مرد کی آن نام فوتیفار بو بوفروخته بوبسته بو، فوتیفار فرعون پيله کس کارمندان و اون سپاه سربو. یوسف ده سال اون ره خدمت بوکود. او هرمله جه خو خانواده گبی زمیی و دَنستی کی اون پئر باور بوست کی اون بمرده. اوشان زیندیگی بدون اون گودشتی. یوسف هیذره اومیدی به نیجات توسط خو پئر نشتی.

هر چی گودشتی، یوسف خو ارباب ورجه جا واژ کودی و اون امرأ خوش رفتاری بوستی. فوتیفار یوسف پاکار خو خانه و مال و منال بوده بو. اما هو وختی کی اوضاع احوال، یوسف ره خوشخوشان بو، ارباب زن، کار خیلی ناجوری خواستی بوکونه. اون حسرتی چومان امرأ، یوسف نیگا کودی و میل دشتی اون امرأ زینا بوکونه. هر روز حقسای کودی کی یوسف گمراه بوکونه، اما یوسف آبا کودی.

ایته روز فوتیفار زن یوسف امرأ تنها ایسابو و اون تنگامه میان بنه بو و پيله بوکودو کی خو امره بوخوسه. یوسف آبا بوکود و بودوبست بیرون و خو لیباس

اون داستان میان جا بنه. ا کار باعیث بو فوتیفار زن عارناموسی بیگیره و ایجگره بزنه: «تجاوز» و آتو بویوسته کی فوتیفار یوسف، فرعون دوساق خانه میان تاوذه.

فرعون دوساق خانه با آمی دوساق خانه‌ئان تو آمریکا شباہت نداشتی. من چن تا دوساق خانه میان خیدمت بوکودم و هر چی هم بد بیه، در مقایسه با فرعون سیاه چاله ئان، مٹ باشگاه ورزشی یه محلی ایسه. اویه نه خورشید نهه بو و نه جاجیگایی ورزش ره! تنها ایته اوتاق، زمین جیر یا چالکایی کی روشنایی و گرما نداشتی بو. وضعیت اصلاً آدمیزاد وضعیت نوبو. قرار بو کی زندانیان آب و غذای کمی امرأ زندیگی بوکونید، تا ایچه ایچه پوسید بید. اوشان اوقدی غذا فادایید کی فقط زنده بمائید تا بتائید زجر بکشید. بر طبق مزمور ۱۰۵: ۱۸ یوسف پائان زینجیل امرأ آسیب دیی و اون به آهین دُسته بوسته بو. اون سیاہچال مرگ میان ایسا بو.

اگه اون مصری بوبسته بی، تأنستی آزادی ره شانسی بذره. اما اون ایته غریب برده بو کی به اون بُهتان تجاوز بزمبید و هیچ اومیدی نداشتی. هیچی نتأنستی جه آن بدتر بیه؛ اون تا موردن هم پیش بوشو بو.

آیا تأنیدی اَوَن فیکر و ذیکر او نم بیگیفته ظولمات سیاہچال میان بیشتاؤبید؟ «من می ارباب جه ده سال ویشتر صداقت و روراستی امرأ خیدمت بوکودم. اون ره، جه اون زنانه ویشتر وفا بوکودم. من به می خدا و ارباب وفادار بمأنستم؛ هر روز فساد جه جیویز دَم. می پاداش چیه؟ آیا سیاه چاله؟»

«به نظر آیه هر چی کی ویشتر حقسای کونم دوروست کار انجام بدم، می قسمت بدتره به. خودا چوطو بتأنست ایجازه آکاره بده؟ آیا می برأران تأنستید او وعده ایی کی خوداوند مره بده بویه، دوزی بوکونید؟ چره ا خودای عهد، خودای قادر مطلق به نفع من کاری نوکود؟ آیا وفادار و پور موحبّت خودا هتویی به خو خادیمان نظر تاوده؟ چره من؟ من چی بوکودم کی می سزا آن بو؟ من فقط ایمان دشتیم کی خودا گب بیشتاؤستم!»

من باور دَرَم کی یوسف هتوچی فیکران امرأ دس و پنجه زه ایی. یوسف خو زندیگی میان آزادی کمی دشتی. اما اون هتو آزاد بو کی خو واکونش نسبت به تومام اونچی کی اون ره تفاق دکفته بویه انتخاب بوکونه. آیا اون نسبت به خو برأران و نهایتاً خودا، لغزش بوخورد و تلخ بو؟ آیا اون به انجام فرسین وعده ره، خو تومام اومید ووه و آخرین دیل خوشیه زندیگی، جه اون دوزی بوبوست؟

آيا خدا همه چى په تانه كنترل بوكونه؟

من فيكر كونم كى هر ماله يوسف فيكر فائرسه كى تومام آ تفاقات خدا فراينده، تا اون ايتۀ كار ره آماده بوكونه. اون در آينده نسبت به آ براران كى به اون خيانت بوكوديد، چو طو خو قدرت بكار بره؟ رنجى كى يوسف بكشه باعيث بو كى اطاعت كودن ياد ببيگره. اون براران ماهرانه به عنوان وسايلى خدا دس ميان بكار بيگيخته بوبوستيد. آيا يوسف بلافاصله به خدا وعده فارسه يا خدا دومبال براى اون نتيجه بو؟

ولكى وختى يوسف خو رويانان دشتى، اوشان دليلى براى خودش خُب بودن دى. اون هنوز ياد نيگيخته بو كى قدرت خيدمت ره قده به، نه هن واسى كى خودت ديگران جه سيوا بوكونى. امان آ دوره هاى تربيتى ميان ويشتړ به جاى انكى امى فيكر بنيم خدا بوزورگى رو، امى فيكر نهيم رو سختى و غير مومكين بودن امى شرايط. هن واسى، اوميد ووينم و اينفر ديگه په سرفوكو زويم. هتوبى اينفر دومبال گرديم كى امى نااوميديه تاوديم اون گردن. وختى با آ حقيقت روبرو بيم كى خدا تانستى امى اورشين قليه وضع جولوب ببيگره و آ كار نوكوند، اون سرفوكو زويم.

آ زنگ يوسف فيكر ميان هم به صدا در اموى: «من بر طبق او چيزى كى خدا جه دنم، زينديگى بوكودم و اون مقررات و ملاكان پا جبر ننم. من فقط رويايى كى خدا مړه قده بويه واگوا كوديم و اون نتيجه چى بوبوست؟ مى براران به من خيانت بوكوديد و مث ايتۀ برده فروخته بوبوستم. مى پتر فيكر كونه كى من بمردم و هر ماله مصر سو نايه كى مړه بيافه.»

جه اون نظر باعيث بانيه آ ماجرا اون براران بيد. باعيث و باني اصلى اوشان بيد كى اون، او سياچال ميان تاوده بيد. ولكى اون آ فيكر و ديكران خو كله ميان پيله كودى كى اگه ايتۀ روز قدرت بدره، چقد اوضاع عوض به، و يا خو روياميان دى كى اگه خدا اون به قودرت فارسانه، چقد همه چى فرق كودى. اگه اون براران اون آينده په بى پا نوكوند بيد.

هر چن وخت په وار، ايشتاويم كى امى خواخوران و براران آ دام ميان دكفيد كى ديگران مقصر بدنيد؟ مثالا:

«اگه مى زن يا مرد واستى نوبوستى بى، هسا من خيدمت ميان ايسابوم. اون مى

جولوب بیگیت و خلی چیزان کی اوشان رویایه دشتیم خراب کود.»

«اگه می پئر و مار و آستی نوبو، ایتہ طبعی و نورمال زیندیگی دشتیم. اوشان می الان وضعیت و آسی و سرفوکو بوخورد. چوطو دیگران خورم پئر و مار درید اما من نر؟ اگه می پئر و مار کس کس جه سیوا نوبوسته بید، من می زیندگیه زناشویی میان موفق تر بوم!»

«اگه می شبان و آستی نوبوستی بی، و اگه اون می آ عطیه سر فونکوفتی بی، هسأ آزاد بوم و هیچ مانعی ندشتیم. اون می قضا قدر و قسمت ره مانع بوبوسته. اون، کیلیسا آدمان علیه من و اگر دانه!»

«اگه می مرد قبل و آستی نوبوستی بی، من و می زاکان آ قدر مشکل مالی میان ناسأبیم.»

«اگه او کیلیسا میان او زنآکه و آستی نوبو، هنوز رهبران به من توجه کودید. اون بوگو موگو و آستی، می تومام اومیدان محترم بون ره خراب بوست.»
آ لیست تومامی نره. آسانه کی هر کی دیگر به خو موشکلات ره سرفوکو بزنه و فیکر بوکونه کی چقد بئر بو کی آتوچی آدمانی اون و رجه ناسأبید. آتو فیکر کودید کی اوشان یاس و ناومیدی و دردان، دیگران تقصیره.

خوایم آ اصل تاکید بوکونم: «بندید کی شیطان یا هر مرد، زن یا زاکی هر مالہ نتانہ شومره جه خدا راه بیرون باوره. یوسف براران خلی سفت و سخت حقسأ بوکودید کی اون رویایی کی خدا اون فده بویه، جه میان ببرید. اوشان فیکر کودید کی او رویایه، یوسف ره تومام کودید و خوشان زوان امرأ بوگفتید: «هسأ بایید اون بوکوشیم و ایتہ چایان دورون تاؤدیم... و بیدینیم کی اون خوابان چی به!» (پیدایش ۳۷: ۲۰) اوشان بیرون بوشوید تا اون جه میان اوسأنید. اوشان کار ناخبری نوبو، ولکی کاملاً حیساب شوده بو. اوشان خواستید کی موفقیتہای آینده ره، هیچ فرصتی به اون ندید.

هسأ شومان فیکر کونید کی وختی اوشان یوسف به عنوان برده بوفرختید، خدا آسمان میان پسر و روح القدس نیگا بوکود و بوگفته: «هسأ چی کار بوکونیم؟ به اونچی کی اون براران بوکودید نیگا بوکونید. اوشان امی نخشه یه کی یوسف ره بکشه بیم خراب کودید. بئرہ کی هر چی زودتر ایتہ فیکری بوکونیم! آیا نخشه دیگہ ابی دریم؟»

خپلى جه مسيحيان وختى اوشان وضع و اوضاع خراب به، جورى كردكار كونيد كى اينگار دقيقا هتوچی تفاقى آسمان میان دكفه. آيا شومان فقط تائيد بیدیند كى پئر عيسايه گه: «عيسا، جيم خپلى ناراحته؛ چونكى بايامانى خودش مأنستنى در مورد اون دوروغ بوگفته، آمان چى كار و ا بوكونيم؟» يا «عيسا، اون سى و چار سال سند دره و هنوز زن نيگيفته، آيا ايتنه جوان زن او بيجير اون ره آماده درى؟ من خواستيم كى اون اينفر امرأ عروسی بوكونه كى اون ره بئترين دوست ببه. كى سالى پوشت بوگو موگو بوكوده و او مرداك نظر سالى جه واگردانه؟!» ولكى احمقانه به نظر برسه، اما كردكارى كى آمان كونيم، گاهى هتوبى يه كى خودايه اتو دينيم.

باييد بیدینيم كى يوسف، ايمروزی كيلىسا میان چو طو كردكار كونه. اگه اون مٹ ويشتر آمان بو، دَنستيد چى كار كودى؟ اينتقام نخشه يه كشه ايبى و خودش با هه فيكران آرام كودى: «اگه مى دس به اوشان فارسه، اوشان كوشم. اوشان ا كار وأستي كى مى امرأ بوكوديد، كوشم. اوشان وايد خودشان كار تاوان فديد!!»

اما اگه يوسف حقيقتا ا نيگاه بدشتى بى، خودا اون سياچال میان ول كودى تا هو دورون بوبوخسته بى. چره كى اگه اون با انگيزه جه دوساق خانه بيرون باومبى، جه دوازده اسراييل قبيله، ده قبيله رهبران كوشتى. هن شامل يهودا هم بوستى كى مسيح ايل و تبار، اون جه بو.

بله كسانى كى اتو شيطان مأنستن يوسف امرأ برخورد بوكوديد، اسراييل پئران بيد و خودا ابراهيم قول بده بو كى اوشان جه قومى يه بوجود آورده كى آخريسر خوداوند عيسا جه اوشان به دونيا آيه. يوسف جه لغزش آزاد بمأنست و خودا نخشه اون و اون برأران زينديگى میان به انجام فارسه.

آيا تانستى جه أنم بدتر ببه؟

دوساق خانه يوسف ره، وخت فيكر كودن بو و هم آنكى اون ره ايتنه فرصت بو. دوتا زينداني يوسف امرأ بيد كى هر دوتا اوشين واشين خوابان بیدهيد. يوسف هر دوتا خواب با دقت عجيبى تعبير بوكود. ايتنه جه مرداكان زنده مأنستيد؛ در حالى كى اويته اعدام بوستى. يوسف جه اونى كى ببخشه بوبوسته بو، بخواست كى وختى كى دواوه فرعون ورجه مورد توجه قرار گيره، اون به ياد باوره. او مرداى فرعون خيومت كردن ره واگردست، ولى دو سال بوگذشت اما هيچ گي نزه. آن هم ديلخورى ديگه ايبى يوسف لغزش خوردن ره بو.

خودا همش ایتہ نخشه درہ

زمانی بامو کی فرعون ایتہ خواب خیلی هشدار دهنده بیده. هیچ کس جه مجوسیان و یا اون دانا مرداکان نتانستید اون ره خواب تعبیر بوکونید. او وخت بو کی خادیمی کی عفو بویوسته بو، یوسف بخاطر باورد. اون بوگفت کی چوطو یوسف اون و اون ایتہ هم بندیان خواب دوساق خانه میان تعبیر بوکوده بو. یوسف فرعون جولوب باوردید و اون خواب معنی فرعون بوگفت کی قحطی آمون درہ و حکمت امرأ اون یاد بده کی چوطو آ خطر ره آماده بیه. فرعون بلافاصله مقام دوم بعد خودش یوسف فده. یوسف با حکمتی کی خودا اون فده بو، قحطیه سختی کی در پیش بو ره، آماده بویوست.

بعدها وختی قحطی به تومام بشناخته قومأن فارسه، یوسف برأران واید کمک گیفتن و اسی مصر سو باموید. اگه یوسف خو دیل میان خو برأران جه کینه ای بدشتی بی، هسا اون وخت بو کی خو کینه یه فوکونه. اون تانستی کی اوشان دوساق خانه تاوده یا شکنجه بوکونه و حتا اوشان بوکوشه و سرفوکو هم نبه؛ چون اون مصر میان دوم شخص مملکت بو. و اون برأران هیچ اهمیتی فرعون ره ندشتید.

اما در عوض یوسف اوشان موفتکی غله فده. بازین مصر بنترین زمینان اوشان خانوادهیان فده و اوشان جه زمین فراوانی بوخوردید. خلاصه، مصر بنترین زمینان اوشان فده بویوسته. یوسف کسای کی اون لعنت بوکوده بیده، برکت فده و به کسای کی جه اون نیفرت دشتید، خوبی بوکود (متا ۵: ۴۴).

خودا اونچی کی یوسف برأران بوکودید، قبل آنکی اوشان آ کار بوکونید دنستی. در حقیقت، خودا دنستی کی اوشان آ کار کونید، قبل اونکی یوسف خواب میان نیشان بده یا قبل اونکی هر کدام جه او پسران بدونیا بایید.

ایتہ قدم جولوبتر بیشیم. یوسف وختی کی دوواره به خو برأران فارسه، آتو بوگفت: «هسا د پریشان نبید، د خودتان سرزنش نوکونید کی مژه بوفروختیدی، چونکی آدماں جان نیجات و اسی بو کی خودا مژه قبل شومان اوسی کوده آیه. چونکی دو سال آ سرزمین دورون قحطی بامو، پنج سال دیگرم نه کاشتی به، نه برداشتی. ولی خودا مژه قبل شومان اوسی کوده آیه کی ایتہ نیجات عظیم امرأ شومرا زنده بدره و شومی نسل زمین سر حفظ بوکونه. پس شومان نیبید کی مژه اوسی کودیدی، بلکی خودا بو. مژه مشاور فرعون، سرپرست اون خانه

و فرمانروای تومامی یه سرزمین مصر بوکوده.» (پیدایش ۴۵: ۸-۵).

اونچی کی مزمور نویس بوگفته، نیگا بوکونید: «اون [خودا] قحطی یه زمین رو باورد و تومامی یه نان ذخیره یه جه میان ببرد؛ و ایته مرداک پیشپیشاکی اوسی کود، یوسفی کی غولامی ره فروخته بوبوست» (مزمور ۱۰۵: ۱۶-۱۷) کی یوسف اوسی کود؟ اون براران یا خودا؟ طبق دوتا گواه گوفته، دینیم کی خودا بو کی اون اوسی کوده. یوسف واضیح خو براران بوگفت: «شومان مړه آیه روانه نوکودید»، اونچی کی روح گه یه بیشتاویید.

هتوکی قبلا بوگفته بوبوست، هیچ بشر یا شریری نتانه مانع انجام خودا نشه شومی زیندیگی میانی بیه. اگه ا حقیقت رو باسید شومره آزاد کونه. اما فقط اینفر وجود دره کی تانه شومره جه راه خودا ایراده خارج کونه اونم، خود شومانید!

قوم ایسرائیل در نظر بیگیرید. خودا ایته رهاننده به نام موسایه اوسی کود تا اوشان جه مصر ایسارت بیرون باوره و موعود سرزمین میان بیره. یکسال بعد کی بیابان میان ایساید، چن نفر جاسوسی ره اوسی کودید، اوشان گلهگی امرأ و اگر دستید و جه او سرزمین اقوام بترسید چونکی جه نظر نظامی بوزرگتر و قوی تر جه خودشان بیدی. تومام مردم الا یوشع و کالیب با ا جاسوسان گب موافقت بوکودید. مردم اتو ایحساس بوکودید کی خودا اوشان بیرون باورده تا بیمیرید. اوشان نسبت به موسا و خودا لغزش بوخوردید. ا جریان یکسال ویشتر ایدامه دشتی. ا لغزش نتیجه اتو بوبوسته کی او نسل هرماله او سرزمینی یه کی خودا اوشان وعده بده بو یه نیدینید.

خیلیان با تومام خوشان دیل، خودایه خیدمت کونید، اما آدمایی شیطان صفت یا مسیحیان جسمانی سوء رفتار امرأ با دردسرای سختی زیندیگی میان رویرو بید. حقیقت آنه کی به اوشان ظلم بوبوسته. اما تنها کاری کی لغزش خوردن کونه، آنه کی دوشمند به خو هدف کی اوشان منحرف کردن جه راه خودا ایراده ایسه کومک کونه. اگه لغزش جه دور باسید، خودا ایراده میان باقی مائید. اما اگه لغزش بوخورد، دوشمن شومره اسیر کونه تا اون هدف و ایراده یه به انجام فارسائید. شومان و انتخاب بوکونید! خیلی بتره کی جه لغزش ایسارت، آزاد بمائید.

و ا بخاطر بدیرم کی هیچی نتانه امی جولوب قرار بیگیره؛ با وجود آنکی خودا اون دانه حتا قبل اونکی تفاق دکفه. اگه شیطان تانستی آمره به خواست خودش

جه میان اوسأنه، اَ کارَ پور زماٲ بو کی، بوکودوبو؛ چونکی اون اینسان جه تنفور شدید دَره. اَ پَنَدَ همش به یاد بَدَرید:

«هیچ ایمتخانی شومره نأمو کی الباقی مردوم ره نأمویی. خودا وفاداره. اون ایجازه نده کی ویشتر جه شومی توان ایمتخان بیبید، ولی ایمتخان دورونم ایته راه فرار نَهِه تا شومان بتأنید تاب بأورید.»

— اول قرننیاں ۰۱: ۳۱

توجه بوکونید کی خودا کلام گَهِ: «راه فراری» نیگَهِ: «ایته راه فرار». خودا جه قیل، هر اوضاع بدی کی آمی زیندیگی میان اون آمرأ برخورد کونیم، ببده. اهمیت نَره کی او مسئله چقد کوچیک یا بوزورگ ببه، او جیویزَ رَاَه مهیا بوکده و حتا هیجانی تر آنه کی چیزایی کی به نظر، خودا نخشه آمرأ ضدیت دَرید، در واقع خودا اوشأَن درمسیر تحقق خو نخشه قرار دَهِه؛ البته اگه آمأَن مطیع و بی لغزش باقی بمأنیم.

پس به خاطیر بَدَرید کی با دوری جه لغزش، تسلیم خودا بمأنید. شیطان جولوب بَأَیسید و اون شومی جه جیویزَ دِه (یعقوب ۴: ۷). آمأَن شیطان جولوب، لغزش نوخوردن آمرأ مقاومت کونیم. ولکی رویا یا خواب به شکلی غیر اونچی کی شومان فیکر کونید، تفاق دکفه، اما اون کلام و وعدهیان شکست نوخورد. آمأَن فقط ناطاعتی آمرأ قبل اونکی رویا بدونیا بایه، اون، جه میان بوریم.

نوع دیگر خیانت

بعضیان کاری کی یوسف برأران اون امره بوکودید و اُستی ناراحت بید. اگه اون دوشمندان اون امره اَ کارَ بوکوده بید، ماجرا اَقَد درد نَدَشْتی. اما اوشأَن اون برأران بید: از ایته خون و جسم. اوشأَن کسایی بید کی وَاَید اون تشویق و حمایت بوکوده بید و جه اون دیفاع و پاس پایی بوکوده بید. آیا تأنه فیلَم نامه ای بدتر جه سوء رفتارانی کی به یوسف بوبوست، وجود بداره؟

تجروبه طرد بوستن و بدخواهی جه خواخور و برار سو قابیل تحمله، اما آ تجروبه جه پئر سو، یه حرف دیگه ایی ایسه.

من دبیرستان و کلاس سومان معلم. تازگیان «دام شیطان» کیتاب خواندن دوبوم کی موخلف موکاشفه ئان می زیندیگی میان دشتی. اون فلم ویدیویی یه می شاگردان امرأ بیدم و روح القدس او قد قوی آمی کلاس میان کار بوکود کی همه شروع بوکودید خوشان لغزشان اعتراف کودن و جه خدا بخوآستید کی اوشان ببخشه. چن تا جه زاکان بوگفتید کی او سال میان او روز، اوشان ره بتترین روز بو. ایته جه زاکان بعد انکی خو پئر ترک کودوبو، اون امرأ آشتی بوکود. اینفر دیگه کی خو پیله مار جه عمیق زخمان دشتی شروع بوکود به شفا گیفتن. حقیقتا خوداوند به شکل عجیبی آ زاکان خیدمت بوکود. آ پیغام ره ممنونم.

— آر. اف. (ایندیانا)

آی می پئر!

«آی می پئر، فائدر!... بدان و درک بوکون کی هیچ
شرارت یا نافرمانی ای می میان ننه. من به تو هیچ گوناھی
نوکودم، هر چند تو دومبال آئی کی می جان شیکار بوکونی
و اون فاکیری.»

— اول سموئیل ۴۲: ۱۱

فصل قبل میان بیده‌بیم کی چوطو یوسف براران خواستید کی اون جه میان
اوسانید و بفهمستیم کی اون جه آ خیانت چی دردی بکشه. ولکی شومانم اون مانستن
موقعیتی میان ایسایید. ولکی جه نیزیکنترین آلمان کی اوشان جه موحبت و تشویق
اینتظار دشتید، خیانت بیده اید.

آ فصل میان خوامیم به موقعیتی دردناکتر جه خیانت ایتسه برار بگم. تجروبه

طرد بوستن و بدخواهی جه ایته برآر قابیل تحمله، اما جه پئر سو کاملاً فرق کونه. وختی کی درمورد پئران گب زنم، فقط پئر حئیقی نگم، بلکی هر رهبری کی خودا آمره فده. آ آلمان کسای ایسید کی آمان فیکر کودیم آمره موحبت، تربیت، تغذیه و پاس پایی کونید.

رابطه ای جه جینس موحبت- تنفور

ایجازه بدید درباره خابئن پئر، ایته مثال واری بوکونیم، و به ارتباط میان داوود پادشا و شائول نیگایی تأویدیم (اول سموئیل ۱۶-۳۱). اوشان زیندیگی قبل اونکی کسکس ببیدینید، به هم مرتبط بو؛ وختی کی سموئیل، داوود مسح بوکود تا آینده میان اسراییل پادشا بیه. داوود وایستی آ فیکران آمرأ جه شوق زیاد، جه پا در باموبی: «آن او مرداکی ایسه کی شائول مسح بوکود، پس من واقعا پادشا بم!»

به کاخ و آگردیم. ایته شریر روح شائول سربسر نایی؛ چونکی خودایه نایطاعتی بوکوده بو. اون آرامش وختی بو کی اینفر کرنا زئی. شائول خادیمان شروع بوکودید به وامجستن، ایته جوان مرد ره کی بتأنه اون جولوب بینیشینه و شائول خیدمت بوکونه. ایته جه پادشا خادیمان، یسا پسر- داوود- پیشنهاد بده، پس شائول، داوود پی اوسی کود و جه اون بخوآست کی کاخ بایه و اون خیدمت بوکونه. داوود واید هتوچی فیکرانیه خو کله میان پیله کوده بی: «خودا د هسا و عده ابی کی جه طریق نبی بده بو یه، به انجام فارسانه. مطمئناً من پادشاه ورجه به چشم ایم. آن واید راه می وارد بوستن به آ جاجیگا بیه.»

زمانی بوگذشت و داوود پئر اون جه بخوآست کی خو پیله برآرانی کی فلسطینیان آمرأ جنگ کودن دبید ره آب و غذا بیره. وختی داوود خط موقدم فارسه، فلسطین پالوان بیده کی خودا سپاه دس پرأ گیفته بو و بفهمسته چهل روز بو کی آ کارکودی. اون بفهمست هر کی آ غول شکست بده، پادشا خو دختر اون دئه.

داوود، پادشا ورجه بوشو و ایجازه جنگستن فاگفت. اون جلیات بوکوش و شائول دختر آمرأ عروسی بوکود. بآزین به چوم شائول بامو و اون کاخ میان باوردید تا پادشا آمرأ زیندیگی بوکونه. یوناتان، شائول پیلدانه پسر، داوود آمرأ عهد دوستی دوست. هر کاری کی شائول، داوود فدیی، خودا دس اون آمرأ بو و اون کار رو باش بوستی. پادشا بخوآست کی داوودم اون پسران آمرأ میز رو غذا بوخوره.

داوود دیل میان عروسی بو. اون کاخ میان زیندیگی کودی. پادیشا میز رو غذا خوردی. پادیشا دختر آمرأ عروسی بوکوده بو. یوناتان آمرأ ریفیق بو و تومام نبردان میان باش بوسته بو! حتا مردومم اون دوست دشتید. تأنستی تحقق نبوت پور واضح خو چوم جولوب بیدینه. داوود جه خادیمان دیگه ویشترمورد توجه بو. شائول اون پئر بویوسته بو. داوود ایطمینان دشتی کی شائول اون راهنمایی و تربیت بوکونه و ایته روزم ایحترام زیاد آمرأ اون تخت رو بینیشانه. داوود جه وفاداری و نیکویی خودا شاد بو. اما ایته روز همه چی عوض بوست. وختی شائول و داوود با هم رچ به رچ، جه جنگ و آگردستان دبید، ایسرائیل تومام زناکان بیرون بأموبید و بخواندید: شائول خو هیزاران و داوود خوده هیزاران، بوکوشت.». آ جریان شائول به غیظ و غضب باورد و بعد او روز جه داوود تنفور اوساد. اون دو مرتبه حقسأی بوکود وختی داوود اون ره چنگ زئی، اون بوکوشه.

کیتاب مقدس گه کی شائول جه داوود متفر بو چون دَنستی خودا داوود آمرأ ایسأ ولی اون آمرأ نایسأ. داوود مجبور بو خو جان و آسی بوگریزه. چون هیچ جاجیگایی شون ره نَدشتی بیابان میان بوگروخت. اون دؤکؤ بوخورد: «چی تفاق دکفته؟ وعده آشیکار بو، اما اینکاری هسأ جه میان بوشو بو! مردی کی مَره راهنمایی کودی، حقسأی کونه کی مَره بوکوشه. چی کار تأنم بوکونم؟ شائول خودا مسح بویوسته خادیمه، اون الان د می دوشمند بویوسته، د چی فرصتی دَرَم؟ اون پادیشا، مرد خودا و خودا قوم ره سرسایه ایسه. چره خودا هتوچی کاری یه ایجازه بده؟»

شائول سه هیزار تا ایسرائیل بئترین جنگنده نان آمرأ، بیابان به بیابان و غار به غار داوود دومبال گردستی. اوشان ایته هدف دشتید؛ داوود بی پا کودن!

هتوچی لحظه نان میان، وعده فقط ایته سایه بو. داوود د کاخ دورون زیندیگی نوکودی و پادیشا میز رو غذا نوخوردی. او نمدار غاران میان ایسایی و درنده حیوانان بمأنسته غذا یه خوردی. اون د در ریکاب پادیشا نویو. بلکه مرداکائی کی ایته روز اوشان کنار جنگستی هسأ د خواستید اون شیکار بوکونید. هیچ گرم و نرم جیگا یا خادیمانی کی اون پاس پائی بوکونید وجود نَدشتی. دربار سلطنتی میان هیچ جایی نَدشتی. اون زناک اینفر دیگر فادابید. هسأ د داوود ایته غریب مرداک بی پوشتی یه، فهمه.

توجه بوکونید کی خوداوند شائول پاس پای داوود قرار بده بو. چره خودا

نه تنها ایجازه یه آ کارَ قَده، بلکی اون ره برنامه هم دیچه؟ چره اول داوود مورد التفات و توجه قرار بیگفت اما یوککو همه چی جه اون فاگفته بوبوست؟ آن اولتا فرصت داوود ره بو تا نه فقط در مورد شائول، بلکی در رابطه با خودا هم گرفتار لغزش ببه. تومام بی جواب سوالان، وسوسه شک و دودیلی درمورد خودا حکمت و نخشه یه اون میان ایضافه کودی.

شائول اونقد خواسستی کی آ جوان مرداک بوکوشه کی اون حال خرابتر بو و اون دیوانگی ایضافه تر بوست. اون به ایته خشن مردای تبدیل بوست. شار نوب کاهینان داوود ره پناهگاه، غذا و جلیات شمشیر فراهم بوکودید. اوشان هیچی جه داوود گوریختن نانسئید و فیکر کودید اون پادیشا مأموره. اوشان جه داوود طرف خودا جه سوال و ورسه اید و راهی کی واید بوشوبی یه، اون بدرقه بوکودید.

وختی شائول آ کارَ متوجه بوبوست، خشمگین بو و هشتاد و پنج تا جه بی گوناوه کاهینان بوکوشت و شار نوب تومام، جه مرد و زن و زاک و شیرخور زاک و گاب و اولاغ و گوسفندان جه تیغ دم بوگذرانه. اون اوشان قضاوت بوکود. آدمای بی گونااهی کی اون فیکر کودی کی عمالیقیان آمرأ دوشمنید. شائول قاتیل بو. خودا چوطو تانسستی خو روح هتوچی مرداکی رو قرار بده؟

هو وختی کی شائول بفهمست، سه هیزارتا جنگاور آمرأ داوود دومبال بوشو. راه میان، اوشان بایساید تا ایته غار ورودی میان ایستراحت بوکونید و نانسئید کی داوودم هه غار پوشت جوخوفته یه. شائول خو ردای یه بگند و اون ای گوشه بنه. داوود توندی جه خو خفیانکی جا یواشکی بیرون بامو. ایته تیکه جه اون ردا گوشه یه ووه و بدون آنکی کسی بفهمه، یواش یواش جولوب بوشو.

بعد آنکی شائول غار جه بیرون بامو، داوود سجده بوکود و لابه بوکود: «آی می پئر، فأندر! . بدان و درک بوکون کی هیچ شرارت یا نافرمانی ای می میان ننه. من به تو هیچ گونااهی نوکودم، هر چند تو دومبال آئی کی می جان شیکار بوکونی.» (اول سموئیل ۲۴: ۱۱)

داوود لابه شائول ورجه آن بو: «می پئر، می پئر!» ساده تر بیگیم اون آتو شیون کودی: «می دیل بیدین، مره پئری بوکون! من به ایته رهبر نیاز درم تا مره تربیت بوکونه، نه آنکی مره جه میان ببره!» . حتا وختی کی شائول حقسای کودی کی داوود بوکوشه، اما اون دیل بازم اومید آمرأ سوختی.

پئران کویه ایساید؟

من هتوچی گریه‌نانی یه کی زناکان و مرداکان زیادی در بدن مسیح بوکودید، زیاد بیدم. ویشتر اوشان جوان بید و دعوت و خواندگی یه مهمی خوشان زیندیگی میان دشتید. اوشان ایته پئر ره لابه کودید؛ کسی کی اوشان تربیت، موحبت و تشویق بوکون و اوشان ره پوشت ببه. به آ دلیل بو کی خودا بوگفت: «اون پئران [رهبران] دیل، زاکان سو [مردم]، و زاکان دیل، پئران سو و اگر دانه، نوکونه بایم و آ سرزمین به لعنت نابودی کامل بزنم.» (ملاکى ۴: ۶)

امی میلنت خو پئران (پئران، رهبران یا خادیمان) سالای ۱۹۴۰ و ۱۹۵۰ جه دس بده و ایمره و امی شرایط دردناکتره. خیلی رهبران امی خانه، موسسه‌یان و کیلیسیان میان به شائلو بی شباهت نیئید، کی ویشتر خوشان هدفان ره نیگرانید تا خوشان زاکان ره.

هتوچی نیگایى باعیت به، کی اوشان (رهبران)، خودا قوم کسایى دینیدی کی اوشان رویایه خدمت بوکونید، عوض آنکی هتوچی رویایی بدرید کی خودشان وسیله ایی ببید کی مردم ره خدمت بوکونید. اوشان ره، موفق بوستن خودشان رویان، قیمت جیجا بوخورده زیندیگی ثان و به هم ریخته آلمان توجیه کونه و انصاف، رحمت، راستی و موحبت موفق بوستن ره پا جبر قرار گیره. ملاک تصمیم گیریان پول، تعداد و نتیجه نانی ایسه کی بدس باموید. و آ روش، ایته در به سوی رفتاری مشابه اونچی کی داوود امرأ بوبوسته، واز کونه. بهرحال شائلو ایته پادشایی دشتی کی واید اون پاس پائی بوکوده بی. هتوچی رفتاری رهبران فیکر میانی قابیل قوبوله؛ چونکی اوشان به دومبال پیشبرد انجیل ایسید.

چن نفر جه رهبران، خودشان آدمای زیردست، پایه ووبید؛ به خاطر شکی کی به اوشان دشتید؟ چره آ رهبران بد دیلید؟ چونکی اوشان خودایه خدمت نوکونید. اوشان خوشان رویا خادیم ایسید. اوشان شائلو مأنستن، خوشان دعوت دورون ایحساس نامنی کونید و آ مسئله حسادت و غرور آدم میان به وجود آورده. اوشان خصلتایی یه آلمان دورون تشخیص دیهید کی دئید کی روحانی و خوداپسندانه یه. و تا جایی کی اوشان ره نفع بدره، آ آلمان جه ایستفاده کونید. شائلو داوود موفقیت جه لذت بردی؛ تا آنکی داوود خودش ره ایته خطر بیده. بازین داوود مقام بیجیر باورد و بونه دومبال چرختی که اون جه میان اوسانه.

من مرداکان و زناکان زیادی اَمراً گب بزم کی تعهد و مسئولیت ره ایجگره بزهیید و شیون بوکودید. اوشان میل دشتید رهبرانیه تسلیم بیید کی اوشان تربیت بوکونه. اوشان احساس گوشه گیری و تنهایی کونید و کسی دومیال گردید تا اوشان ره پئری بوکونه. اما خدا ایجازه بده کی جه طرد بوستن میان رد بید؛ چون قصد داره او کاری کی داوود دورون بوکوده بویه، اوشان دورون هم انجام بده. اونچی کی روح گه به با دقت بیشتاویید. داوود نیگران آن بو کی شائول فیکر کودی اون یاغی و شروره. شاید اون با هتوچی جوملاتیه گفتن، خو دیله واری کودی: «می سَاب کویه بو؟ چوطو شائول دیل آ قد زود علیه من وَاگر دست؟!» اون به آ دلیل لایه کودی: اینفر مَره تشویق بوکود تا تَره بوکوشم، اما من بوگفتم نه! من فقط تی ایتنه ردا گوشه یه ووم تا بتانی بفهمی و بییدنی بدی و خیانت می جه بر نایه.» (اول سموئیل ۲۴: ۱۱ یه نیگا بوکونید). داوود فیکر کودی کی اگه بتأنسته بی خو موجب شائول ثابت بوکونه، دوواره اون توجه به خودش جلب کونه و نبوت به انجام فارسه. آدمایی کی پئر یا رهبر جه طرد بیید، میل دریدی کی توام گونائان خوشان گردن تاوید. اوشان فیکرانی عذاب دهنده مٹ: «من چی بوکودم؟» و یا «آیا می دیل ناپاک بو؟» میان زبندانی بیید. بعضی وختان خوشان جه وورسید؟ «کی می رهبر دیل ضد من بوکود؟»، بازین همش حقسای کونید تا خوشان بی گوناویه به خوشان رهبران ثابت بوکونید. اوشان فیکر کونید اگه بتأنید خوشان راستی و ارزش نشان بدید، اوشان قوبیل کونید. متاسفانه هر چی بیشتر حقسای کونید، ویشتر احساس طرد بوستن کونیدی.

کی می جه اینتقام فاگیره؟

شائول وختی بییده کی داوود تأنستی اون بوکوشه و آ کاره نوکود، اون راستی یه بفهمست. پس اون و اون مرداکان اویه بنایید و بوشویید. هسأ داوود وَاید هتویی فیکر بوکوده بی: «هسأ د پادیشا دوواره مَره وَاگردانه. هسأ د نبوت نیزیکه. مطمئناً اون می دیل دینه و بازین، بئتر رفتار کونه!»

داوود نوآید آ قد زود قضاوت بوکونه. فقط بعد ایتنه کوتاه مدت، شائول مرداکان اون خبر بدهیید کی داوود هکیلا تپهئان میان ایسه. شائول دوواره او سه هیزار سرباز اَمراً اون دومیال بوشو. من باور درم آ کار، داوود قاق کود. اون

بفهمست کی شائول کار ایتہ سوء تفاهم نوبو، بلکی شائول عمدی و بدون هیچ تحریکی خواستی کی اون بوکوشه. داوود چقد واید احساس طرد بوستن بوکوده بی. شائول اون دیل خبر دشتی و بازم اون جولوب جبهه بیگفته بو. داوود ابیشای یه امرأ یواش شائول اردوگاه میان بوشو. جه پایاران هیکس اوشان نیدهید؛ چون خودا همه تن خواب کوده بو. آ دوتا مردای، خفیانیکی جه سپاه میان بوگذشتید و جایی کی شائول خفته بو، فارسهید.

ابیشای داوود بوگفت: «ایمرو خودا تی دوشمند تی دس تسلیم کود. هسأ ایجازه بده اون ایتہ ضربه نیزه امرأ به زمین بودوجم؛ جوری کی ضربه دوم نیاز نه.» (اول سموئیل ۲۶: ۸)

ابیشای دلایل خیلی خبی دشتی کی فیکر کودی داوود واید اون ایجازه بده کی شائول بوکوشه. اول آنکی شائول هشتادو پنج تا بی گونه کاهنان و اوشان خانوادهان خونسردی امرأ بوکوشه.

دوم، اون سه هیزارتا سپاه امرأ آماده بو کی داوود و اون یاران بوکوشه. ابیشای دلیل آوردی کی اگه تو اول دوشمند نوکوشی، اون مطمئناً تره کوشه. در حقیقت آ کار دیفاع جه خوده. هر دادگاهی آ کاره ایجازه دهه.

سوم، خودا توسط سموئیل، داوود به عنوان ایسرائیل بعدی پادیشا مسح بوکوده بو. اگه داوود نخواه قبل آنکی نبوت به انجام فارسه، به ایتہ بمرده مردای تبدیل بیه، پس واید خو ارثیه یه طلب بوکونه.

چهارم، خودا تومام آ سپاه خواب کوده تا داوود و ابیشای بتأئید یه راست شائول سروخت بیشید. چره خودا دواره آ کاره بوکوده؟ ابیشای نظر آن بو کی داوود دهرماله آتوچی فرصتی یه بدست ناوره.

تومام آ دلیلان به نظر دوروست آموید. اوشان آتو احساس کودید و داوود جه خو پیله تر برار دیلگرم بوستی. آتویی اگه داوود ایچه لغزش بوخورده بو، کاملاً توجیه بوستی و ابیشای ایجازه دئی تا نیزه یه به شائول سینه فرو بوکونه.

داوود جواب بیشتاویید: «اون نوکوش، چونکی کیه کی خو دس رو مسیح خوداوند درازه کونه و بی گونه بمأنه به خوداوند حیات قسم کی خوداوند خودش اون زنه، یا اون اجل فارسه و میره، و یا جنگ شه و او یه هلاک به. خودا جه من دور کون کی می دس اون مسیح رو درازه کونم.» (اول سموئیل ۲۶: ۹-۱۱)

داوود شائولَ نوکوشته، هرچن کی شائول بی گوناہ آدماَن به قتل فآرسأنه و خوأستی داوودَم بوکوشه. داوود خودش اینتقام فأنگیره؛ اما اونَ به خدا ایسپوره.

البته سألتر بو کی دوروست اویه کارَ تومام کوده بی. آ کار، داوود و ایسرائیل مردومان ره سألتر بو. اون دانستی کی قوم، گوسفند گله مأنستائی بی شبانید. اون دانستی کی ایتِه گرگ اوشأَن خو خودخواهانه تمایلات وأسی دوزدانه. اونَ ره سخت بو کی جه خودش دفاع بوکونه، اما احتمالا سختتر بو کی مردومی یه کی دوست دشتی، ایتِه دیوانه پادیشا جه خلاصَ نوکونه! داوود آ تصمیم بیگفت؛ با آنکی دانستی شائولَ آرامش فقط، اون جه میان اوسادن آمرأ بو.

داوود خو دیل پاکی یه اول مرتبه وختی کی جه شائول کوشتن صرف نظر بوکوده بو، نیشان بده بو. اما حتا وختی کی مرتبه دوم هم فرصت دشتی شائول بوکوشه، ولی آ کارَ نوکود و به اون دس نزه. شائول خوداوند مسح بوبوسته بو و داوود، اون داوری یه به خدا بسپرده بو.

ایمرو چن نفر دیل، داوود دیل مأنستنی ایسه؟ آمان دِ فیزیکی شمشیر آمرأ نوکوشیم، بلکی کسکس با سلاح دیگه ایی- یعنی زوان آمرأ- جه میان اوسأنیم. «مرگ و زیندیگی زوان قودرت میان نَهه.» (امثال ۱۸: ۲۱)

کیلیسایان میان جودایی دکفه، خانوادهان سیوا بید، زناشویی زیندیگیان جه هم پاشید، موحبت میره و اوشان با تترج فوئورک گبانی کی دیل آزوردیگی و ناومیدی آوری دی آمرأ سرکوب بیدی. وختی ریفیقان، خانواده و رهبران جه لغزش خوریم، گبانی یه توجه کونیم کی تلخی و غیظ و غضب آمرأ تیج بوسته به. گرچه ولکی اطلاعات، حیقی و دوروست بیبید، اما انگیزمیان ناپاکید.

امثال ۶: ۱۶- ۱۹ گه کی خودا جه کاشتن اختلاف یا جودایی برأران میان تنفور کونه. وختی ایتِه مسئله یه به منظور جودایی یا آسیب زن به ارتباطات، یا آدمان آبرو، واگویا کونیم، گرچه او کار دوروستم بیه، اینگار خودایه توهین بوکودیم.

آیا خودا می جه ایستفاده کونه تا می رهبران گوناناه فاش بوکونم

قبل اونکی خودا من و می زنَ به خیدمتی کی هسأ انجام دیهیم دعوت بوکونه، هفت سال بو کی در زمینه جوانان و اوشان کومک کودن خیدمت کودیم. هو وختی

کی جوانانِ شبان بوم، ایتِه مرداکی بو کی من یا پیغامی یه کی من موعیظه کودیم دوست نَدشتی. قاندا هِن مره آزار ندایی؛ اما اَ مردای می رو باش بو.

من باور دَشتیم کی پیغامی قوی در مورد پاکی و جسارت جه خودا بیافتم تا جوانان ره باورم و اون پسر می گروه میان ایسابو.

ایتِه الزام و محکومیت شدیدی اَ جوان مرداک دیل دورون به جونب و جوش بأمو بو. ایتِه روز گریه اَمرا می ورجه بأمو. نیگران بو؛ چون ایحساس کودی کی او جور زیندیگی ایی کی اون خانواده میان وجود دَشتی، با او چیزی کی من اون و جوانان دیگه به چالش فاکشه بوم تا بر او اساس زیندیگی بوکونید، کم ارزشتر بو. اَ اتفاق و اختلافات شخصی یه دیگه، به نظر رسه ایی کی اون پئر مجبور بوکود تا تصمیم بیگیره کی مره بیرون کونه. اون شبانان مسئول ورجه شویی کی با دوروغ اتهامان دَستن به من، اون غضب مره فاکگیره، بازین واگردستی مره گوفتی کی چوطو پبله شبان بر علیه من بو، اما اون می وأستی اون جولوب بایسه، جه کارکونان، انتقادآمیز یادداشتانی وجود دَشتی کی هیتا میان می نام بُرده نوبوسته بو، اما به راهروشای موخلف معلوم بو کی اوشان منظور منم. با آنکی اون می جلو خنده کودی، اما اون هدف می بی پا کودن بو.

چن نفر جه جوانان گروه بوگوفتید، بیشتاؤستید کی من واید اخراج بم. کسی کی اَ خبران پخش کودی، هه مرداک پسر بو؛ البته اون قصد و غرضی نَدشتی، بلکه اون فقط او چیزایی کی خانه میان ایشتاؤستی یه، واگویا کودی. من غیظ و غضب دَشتیم و قاق بوم. او مرداک ورجه بوشوم و اونم اقرار بوکود کی اَ گبان بزه، اما بوگوفت کی فقط شبان نظر واگویا کودیم.

ماهها بوگذشت و بنظر نرسه ایی کی اوضاع آرام بوسته بی. اون حتا می تومام ارتباط شبانان امره قطع کوده بو. اَ موضوع فقط در مورد من صدق نوکودی، بلکه در مورد تومام شبانانی کی اون دیلخواه نیبید هم صادق بو.

می خانواده همش فشار جیر ایساید و هرماه نأستید کی آیا کیلیسا میان قراره بایسیم یا جه او یه بیشیم. اَمان ایتِه خانه بهه بیم. می زن شکم دَشتی و جایی شون ره نَدشتیم. نخواستیم می سوابق کاری یه بیرون فدم. ایمان دَشتیم خودا مره او کیلیسا میان باورده و هیچ برنامه دیگه ایی نَدشتیم و واید هو کیلیسا میان بایساییم. می زن اعصاب به هم فوسته بو. «عزیزم، من دائم کی اوشان خوایید کی تره

بیرون تاویدید. همه مَره گیدی کی اوشان هتوچی قصدی دَرید.»

من اون بوگفتم: «اوشان مَره به خیدمت نیگفتید و نتائید بدون خودا ایجازه مَره بیرون تاویدید.» اون فیکر کودی کی من اوضاع احوال انکار کونم و می جه بخواسته کی آ خیدمت ول کونم.

آخربسر خبر فارسه کی تصمیم بیگفته بوبسته کی مَره بیرون کونید. پيله شبان، کیلیسا به اعلام بوکود کی ای سری تغییرات جوانان گروه میان قراره دکفه. من هنوز اون امرأ در مورد اختلافی کی آ رهبر امرأ دشتیم گب نزه بوم کی اون می امرأ قرار بنه.

من برنامه ریزی بوکوده بوم کی پيله شبان و او مرداک فردایش بیدیم. خودا بطور خیلی ویژه تاکید بوکود کی جه خودم دیفاع نوکونم. وقتی فردایش می شبان امرأ ملاقات بوکودم، قاق بوستم وختی بیدم کی اون خو اوتاق میان تنها نیشته. مَره نیگا بوکود و بوگفت: «جان! خودا تره آ کیلیسا میان اوسی کود. من ایجازه ندم بیشی!» . من راحت بوستم. خودا آخربسر جه من مواظبت بوکوده بو. اون جه من وُورسه: «چره آ مردای تی امرأ موشکل دَره؟ لطفا بوشو و تی رابطه یه اون امرأ چاکون!»

ایچه بعد جلسه، ایته بینویشته می دس فارسه کی گواه تصمیمی بو کی او رهبر در مورد می محدوده مسئولیتی بیگفته بو و او نیوشته او انگیزمائی کی اون دیل میان نهه بویه آشیکار کودی. من آماده بوبوستم تا او نیویشته یه پيله شبان ورجه ببرم.

او روز اوتاق میان راه بوشوم و چهل و پنج دقیقه دوعا بوکودم. حقسای کودیم می درون ناآرامی رو باش بم. گوفتیم: «خودایا آ مردای ناراست و شروره. اون و آ رسوا ببه. اون آ خیدمت ره مخربه، من و آ پيله شبان ره بگم کی اون واقعا چچور آدمی ایسه.»

بازین شروع بوکودم می هدفان اون روسوایی ره توجیه بوکودم: «هر چی گزارش بَدَم، حقیقی و مستنده نه احساسی! اگه اون جولوب بیگفته نبه، اون شرارت کل کیلیسا میان پخش به.» آخربسر، با درموندگی و بدون مقدمه بوگفتم: «خودایه تو نخوای اون رسوا بوکونم، آتویی نیه؟!»

وختی آ گبان بزم، خودا آرامش می دورون بامو. می سر تعجب امرأ تکان

بدم. دانستیم کی خودا نخوایه کاری بوکونم، پس مدرک بیرون تاودم. بعدها وختی آ صحنه یه، واقع بینانه تر نیگا بوکودم، بفهمستم می انگیزه ویشتر جه اون کی محافظت کودن اینفر، اون خدمت میان بیه، جنبه انتقام شخصی دشتی. من خودم ره دلیل باورده بوم کی ایمان درم می انگیزمیان خودخواهانه نبید. هرچن می اطلاعات دوروست بید، اما می انگیزمیان خالصانه نوبو. یه مودتی بوگذشت و ایته روز قبل ساعت اداری، بیرون کیلیسا دوعا کودیم کی او مردای کیلیسا دورون بوشو. خودا پافشاری بوکود اون جولوب بشم و خودمه فروتن بوکونم. بلافاصله حالت تدافعی بیگیتم: «نه، خوداوند، اون وای می ورجه بایه. اون باعیث و بانی یه تومام آ مشکلاته!»

دوعا کودن ایدامه بدم، اما دوواره خودا پافشاری بوکود. دانستیم خودا آنه می جه خوایه. جه می اتاق اون ره زنگ بزم و اون ورجه بوشوم. اگه خودا می امرأ روبرو نوبوسته بو، اونچی کی گفتیم و می طرز گب زن اون امرأ خیلی فرق کودی با اونچی کی واید انجام بدبیم. صاف و سادگی امرأ اون جه بخواستم کی مَره ببخشه و اعتراف بوکودم: «من نسبت به تو حالت عیب جویانه و داوری دشتیم»، اون بلافاصله نرم بو و یکساعت همدیگر امرأ گب بزه ایم. جه او روز به بعد، اون فوتورکستن به من قطع بو؛ گرچه آ موشکل اون و شبانان دیگه میان هتو ایدامه دشتی.

بعد شیش ماه در حالیکه جه خارج کشور خیدمت کودیم، تومام ناراستی کاران کی آ مرداک بوکوده بو، پيله شبان ورجه فاش بوبوست. اون در ارتباط با من کاری نوکود، اما در مورد سایر زمینه های خیدمتی چره. اونچی کی اون بوکوده بو، خیلی بدتر جه اونی بو کی من دانستیم. اون بلافاصله بیرون تاوایدید.

اون داوری بامو بو، اما نه توسط من. هو کاریه کی اون حقسای کودی می رو پیاده کونه، خودش ره تفاق دکفت. گرچه وختی آ تفاق اون ره دکفت، من شاد نوبوستم. اون وای و اون خانواده ره ناراحت بوم. اون درد فهمستیم؛ چره کی به توسط اون آ مسیر بوشو بوم.

چون اون شیش ماه قبل ببخشه بوم، هسأ اون دوست دشتیم و هتوچی آرزویی یه اون ره نوکودیم. اگه یکسال پیش وختی جه اون دس غیظ و غضب دشتیم، اون بیرون تاوایدید، شاد بوستیم. او موقع بفهمستم جه او لغزشی کی می کله میان دشتیم، حقیقتا

آزاد ہوستم۔ فروتنی و انتقام نیگیتن، می کیلید آزادی جہ دوساق خانہ لغزش بو۔

سال بعد اون فرودگاہ میان بیدم۔ موحبت خدا امرأ جہ پا بیرون بأموم، اوجایی کی ایسا بو، بودووستم و اون به گشہ گیفتم۔ جہ آنکی گوفتی همه چی خوب پیش شه، واقعا شاد ہوستم۔ اگہ چن ماہ پیش بہ اون دفتر کار نوشوبیم و خودم فروتن نوکودہ بیم، او روز فرودگاہ میان نتانستیم اون چومان میان نیگا تاودم۔ چن سال جہ آخرین واری کی اون بیدم، گوذرہ؛ اما فقط خدا ایرادہ میان ایحساس موحبت و شور و شوق واقعی اون دنن رہ درم۔

داوود آدم حکیمی بو کی انتخاب بوکود خودایہ ایجازہ بدہ شائول داوری بوکونہ۔ شومان وُرسید: «خودا کی جہ ایستفادہ بوکود تا شائول، خودش خیدمتکارہ داوری بوکونہ؟» فلسطینیان۔ شائول خو پسران ور، در جنگ با اوشان بمرّد۔ وختی آ خبران داوود فارسہ، اون جشن نیگیت، بلکی اون رہ اوروش واروش بوکود۔ ایتہ مردای عاروآور امرأ داوود بوگفت کی شائول بوکشتہ۔ اومید دشتی آ خبر امرأ اون ور جہ عزیز بیہ ؛ اما سراکونہ تاثیر دشتی۔ داوود اون وُرسہ: «چو طو نپرکستی کی تی دس راستا کودی، خوداوند مسیح جہ میان ببردی؟» و دستور بدأ او مرداک بوکوشید۔ (دوم سمونیل ۱: ۱۴-۱۵ یہ بیدیند)

بازین داوود ایتہ سرود، یوہودیہ مردومہ رہ چاکود کی شائول و اون پسران احترام و اسی بخوانید۔ اون مردوم جہ بخواست تا آ موضوع فلسطین خیابانان میان اعلام نوکونید، نوکنہ کی دوشمن شاد بہ۔ اون اعلام بوکود کی جایی کی شائول کوشته بوبوستہ، وارش نایہ یا کیشاورزی نیہ۔ اون جہ تومام ایسرائیلیان بخواست کی شائول رہ اوروش واروش بوکونید۔ آن ایتہ لغزش بوخورده مرداک دیل نیہ۔ ایتہ لغزش بوخورده مردای، آ وضعیت میان گہ: «اونچی کی اون حق بو، اون سر بامو!»

داوود حتا پا فراتر بته۔ اون شائول خاندان کی زندہ بمأنستہ بید نوکوست۔ بجای اون اوشان امرأ مهربانی بوکود و اوشان زمین و غذا فادہ و قوبیل بوکود کی ایتہ جہ اون زاکان، پادیشا میز رو بینیشینہ۔ بنظر شومان آیا اون بہ ایتہ لغزش بوخورده مرداک شباهت ترہ؟

گرچہ داوود بتوسط کسی کی واید اون رہ پتری بوکودہ بی، طرد بوبوست، اما حتا بعد اون مردن ہم بہ اون وفادار بمأنست۔ سالہ کی نسبت بہ ایتہ پئر

آی می پٽر!

يا رهبري کي شومه ره دوس دَره؛ وفادار بيبید؛ اما در مورد کسی کی خوابه
شومره جه میان اوسان، چوطو؟ آيا شومان خوابید کسی بيبید کی
دومبال خودا راضي کودن و اون ایراديه انجام دئنه يا خوابید انتقام شخصی
فاگيفن دومبال بوکونید؟!

**عادلانہ یہ کی خدا خو خادیمان انتقام
فاگیرہ، اما ناعادلانہ یہ کی خدا خادیمان
خودشان خوشان انتقام فاگیرید۔**

آقا بیور، من «شیطان دام» کیتاب ایمر و بخواندم و نتأستیم اون
زیمین بّکم. بی شک آن ایتہ جہ بتترین کیتابانی بو کی بخواندم.
— پی. ای. (میسوری)

اَویر بوسته روحانی یان چوطو بوجود آیدی؟

«اون خو مرداکانَ بوگفت: حشا جه من کی به می سرور،
 مسیح خوداوند کی اتویی بوکود، خودم دس اون رو دراز
 کونم، چونکی اون مسیح خوداوند ایسه. پس داوود ا
 گبان امرأ به خودش مرداکان بقبولانه و اوشان جه حمله
 به شائول منصورف کود. و اما شائول ویریشیت و جه غار
 بیرون بامو، خو راه بیگیفته، بوشو»

— اول سموئیل ۴۲: ۶-۷

فصل قبل میان، بیدهیم مردی کی داوود اومید دشتی اون پُر بیه، چوطو
 کردکارای بدیه اون امرأ بوکود. داوود حقسای کودی بفهمه کویه خبط و خطا
 بوکده. چی بوکوده کی شائول دیل ضد اون واگردست و چوطو اون تأنه

دوواره خو ارتباطِ مثل قبل بوکونه. اون خو وفاداری یه با صر فنظر کودن جه شائول کوشتن، حتا وختی کی با غضب اون دومبال بو، ثابت بوکود.

اون هتو کی شائول جولوب سجده بوکوده بو، لابه بوکود و بوگفت: «بیدین کی بدی و خیانت می دس میان ننه و به تو گونائی نوکودم.» وقتی داوود بفهمست کی خو وفاداری یه به خو رهبر ثابت بوکود، اون فیکر آرام بیگفت. بعداً اون خبرای بدتری بیشتاوسته؛ شائول هنوز خواستی اون جه میان ببره؛ اما داوود جه کوشتن کسی کی دومبال اون کوشتن بو، دوری بوکود. گرچه خودا سپاه خواب کوده بو و کسی یه اون فده بو کی خواهش مینت کودی تا داوود ایجازه بده کی اون شائول بوکوشه ولی داوود به نامعلوم دلایل ایحساس کودی کی دلیل آ سپاه خواب ایچی دیگه بو و خودا هدفی آ کار ره دشتی کی در حقیقت ایته ایمتحان هو خالیص دیل ره بو.

خودا خواستی بیدینه کی آیا داوود شائول کوشه تا بآزین خو پادشایی یه برقرار بوکونه یا ایجازه دهه خودا اون تخت تا ابد عدالت دورون برقرار بوکونه.

«آی عزیزان هرمله خودتان انتقام نیگیرید، بلکه اون به خودا غضب بسپارید. چونکی تورات دورون بینویشته بوبوسته، خوداوند گه: کی انتقام می شینه؛ منم کی سزا دهم.»

— رومیان ۲۱: ۹۱

عادلانه ایسه کی خودا خو خادیمان انتقام فآگیره، اما ناعادلانه یه کی خودا خادیمان خودشان خوشان انتقام فآگیرید. شائول مردی بو کی خو انتقام خواستی فآگیره. اون چارده سال به دومبال داوود- او محترم مردای- بو و کسی بو کی هم کاهینان و هم اوشان خانوادمیان بوکوشت.

وقتی داوود شائول سر جور کی خواب بو ایسأبو، ایته مهم و سخت ایمتحان امرأ روبرو بوبوست. هن آشیکار کونه کی داوود هنوز ایته شریف چوپان دیله تره یا شائول شکاک دیل؟ آیا اون هو مردی باقی بمأنست کی خودا رضایت دومبال بو یا نه؟ همیشه اول خیلی سال تره کی مسائل خودمان دس بیگیرم تا آنکی عادیل خودا رافا بآیسیم. خودا خو خادیمان اطاعت امرأ ایمتحان کونه. اون واخبر امره موقعیتایی میان قرار دهه کی مذهبی و اجتماعی ملاکان آشیکار بید تا می کردکار توجیه بوکونید. اون دیگران خصوصاً می نیزیکان ایجازه دهه تا امره تشویق بوکونید کی

جه خودمان پاس پائی بوکونیم. ولکی حتا فیکر بوکونیم کی انتقام گیفتن آمرأ، آدمایی شریف و بزرگواری بیم و اتویی، تأنیم جه دیگرانم پاس پائی بوکونیم. اما آن خودا رامو روش نیه. آ راه ایته حکمت دونیایی ایسه و روش زیمینی و نفسانیه.

وختی او فرصت بیاد آورم کی تأنستیم او رهبر کاران فاش بوکونم، هتوچی فیکرانی فکش فوکوش کونن دوبوم کی ولکی اگی اون کار فاش نوکونم، اون دیگرانم آسیب رسانه. آتو فیکر کودیم کی من فقط حقیقت گوزارش دنن درم. اگه آ کار نوکونم، آخر ماجرا چوطویی به ؟ و دیگرانم مره تشویق کودید کی بئتره اون کاران فاش بوکونم.

آن در حالیه کی ایمر و دأنم خودا او اطلاعات به ایته دلیل مره فده؛ تا مره امتحان بوکونه! آیا و آ مٹ او مرداکی بو بوسته بیم کی خوآستی مره جه میان اوسانه؟ یا آیستی ایجازه داوری به خودایه فدبیم تا ولکی او مردای توبه بوکونه؟!

چوطو خودا تأنه جه فاسد رهبران ایستفاده بوکونه؟

خیلی جه مردوم وؤرسیدی: «چره خودا آدمان رهبرانی جیردس قرار دهه کی جدی ایشتهباهان مرتکب بید و حتا بعضی جه اوشانم ظولم کونیدی؟»

ایته نیگایی به سموئیل زأکی تاؤدیم (اول سموئیل ۲-۵ بخوانید). خودا و نه شیطان، کسی بو کی آ جوان مرداک اختیار به ایته فاسد کاهین به نام علی و اون دو تا ظالم پسران حنفی و فنیحاس- کی اوشانم کاهین بیدی- فده. اوشان خیلی ظالم بیدی؛ زور و گول زن آمرأ پیشکشی فاگفتید و زناکانی کی خیمه اجتماع در جولوب خیدمت کودید، اوشان آمرأ زنی مرتکب بوستید.

آیا تأنید فیکر بوکونید کی خادیمی به خیدمت بوکونید کی هتوچی زیندیگی ای به بذره؟ خادیمی کی اوقد مسائل روحانی رو بی تفاوت ببه کی نتأنه زنی کی در حال دوعا کونن به تشخیص بده و اون به مستی متهم بوکونه. اوقد به فیکر خو جسم بو کی چاق بو. اوقد سازیار بو کی خو پسران کی اوشان به عنوان رهبران قرار بده بو و اوشان خیمه اجتماع میان زینا کودید هیچ کاری نداشتی.

ایمروزه خیلی مسیحیان لغزش خوریدی و دوماال ایته کیلیسای دیگه گریدی و دیگران گید کی بخاطیر شبانان و رهبران و رامروش ظالمانه ای کی خوشان زیندیگی میان دشتید، اویه ترک کودید. من هتوچی فساد میان، جوان سموئیل

گزارش کاره دوست دَرَم: «او پسره، سموئیل، عیلى جیر دس، خوداوند خدمت كودى.» (اول سموئیل ۳: ۱)

اما فساد، خو خرابیان در پی دَره: «خوداوند كلام او روزان میان کمیاب بو و رویا چیزى غیر عادى بو.» (اول سموئیل ۳: ۱) به نظر فارسه ایى كى خودا جه كل عبرانیان جماعت دوره. خودا چراغ، خوداوند معبد میان خاموش بوستان دبوو. اما آیا سموئیل دومبال ایته جاییگای دیگه پرستش ره چرخستی؟ آیا اون پيله تران ورجه بوشو تا عیلى و اون پسران شرارت فاش بوکونه؟ آیا اون جلسه بیگفت تا عیلى و اون پسران جه شبانى برکنار كونه؟ نه، اون خوداوند خدمت كودى.

خودا سموئیل اوپه بنه بو، اون مسئول عیلى و اون پسران كردكار نوبو. اون قرار بو اوشان زیر دس ببه نه آن و آسى كى اوشان داوری بوکونه، بلكى تا اوشان خدمت بوکونه. اون دَنستى كى عیلى خودا خادیم بو، نه خودش خادیم. اون دَنستى كى خودا كاملا تائه خو خادیمان امرأ برخورد بوکونه.

زأكان، پُسران اصلاح نوكونید، بلكى پُسران وظیفه یه كى زأكان واموچید و اصلاح بوكونید. امان و آید كسایى كى خودا آمره فده تا اوشان واموچیم امرأ، برخورد بوكونیم و اوشان امرأ روبرو بیبیم. آن آمى مسئولیتیه. امان و آید خودمان سطح میان- جای خواخور و برار- اوشان تشویق بوكونیم. اما من آ فصل میان بصورت ایته الگو با خودم مسئولیت، جولوب كسایى كى می رو اختیار و اقتدار دریدى امرأ روبرو بم.

سموئیل خودا معین بوکوده و خدمت به بئترین شكلی كى تأنستى انجام بده؛ بدون آنكى فشار جیر ببه تا عیلى یه داوری بوکونه یا اون اصلاح بوکونه. فقط وختى سموئیل خورم گب بزه بو كى وختى عیلى سموئیل ورجه بامو و جه اون نبوتی یه كى دیشب جه خودا فاگفته بویه، وُرسه. اما حتا او زماثم، او خورم گبان، جه سموئیل سو نوبو بلكى جه خوداوند سو بو. اگه آدمان آ حقیقت رعایت بوکوده بید، ایمرور آمى کیلیسایان اوضاع احوال دیگه ایى دشتید.

کیلیسا، قهوه خانه نیه

ایمرور دنیا میان، زناکان و مرداگان اگه ایشتهای رهبرى میان ببینید، خیلی راحت، کیلیسایه ول كونید. او ایشتهای ولكى شبان روش کادو جمع

کودن ببه یا روش پولَ خرَج کودن. اگه جه اونچی شبان موعیظه کونه اوشانَ خوش نایه، اویه ولَ کونید و شید. اون یا برخورد خُب نَره یا خیلی جان جانی به. آ لیست تومامَ نیبه. اوشانَ بجای آنکی موشکلات آمرأ برخورد بوکونید و اومید بدرید، به سوی جایی دوید کی به ظاهر اختلافی اویه نَنه. بانئید آ مسأله جخطِر نبریم کی: فقط عیسا شبان کامل ایسه! پس چَره امان آمیریکا میان جای آنکی موشکلات آمرأ روبرو ببیم و اون حل کودن ره حقسأی بوکونیم، اون جه جیویزَ دیم؟ وختی آ اختلافان آمرأ مستقیم برخورد نوکونیم، معمولاً لغزش خوریم. بعضی وختان جه آمی خدمت نبوتی دوروست ایستقبال نیبه و بعد، جه او کیلیسا به ایته کیلیسای دیگه شیم و دومبال ایته رهبر بی عیب و نقص گردیم.

در حالی آ کیتابَ نیویشتانَ درم کی آ چارده سالَ فقط عضو دو کیلیسا، دوتا ایالت موخلف میان بوم. واره‌ها جه کیلیسا رهبری سو، لغزش خوردن و آسی موخلف موقعیتانَ دورون قرار بیگیتَم (البته وَا بگم کی ویشتر وختانَ آ موشکل بخاطر می عدم بلوغ یا خودم ایشتبایانَ و آسی به وجود آمویی). گاهی شرایطی پیش آمویی کی به ایته رهبر، حالتی ایرادگیرانه یا قضاوت گیرانه دشتیم، اما کیلیسای ترک کودن، واکونش خوبی نوبو.

ایته روز وختی کی شرایط آزاردهنده ایی میان ایسابوم، خوداوند جه طریق آ آیه جه کیتاب مقدس، می مَره گب بزه و بوگفت: «خوأم شومانَ آ جور کیلیسای ترکَ کونید: چونکی شومانَ شادی آمرأ بیرون شیدی و با سلامتی هیدایت بییدی.»

— اشعیا ۵۵: ۲۱

ویشتَر آدمان، کیلیسایه اتو ولَ نوکونید؛ چونکی فیکر کونید کیلیسا قهوه خانه مانستنه و اوشانَ تانید اونچی یه کی دوست دریدَ اوسانید یا انتخاب بوکونید. تا وختی کی هیچ موشکلی نَنه، احساس آزادی کونید تا اویه بائیسید. آن در حالیه کی هتوچی روشی اصلاً با او چیزی کی کیتاب مقدس آموزش دهه همخوانی نَره. شومانَ کسی نیید کی انتخاب بوکونید کو کیلیسا بیشید، بلکی خودا وَا اونَ بگه. کیتاب مقدس نیگه کی: «خوداوند اعضایه اوتویی کی خودشانَ خواستید کیلیسا میان قرار بده»، بلکی گه: «خودا اعضایه اوتویی کی خودش خواستی، ایته به ایته بدن میان قرار بده.» (اول قرنن بیان ۱۲: ۱۸)

به خاطر بدريد اگه جايي ايساييد كي خودا خوايه، پس شيطان حقساي كونه كي شومره لغزش بده تا جه اويه بيرون بيشيد. اون خوايه كي مرداكان و زناكان ريشه يه جه او جايي كي خودا بكاشته، بيرون باوره. اگه اون بتانه شومره بيرون باوره، پس موفق بوبوسته. اگه شومان بدترين اوضاع احوال و پيله ترين اختلافان ميان، شومي جاجيگايه عوض نوكونيد، اون نخشه ئان خراب كونيد.

فريب انتقادي

چن سال كيليسايي ميان ايسابوم كي اون شبان ايتيه جه بتترين واعيطان امريكا بو. وختي اول دفا كيليسا جلسه ميان شركت بوكوده بوم، با دهني وازه بوسته او مرداك تعليم كيتاب مقدس و اسي، بينيشته بوم.

هتو كي زما ت گودشتي، بخاطر جاجيگايي كي نسبت به شبان خيدمت دشتيم، او قد اون نيزيك بوم كي اون عيبان تانستيم بيدينم. در رابطه با بعضي اون تصميمات خيدمتي شك دشتيم. انتقاد و قضاوت ايچه ايچه باعيت و باني مي لغزش خوردن بوستن دويو. اون موعظه كودي و من هيذره روح و مسحي يه ايجساس نوكونديم. اون موعظه د مره بنا نوكوندي.

به نظر فارسه ايي كي زن و شوهر ديگه ايي كي جه امي ريفقان و اويه كارمندان بيد هم آ مساله يه بفهمسته بيد. خودا اوشان جه كيليسا بيرون باورد و اوشان خوشان خيدمت شروع بوكوديد و جه امانم بخواستيد كي اوشان امرأ بيشيم. اوشان دنستيد كي امانم فاكش فوكوش ميان ايساييم و امره تشويق بوكوديد تا دعوتي كي امي زينديكي دورون دريم، ميان پيشرفت بوكونيم. اوشان تومام مسائل درباره او شبان، اون زن و اون راموروش رهبري كي اشتباه بويه امره بوگفتيد و همتن ابراز ناراحت و ناوميدي بوكوديم.

به نظر فارسه ييي اوشان واقعا نيگران امي خوشبختي بيد. اما آ گبان فقط به امي تش نارضايتي و لغزش، هيمه فارسانه ايي. هتو كي امثال ۲۶: ۲۰ آشيكارا گه: «بدون هيمه آتش خاموش به؛ بدون گب خبربري، دعوامورافه تومام به.» اونچي اوشان گوفتيد، ولكي اطلاعات دوروستي بو، اما جه خودا نيگا كار ايشتهاي بو؛ چون به تش لغزش اوشان و امي ميان، هيمه ايفافه كودي.

اوشان امره بوگفتيد: امان دنيم كي تو مرد خودايي؛ به دليل آيه موشكلاتي امرأ برخورد كوني.» آ گفته به نظر دوروست فارسه ايي. من و مي زن كس كس

بوگوفتیم : «اوشان دوروست گید. امان اوضاع احوال بدی دریم و واید جه آیه بیشیم. ا شبان و اون زن امره دوست درید، اوشان امرأ شبنانی کونید. اوشان کیلیسا آدمان، امره خوشان میان قوبیل کونید و آن خیدمتی ایسه کی خودا امره فده.»

امان خودمان کیلیسایه ترک کودیم و او زن و شوهر جلسات کیلیسایی میان شرکت بوکودیم. اما اتفاق چن ماه ره طول بکشه. گرچه امان فیکر کودیم جه آمی موشکلات بوگروختیم، اما بفهمستیم کی هنوز فاکش فوکوشی آمی دورون وجود دره. آمی روح شاد نوبو. امان بتزسیم تبدیل به چیزی بیبیم کی اون و آسی کیلیسایه ول کوده بیم. به نظر فارسه ایی هر کاری کی کونیم، جه روی اجبار و غیر طبیعی ایسه و نتانستیم جریان روح امرأ هماهنگ بیبیم. ا اوضاع احوال میان، حتا آمی رابطه تازه شبان و اون زن امرأ هم ضعیف بوسته بو.

آخر بسر بفهمستم کی واید خودمان اولی کیلیسا واکگردیم. وختی آ کار بوکودیم، یوکوکو بفهمستیم کی آمی واکگردستن خودا ایراده امرأ بو، گرچه بنظر فارسه ایی کی جای دیگه میان محبوبتر و قابیل قوبیل تر بیم.

بأزین خودا مَره تکان بده : «جان! من هرماله تره نوگفتم آ کیلیسایه ول کونی. تو لغزش و آسی آ کار بوکودی!»

کاری کی امان بوکودیم، او شبان و اون زن گونا نوبو. بلکی خودمان گونا بو. اوشان آمی درموندیگی یه بفهمسته بید و حقسای کودید تا مسائل اوتو کی اوشان دیل میان دوبو، حل بوکونید. وختی شومان جه خودا ایراده بیرون ایسه اید، هیچ کیلیسایی ره برکت یا یاور نتانید بیبید. وختی جه خودا ایراده بیرون ایساید، حتا خورم روابطان هم ضعیف بید و امان جه خودا ایراده بیرون ایساییم.

لغزش بوخورده آدمان نسبت به موقعیتان، واکونش و عکس العمل نشان دیهید و کارانی یه کونید کی به ظاهر دوروست بنظر رسه؛ هرچن کی جه خودا سو الهام نیگیفته بید. امان دعوت نوبوستیم تا «عکس العمل» نشان بدیم، بلکی تا «عمل» بوکونیم.

اگه امان خودا مطیع و اون دومبال ایسیم و اون گبی نزنه، دانیدی کی او وخت جواب چیه؟ اون ایحتمالا گه: «جایی کی ایسای، محکم بأیس و هیچی یه عوض نوکون!»

خیلی وختان، وختی کی فشار ایحساس کونیم، جه خودا سو، ایته کلیمه رافا ایسم تا امره آرام کونه، اما خودا امره آ سخت راهان میان نهه تا پیله بیم، تصفیه و قوی

بیبیم. اون نحوایه کی آمره بی پا بوکونه.

من وخت دَشتیم تا ای ماه دورون، می اولی شبان آمرأ مولاقت بوکونم. من جه خودمه عیب و ایراد گیفتن و یاغی گری توبه بوکودم. اون مهربانی آمرأ مَره ببخشه و آمی ارتباط قوی بوبوست. شادی می دیل دورون و اگر دست. بلافاصله جه منبر پوشت، به شبانی خدمت دعوت بوبوستم و سالیان سال او کیلیسا میان بایسم.

گُل کودن بکاشته بوبوسته وانیشأ

کیتاب مقدس مزمو ر ۹۲: ۱۳ میان گه: «اوشانی کی خوداوند خانه میان بکاشته بوبوستید، آمی خودا صحنان میان گول کونیدی.»

توجه بوکونید کسای گول دیهیدی کی خودا خانه میان «بکاشته بوبوستید.» ایته درخت ره چی تفاعی دکفته، وختی هر سه هفته بسر اون پیوند بزنی؟ ویشتر آمان دَنیمی کی اون کونه ضعیف به و گول نده یا پور ثمر نیبه. اگه شومان پیوند زَن هتو ایدامه بدید، وانیشأ یه فیشار آیه و اون جه میان شه.

خیلی آدمان جه ایته کیلیسا به ایته کیلیسای دیگه، جه ایته گروه خدمتی به ایته گروه دیگه شید و حقسأ کونید خوشان خدمت بزورگ کونید. اگه خودا اوشان جایی بنه کی شناخته نیبید و یا اوشان تشویق نوکونید، راحت لغزش خورید. اگه با رامروشی کی انجام به، موافق نیبید، لغزش خورید و بازین اویه ول کونید و گونائِه رهبر گردن تاویدید. اوشان نسبت به خوشان ایشتبائان شخصی نابینایید و نفهمید کی خودا خوایه اوشان جه راه فشاری کی اون میان ایسایید تصفیه بوکونه و رشد بده.

بایید جه نمونهانی کی خودا در مورد وانیشأ و داران، نیشان دَنه، یاد بیگیریم. وختی ایته میوه دار، زمین میانی کاشته به، واید شدید و ارشان، داغ خورشید و باد آمرأ مواجه ببه. اگه ایته جوان دار تانستی گب بزنه، ولکی گفتی: «لطفا مَره جه آیه بیرون باورید و جایی بانید کی هیچ بیتاو کونه گرما یا شدید طوفیانی وجود نَره!»

اگه باغدار، دار گب گوش بوکونه، حتما به اون آسیب فارسنه. داران با اوسی کودن خوشان ریشه نان به زمین تان، جلوب داغ خورشید، وارش و طوفیان ایسید و دشواریانی کی اوشان دینید، آخرسر ایته منبع بزورگ استحکام، دار ره به. سختیانی کی اوشان احاطه کونه باعیت به کی اوشان به دومبال اته منبع دیگه خوشان زندگی دورون بیبید. اوشان ایته روز به جایی فارسید کی حتا پیله ترین طوفیانانم نتانه اوشان بارآوری رو تاثیر بنه.

چن سال پیش فلوریدا میان زیندیگی کودیم کی مرکز مرکباته. فلوریدیائیَن دَنید کی هر چی زمستان داران ره سردتر بیه، پورتقالان شیرینتر بید. اگه امان آ قد زود جه مقاومت روحانی نوگروختی بیم، آمی ریشه‌ئان فرصت دشتید تا قویتر و عمیق تر بیبید و آمی ثمره خودا نظر ره ویشتر، شیرین تر و اون قوم ره مورد پسندتر بوستی. پبله دارائی بوستیم کی خوداوند اوشان جه حظ کودی؛ تا آنکی بار ندئن و آسی، جه ریشه کنده ببیم (لوقا ۱۳: ۶-۹). هرماه نواید چیزی کی خودا اوسی کونه تا آمره پبله کونه، جولوب مقاومت بوکونیم.

مزمور نویس، داوود با ایلهام جه روح القدس، ایته ارتباط نیرومندی میان لغزش، خودا شریعت و امی رشد روحانی ایجاد بوکود. اون مزمور ۱ میان بینویشته:

«خوشا به حال اونی کی... اون میل و رغبت، خوداوند شریعت ایسه و اون دیل و فیکر شبنده روز درواره خودا شریعت فیکر بوکونه.
— مزمور ۱: ۱-۲

بأزین مزمور ۱۱۹: ۱۶۵ میان دید ویشتری نسبت به کسایی کی خودا شریعت دوست درید، نشان دهه.

«اوشانی کی تی شریعت دوست دریدی خیلی آرامش درید، [جه اون ویشتر لذت برید] و هیچ چی نتانه اوشان لغزش بده.»

آخربرسر مزمور ۱: ۳ اوجور آدم پیشانی نویس، آتو وصف کونه:

«اون ایته درختی یه مانه کی روخان کنار بکاشته بوبوسته و خودش وخت، خو میوه ی فده و اون ولگان هیوخت دوچلکسته نیبیه و هر کاری کی کونه، عاقبت بخیر به.»

به عیبارت دیگه، با ایمانی کی انتخاب کونه سختی‌ئان دورون جه خودا کلام لذت ببره، مانع لغزش خوردن به و اون ریشه‌ئان ته تان و امجه؛ جایی کی روح، غذا و قوت فراهم کونه. اون جه خودا چاه تنن میان، خو روح غذا دهه. آکار، اون پبله کونه و به جایی فارسانه کی سختی ئان، اون ره وسیله ای به برای بارآوردن. خودایا شکر!

بآبید عیسا تفسیر جه کارنده حکایت ویشتر واریسی بوکونیم:

«بعضی یانم دانه یانی یه مانیدی کی سنگلاخ دورون دکفتید؛ اوشان کلام ایشتاویدی و فوری شادی امرأ اون قوبیل کونیدی. ولی چونکی اون ریشه عمیق نییه، فقط ایته کوچی مدت زما ت دوام آوریدی. وختی کی کلام و اسی سختی دورون دکفیدی یا آزار و اذیت دینیدی، هو لحظه لغزش خوریدی»

— مرقس ۴: ۶۱-۷۱

وختی شومان جایی کی خودا شویره انتخاب بوکوده یه ترک کونید؛ شومی ریشه روشد کون کم به. دفای بعد توندتر سختی نان جه جیویز دیهیدی؛ چونکی دقت نوکودید تا شومی ریشه یه سفت کونید. آخریسه به جایی فارسید کی یا کم قوتید و یا هیذره قوت ندرید تا سختی یا آزار و اذیت تحمل بوکونید. پس، به ایته روحانی یه اویر بوسته تبدیل بید و سفیل و سیلان، جه جایی به جایی دیگر شید و همش شک و شبه درید و ترسیدی کی نوکنه دیگران شومی امرأ بدرفتاری بوکونید و آخریسه رم نتانید ثمره حقیقی روحانی باورید. آتویی ایته زیندیگی یه خودخواهانه امرأ دس و پنجه نرم کونید و باقیمانده دیگران ثمرمان خورید.

قائن و هابیل، آدم اولین پسران نیگا بوکونید. قائن جه خو دس کار- یعنی جه خو انگور باغ خودا ره پیشکشی باورد. اون بار با زحمت زیاد به دس باورده بو. اون و زمین، جه کولوخان، الوار و پوش پاک بوکوده بی و زمین واید شخم بزمی و کاشت جیر ببرد بی و وایستی کاشت بوکوده بی. آب و کود بزمی و جه زمین ثمره پاس پائی بوکوده بی. اون خودا خیمت ره حقسای ویشتری بوکود. اما بجای آنکی خودا روش اطاعت بوکده بی، به خودش قوربانی اهمیت بده. آ کار، آن نشان دهمه کی خودا پرستش با قوت و توانایی یه شخصی ایسه، به جای آنکی به خودا فیض تکیه بیه.

جه سوی دیگه هابیل پیشکشی جه خودا اطاعت- یعنی اولتا زا جه گله کی اوشان میان جه همه تن پروارتر بویه، باورد. اون قائن مانستن پیشکشی ره سختی نکشه؛ درحالی کی او پیشکشی خودش ره عزیز بو. هر دوتا پسران بیشتاوسته بید کی چوطو اوشان پئر و مار حقسای بوکوده بید کی خوشان لختی یه با انجیر ولگان ببوشانید کی آ کار، نشان دهنده یه آن بو کی خوشان دس کار امرأ خوشان گوناومان خواستید ببوشانید. اما خودا قابیل قوبیل قوربانیه، با پوشائن آدم و حوا با ایته بی گوناوه حیوان پوست نشان بده. آدم و حوا وახب نیبید

کی آ پوشش اوشان گوناۋه نئانه بپوشانه، اما وختی خودا اوشان نیشان بده، د نه خودشان و نه اوشان زاکان جه آ موضوع ناخبر نیبید.

قائن حقسای بوکوده بو کی خودا ورجه قابیل قوبیل ببه بدون آنکی به اون خواسته توجه بدآره. خودا آتویی و اکونش نیشان بده، اون کسی قوربانی یه قوبیل بوکود کی فیض ملاکان آمرأ اون ورجه بآمو (هابیل قوربانی) و اونچی کی ملاک " معرفت نیک و بد " (قائن مذهبی کاران) آمرأ حقسای بو بوسته بویه، رد کود. او بازی قائن تعلیم بده کی اگه خوبی بوکوده بی، قابیل قبول بو؛ اما اگه خودا حیات انتخاب نوکونه، گوناۋه اون رو باش به.

قائن نسبت به خوداوند لغزش بوخورد. به جای توبه و انجام اونچی کی دوروست بو، ایجازه بده او موقعیت اون رو باش به، پس خو غضب هابیل رو خله کود و نسبت به خودا لغزش بوخورد. اون قابیل بوکوش. خودا قائن بوگوفت:

«هسأ ده تو زمین سر ملعون ایسی، هو زمینی کی دهن واکوده کی تی برأر خون تی دس جا فوره. هر وختم زمین سر کشت و کار بوکونی، تزه محصول ناوره، و تو زمین سر سرگران و آواره بی.»

— پیدایش ۴: ۱۱-۲۱

تنها چیزی کی قائن اون جه ویشترین ترس دشتی، آن بو کی توسط خودا طرد به و هسأ اون داوری خودش رو باورده بو. همون وسیله ای کی جه اون طریق حقسای کودی تا خودا تائید فآگیره، هسأ خودش دس آمرأ نیفرین بو بوسته بو. فوکوده بوسته خون نیفرین به همراه باورده بو، زمین، ده خو قوت اون فآنده و زمین ثمره فقط جه طریق حقسای خیلی زیاد بدس آمویی.

لغزش بوخورده مسیحیانم، خوشان توانایی یه، ثمره تولید کودن ره جه دس دیهید. عیسی کارنده حکایت میان، دیل خاک آمرأ موقایسه کونه. دوروست هوتو کی قائن مزرعیان بی آب و علف بید، ایته لغزش بوخورده دیل خاکم بی آب و علفه و تلخی آمرأ مسموم به. ولکی لغزش بوخورده آدمان، همچنان موجزات، حکمت کلام، قوی موعظه و هم شفایه خوشان زندگی میان بیدینید، اما اشان روح عطایا ایسید نه روح ثمریان. آمأن امی ثمرات رو داوری بیم، نه عطایا رو. عطیه چیزی یه کی فده به، ولی ثمره واید پرورش دن.

توجه بوکونید کی خودا قائنَ بوگفت کی خو کاران و اُسی پریشان و آواره به۔ ایمروزه امی کیلیسایان میانی آدمای پریشان و آواره زیادی ایسایید کی اوشان عطایای سرود، موعیظه، نبوت و غیریہ، توسط اوشان رہبر کیلیسای قبلی قوبیل نوبوستہ ؛ هُن و اُسی، جہ اویہ و وینیدی و شید۔ اوشان بدون هدف دوییدی، در حالی کی لغزشی یہ خودشان امرأ حمل کونید۔ اوشان ایتہ کامل کیلیسا دومبال گردید کی اوشان عطایای قوبیل بوکونہ و اوشان زخمان شفا بدہ۔

اوشان احساس درد و رنج و سردرگمی کونید۔ احساس کونید هہ دورہ ارمیایید۔ اوشان د نتانید تعلیم بیگیرید و دیدگاهی یافیدی کی من اون «بغرنج مشقت» نام بنم: «همہ دومبال آنید کی مرہ آسیب بزنی!» آ آدمان خودشان اتو آرام کونیدی کی تنها زجر بکشہ مقدس و یا خودا نبی ایسید؛ و آخریسر، بہ ہمہ کس شک درید۔ هُن دقیقاً هو تفاقای ایسہ کی قائن رہ دکفتہ۔ اونچی کی اون گہ یہ، بیشتاوییم:

«بازین دنیا دورون سرگردان و آوارہ بم و هر کی مرہ بیافہ، مرہ گوشہ۔»

— پیدایش ۴: ۴۱

توجه بوکونید کی قائن بغرنج مشقت دشتی؛ ہمہ خواستید اون بوکشید۔ ایمرو ہم ہتویہ۔ لغزش بوخورده آدمان اعتقاد درید کی ہمہ اوشان دومبال درید۔ ہتوچی نیگایی امرأ سختہ کی خودتان زیندیگی میان چیزی یہ بیدینید کہ لازیمہ عوض بہ۔ اوشان خوشان دیگران جہ مخفی کونید و جوری خودشان امرأ رفتار کونید کی خوشان آزار رسانید۔

«آدمی کی گوشہ گیرہ، خو خودخواہانہ هدفان دومبال کونہ؛ اون

هر قضاوت دوروستی امرأ خواہہ بجنگہ۔»

— امثال ۸۱: ۱

خودا ہرمالہ آمرہ خلق نوکودہ تا سیوا جہ ہم و بدون وابستگی بہ ہم زیندیگی بوکونیم۔ اون دوست درہ اون زاکان کس کس پاس پائی و تغذیہ بوکونید۔ اون دیلِسر د بہ وختی امان غم و غورصہ خوریم و خودمان رہ حسرت بریم و اینفر دیگہ یہ مسئول امی شادی دنیم۔ اون خواہہ کی امان خانوادہ میان فعال بیبیم۔ او خواہہ کی امان امی حیات جہ اون فاگیریم۔ گوشہ گیر آدم، فقط خو خواستہایان دومبال دہ نہ

خودا خواسته‌یان. اون هیچ مشورتی فأنگیره و خودش گول زنه.

من درواره وختایی گب نزنم کی خودا آدماَن دوخوانه تا سیوا ببیید و خودشان موجهز و بازسازی بوکونید. من در مورد آدمایی گب زنم کی خوشاَن زیندانی کونید. اوشاَن جه کیلیسایی به کیلیسای دیگه و جه ارتباطی به ارتباط دیگه سر درگومید و خوشاَن، خودشان دنیا میان گوشه گیر کونید. اوشاَن فیکر کونید کی توام کسایی کی اوشاَن امرأ موافق نئیید، ایشته کونید و بر علیه اوشاَن ایسید. اوشاَن خودشان گوشه گیری میان خودشان جه پاس پائی کونید و ایته کونترول بو بوسته محیطی یه خوشاَن ره چاکونید، احساس امنیت کونید و ډ لازم نییه کی خوشاَن موشکلات شخصیتی امرأ روبرو ببیید. اوشاَن بجای برخورد با موشکلات، حقسای کونید کی ایمتحان جه جیویز دید. بالغ بوستن جه نظر شخصیتی کی فقط موشکلات و فاکش فوکوش میان به وجود آیه، او وختی کی لغزش چرخه دوواره شروع بیه، آویر بید.

لغزش دام میان دکفتن، مانع به کی خودمان ایشکالات اخلاقی یه بیدینیم؛ چونکی گوناہ دیگران گردن تآودیم.

آمان به عنوان زن و شوهر سالیان سال بو کی نبخشین و دیل آزوردگی یانی یه خودمان ورجه بدشته بيم. آمان ایته مرحله دورون بوشویم کی ریفقان کمی دشتیم و من با وجود آنکی ایته کیلیسای عالی میان وفادارانه شیرکت کودیم، اما احساس تنهایی و بی مهری کودیم. تا آنکی شومی «شیطان دام» کیتاب بخواندم و همه چی عوض بوست. با خودم لغزشان و نبخشین روبرو بو بوستم و خودا کومک امرأ اوشان جه آزاد بوستم.

— سی. جی (بلفسات، ایرلند)

جه واقعیت قائم بوسته

«با آنکی همش تعلیم گیریدی، هرماه نتائید حنیقت
بشناسید.»

— دوم تیموتائوس ۳: ۷

خیلی‌یان مَره وُورسید: «چه وختی واید ایته کیلیسا یا ایته گروه خیدمتی یه وُل
کودن؟ چقد واید اوضاع خراب بیه؟» و من جواب دهم: «کی شومره به او کیلیسا
میانی کی الان اون عضوید اوسی کود؟»
اوشان ویشتر مواقع گیدی: «خودا!»

من جواب دهم: «اگه خودا شومره اویه اوسی کوده، اویه وُل نوکونید تا وختی
کی خودا شومره آزاد بَنه. اگه خودا ساکیت بایسه، ویشتر وختان گه کی: «هیچی یه
عوض نوکون! اویه وُل نوکون. جایی کی تره قرار بدم، بایس!»

وختی خودا تره دستور بده کی اویه ول کونی، او وخت بی توجه به اوضاع احوال خیدمتی، آرامش امرأ بیرون آیی.

«چون شومان، شادی امره بیرون شید، و به سلامتی هدایت بید.»

— اشعیا ۵۵: ۲۱

آتویی شومی شوَن، دیگران کاران یا رفتار و اسی نیبه، بلکه با هدایت روحه !
آتویی خیدمت ول کودن، بخاطر آنکی اوضاع چقد بد بو و اُستی نیبه.

کیلیسا یا خیدمتی یه ول کودن با ایتِه لغزش بوخورده و ایرادگیر روح امرأ،
جزو خودا نخشه نیبه. آ کار، به معنای واکوئش نیشان دَنن بخاطیر اوضاع احواله
؛ بجای عمل کودن براساس اون هدایت. رومیان ۸: ۱۴ گه: «چون اوشانی کی جه
خودا روح هدایت بید، خودا پسرانید.»

تقریباً هر وخت کلیمه «پسر» عهد جدید میان آیه، جه دؤ تا یونانی کلیمه
آیه: «تکنون» (Teknon) و «هیوس» (Huiois). تعریف مناسب کلیمه یه «تکنون»
ره آنه: «هر کسی کی فقط بدونیا بآیه، پسره.»

وختی می اولی پسر، آدیسون بدونیا بآمو، اون جان بیور پسر بو؛ فقط به آ
خاطیر کی جه من و می زن به وجود بآمو. وختی اون شیرخور زاکان اوتاق
و اوشان میان ایسا بو، شومان جه اون شخصیت نتأستید بفهمید کی می پسره. وختی
خانواده و ریفیقان می عیادت بآموید، نتأستید اون بشناسید؛ مگر توسط اون نام کی
اون تخت جور بینویشته بوسته بو. اون چیزی نَدشتی کی اون جه دیگران فرق
بَنه. آدیسون، تکنون لیزا و جان بیور در نظر بیگفته به.

پس فهمیم کی تکنون رومیان ۸: ۱۵-۱۶ میان بکار بوشو به چه معنايه. اویه بوگفته
بوست کی امان فرزند خواندگی روح فآگیتیم، «و روح، خودش آمی روح مره
شهادت دهه کی امان خودا زاکائیم [تکنون].» وختی اینفر عیسا مسیح به عنوان خوداوند
قوبیل کونه، با تجربه یه حقیقت تولد تازه، خودا زای به. (یوحنا ۱: ۱۲ یه بیدینید)

کلیمه یه یونانی دیگه ایی کی عهد جدید میان، پسران ترجمه
بوپوست، «هیوس» ایسه. خیلی وختان آ کلیمه عهد جدید میان بکار بیگفته به تا
کسی یه وصف بوکونه کی «تانه پسر شناخته ببه؛ چون خو پئر و مار خصوصیات
نیشان دهه» .

وختی می پسر آدیسون پیلہ بو، مرہ نیگا کودی و اون کردکاران می کردکاران مأنستی۔ وختی شیش سال دشتی، من و لیزا سفر بوشویم و اون می پئر و مار ورجہ بنأییم۔ می مار، می زن بوگفت کی آدیسون خیلی خو پئر مأنہ۔ اون شخصیت مرہ مأنستی؛ وختی کی اون سندی بوم۔ الان کی پیلہ ترہ بو، ویشتر و ویشتر می مأنستی ایسہ۔ ہساتنہ بہ عنوان جان بیور پسر شناختہ ببہ؛ نہ فقط بخاطر خو تولد حقیقی، بلکی بہ آخاطر کی اون خصوصیات و شخصیت خو پئر مأنہ۔

پس سادہ تر بگیم :کلیمہ یہ یونانی «تکنون» یعنی "زاکان یا نابالغ پسران" و کلیمہ یہ «ہیوس» ، ویشتر وختان «بالغ پسران» وصف کونہ۔

دووارہ رومیان ۸: ۱۴ یہ بیدینیم: «چون اوشانی کی جہ خدا روح ہیدایت بیدی، خدا پسران ایسید۔» تأنیم آیہ آشیکارا بیدینیم کی منظور، بالغ پسرانی ایسید کی خدا روح امرأ ہیدایت بیدی۔ نابالغ مسیحیان، کمتر ایحتمال ترہ کی جہ خدا روح، ہیدایت ایطاعت بوکونید۔ اوشان ویشتر وختان وختی شرایطی میان گیر کونید، خوشان ایحساسات یا خوشان عقل امرأ واکونش نشان دیہیدی۔ اوشان ہنوز یاد نیگفتہ بید کی خوشان کاران خدا روح ہیدایت امرأ انجام دبید۔

ہتو کی آدیسون پیلہ بہ، اون شخصیت ہم پیلہ بہ۔ ہر چی کی اون بالغ تر بہ، تأنم مسئولیت ویشتری اون قدم۔ آنکی اون نابالغ بمأنہ، امری نادوروستہ ؛ خدا ایرادہ ہم بر آن نبیہ کی آمان، زاکی میان بایسیم۔

ایتہ راہہانی کی می پسر ادیسون شخصیت پیلہ بو، روبرو بوستن با سخت اوضاع احوالان بو۔ وختی کی مدرسہ بوشو، بعضی «زورگو زاکان» امرأ روبرو بو بوست۔ وختی بعضی کردکاری کی او زاکان می پسر امرأ دشتید یا حرفانی کی اون بزہ بید بیشتاوستہ بوم، خواستیم قدمی اوسائیم و در او مورد کاری بوکونم۔ اما زود بفہمستم کی آکار دوروست نیہ؛ چون می دخالت، وناشتی ادیسون بالغ بہ۔

آتو من و می زن خانہ میان اون راہ چایہ نشان دئیم و اون آمادہ کودیم تا بتأنہ اذیت و آزاری کی مدرسہ میان بہ اون کودید بہ دوروستی جواب بدہ۔ ادیسون شخصیت وختی کی او رنجان میان ایسابو با ایطاعت کودن جہ آمی مشورت کی اون فادئیم رشد بوکود۔ آن همون کاریہ مأنہ کی خدا آمی امرأ کونہ۔ کیتاب مقدس گہ: «ہر چن [عیسا] پسر [ہیوس] بو، با رنجی کی بکشہ، ایطاعت یاد بیگفت۔» (عبرانیان ۵: ۸)

آمی بدن پیلہ بوستن، وخت برہ۔ ہر مالہ دو سالہ زای، یوککو ۱۸۰ سانت نبیہ۔

عقل پیلہ بوستئم چه راه یادگیری انجام به. آتو، چه نظر روحانی پیلہ بوستئم، نه وخت کاره و نه یادگیری کار، بلکی ایطاعت کودن آمرأ به. هسا اونچی کی پطرس گه یه، توجه بوکونیم:

«پس چه آ خاطیر کی مسیح خو جسم دورون رنج بکشه، شومانم هه
تصمیم آمرأ مسلح بیبید، چون او کسی کی خو جسم دورون رنج بکشه د
گوناہ آمرأ کاری نأره.»

— اول پطرس ۴: ۱

شخصی کی چه گوناہ دس بکشه، کاملاً خودا حرف گوش‌کون زأگه. اون ایته بالغ آدمه. اون خودا رامروشان انتخاب کونه نه خو رامروشان. وختی کی موشکلات و سختی‌یان میان چه خودا کلام ایطاعت کونیم کی توسط روح القدس بوگفته بوبوسته، رشد کونیم و بالغ بیم. آمی شناق چه کیتاب مقدس اصلی کلید نیه، بلکی ایطاعت اون چه، اصلی کلید ایسه.

الان درک کونیم ایته چه دلایلی کی چره آدمانی کی سالیان سال باایمانید و کیلیسا آبیید، تأنید چه کیتاب مقدس آیه‌ان نقل قول بوکونید، اوشان موعیظہ‌ان زبانی بیشتاوستید و خیلی کیتاب بخوانید، ولی همچنان روحانی پوشک دودید. اوشان هر وخت با ایته سختی روبرو بوبوستید، بجای آنکی توسط خودا روح عمل بوکونید، دومبال پاس پائی چه خود، به خودشان رامروش ایسید. اوشان «با آنکی همش تعلیم گیرید، هرما له به حقیقت شناق نتأنید فآرسید» (دوم تیموتائوس ۳: ۷). اوشان به راستی معرفت فآنرسید، چونکی اون بکار دَنودید.

اگه قصد دریم پیلہ و بالغ بیبیم، واید حقیقت و راستی یه ایجازه بدیم تا به خوشان رامروش آمی زیندیگی میان کار بوکونید. آن بس نییه کی فقط منطقی حقیقت قوبیل بوکونیم، اما چه اون ایطاعت نوکونیم. حتا اگه همچنان تعلیم فاگیریم، نایطاعتی و آستی، هرما له بالغ نیبیم.

پاس پائی چه خود

لغزش بـونه ای رایج به منظور پاس پائی چه خود، نایطاعتی ره ایسه. ایته دوروغ ایحساس پاس پائی چه خود، در پناه بردن به لغزش وجود دره کی ونا له

خودمان موشکلات شخصیتی یہ بیدینیم؛ چرہ کی گوناہ دیگرگی گردن تاودیدیم۔ امان با خودمان نخش و خودمان نابالغی، اُمی گونائان اُمرا روبرو نیبیم؛ چونکی فقط او کسی کی اُمہ لغزش بدہ، ایشتبائان دینیم۔ پس هتوچی مقاومت و اُسی، خودا حقسای باخطر اُنکی اُمی شخصیت پیلہ کونہ متوقف بہ۔ لغزش بوخوردہ آدم، جہ جایی کی لغزش بوخوردہ دوری کونہ و جیویز دہ و آخربسر، بہ ایتہ روحانی یہ اویر تبدیل بہ۔

آ آخرن ایتہ خانم دربارہ ایتہ جہ خو ریفیان اتویی تعریف بوکود کی کیلیسایہ ترک کود و ایتہ کیلیسای دیگہ بوشو۔ اون خو تازہ شبان شام رہ دعوت بوکود۔ اوشان گبان میان، شبان جہ اون وورسہ کی چرہ خو کیلیسایہ ول کودہ و اون دروارہ یہ تومام موشکلات رهبری کی اون قبلی کیلیسا میان تہہ بو، توضیح بدہ۔

شبان گوش بدہ و اون آرام کود۔ جہ تجربہ دنم کی او شبانہ رہ حکیمانہ بو کی اون خودا کلام اُمرا تشویق بوکونہ تا با خو دیل آزوردیگی و ایراد گیرہ نیگا اُمرا روبرو ببہ۔ و اگہ لازم بو، او شبان واید پیشنهاد بدہ بی تا اون خو کیلیسا و اُگردہ تا وختی کی خودا اون جہ او کیلیسا بیرون باورہ۔

وختی خودا شومرہ آرامش اُمرا بیرون آورہ، د فشار جیر نیبید کی خودتان شون دیگران رہ توجیہ بوکونید یا فشار جیر نیبید تا داوری بوکونید یا خودتان قبلی کیلیسا موشکلات فاش بوکونید۔ من دانستمی کی آ آدم بہ مودت دیگہ نسبت بہ خو تازہ شبان و اون رهبریم مٹ خو قبلی شبان، واکونش نیشان دہہ۔ وختی لغزشی یہ خودمان دیل میان بدریم، ہمہ چیہ اون اُمہ آلک کونیم۔

ایتہ قدیمی نقل تہہ کی آ اوضاع احوال رہ مناسبہ و بہ زماتایی و اُگردہ کی مهاجران غرب شویید۔ ایتہ حکیم مرداکی بیرون ایتہ جہ تازہ غرب شاران، ایتہ تپہ رو نیشتی۔ وختی مهاجران جہ شرق اُموبید، اولین کسی یہ قبل اون کی وارد ایجتماع بیبید، دمید او حکیم مرداک بو۔ اوشان شور و شوق اُمرا وورسعیید کی آ شار مردوم چوجور آدمانی ایبید؟

اون با ایتہ سوال اوشان جواب دہ یی: «شاری کی اون ول کودید مردومان، چوطو بید؟»

عدہ ایی گوفتید: «شاری کی جہ اویہ بامویم، شرارت آمیز شاری بو۔ مردوم بی شرمائہ کس کس پوشت سر گب زنیید و جہ بی گوناہ آدمان، سوء ایستفادہ کودید۔ اویہ جہ دوز و دروغگو پور بو!»

حکیم مردای جوواب بده: «أ شارم هو شاری یه مأنه کی جه اویه بأمویید.»
 اوشان مرداک جه تشکر کودید کی اوشان جه موشکلاتی کی دقیقاً هون و اسی بیرون بأمویید، نجات بده و بأزین غرب دورتر سو حرکت کودید.
 بأزین ایته گروه دیگه جه مهاجران فارسه‌یید و هه سوال وُورسه‌یید: «أ شار چوطویه؟»

حکیم مردای دوواره وُورسه: «او شاری کی جه اویه بیرون بأمویید، چوطو بو؟»
 اوشان جواب بدییید: «اویه خیلی خوب بو! امان ریفقای عزیزی اویه دشتیم. کسکس موحبت کودید. هر ماله هیچ کم و کسری ایی ننه بو؛ چون همه کسکس پاس پائی کودید. اگه اینفر پبله بر نامه بدشتی بی، کل مردوم کومک ره جمع بوستید. اویه ول کودن آمره تصمیم سختی بو. اما امان احساس بوکودیم کی ناچاریم امی نسل آینده و اسی فیکری بوکونیم؛ هن و اسی به عنوان پیشروان غرب بأموییم.»
 حکیم مردای دقیقاً اوشان او چیز یه بوگفت کی گروه دیگه یه بوگفته بو: «أ شار، او شار یه مأنه کی جه اویه بأمویید.»

أ آمان شادی امرأ جواب دئیید: «بأیید آیه بأسیم!» . اوشان نیگا به خوشان ارتباطات گذشته، اوشان ارتباطات آینده یه موشخص کودی.

رامروشی کی امان ایته کیلیسا یا ارتباطی یه ول کونیم، هو رامروشی ایسه کی کیلیسا یا ارتباط دیگه می‌آیم در آینده دریم. عیسا یوحنا ۲۰: ۲۳ بوگفت: «اگه کسی گوناهاَن ببخشید، اون ره ببخشه به، و اگه کسی گوناهاَن نبخشید اون ره ببخشه نیبه.»
 وختی لغزش خوریم و نیفرت امی دیل میان قایم کونیم، در حقیقت، آدمای دیگه گوناهاَن حفظ کونیم. اگه کیلیسا یا رابطه ای یه تلخی و نیفرت امرأ ول کونیم، هه نیگا امرأ کیلیسای بعدی یا رابطه بعدی میان شیم. أ اوضاع احوال میان وختی کی موشکلات سر بیرون آوره، ارتباط بعدی یه ول کودن آمره آسانتره. آتویی، نه تنها و ا تازه آسیبانی کی امی تازه روابط میان بوجود آیه امرأ روبرو بیم، بلکه ا آسیبان به قبلی آسیبان ایضافه کونیم.

آمار نیشان دهه ۶۰ تا ۶۵٪ طلاق بیگفته آمان، بعد آنکی دوواره عروسی کونید، بازم جه هم سیوا بید. رامروشی کی اینفر خو اولتا زیندیگی یه ول کونه، اون مسیر دومی عروسی به هم تعیین کونه. نبخشنی کی نسبت به اولتا همسر وجود دره، باعث نبخشن دومی همسر به. هتوچی آدامی، فقط خوشان طرف مقابیل

سرفوکو زنییدی و نسبت به خوشآن نخش و خوشآن نادوروست خصلتان کورید. آتویی، مسائل اوشان ره سخت تر و دوشوارتر به و ایته ایضافی ترسم، اوشان ترسای قلبی رو آیه.

أ اصل، فقط به عروسی و طلاق محدود نییه، بلکه تانه تومام روابطان میان کاربرد بدره. ایته مردای کی قبلا ایته خادیم دیگه ره کار بوکوده بو، آمی ورجه بامو کی آمی گروه خیدمتی امرأ کار بوکونه. اون جه خو قلبی رهبر دیل آزوردیگی دشتی و مودتی جه او ماجرا بوگذشته بو. احساس کودیم خوداوند مره هیدایت کون دره کی اون جه بخوایم تا آمی امرأ کار بوکونه. ایمان دشتیم اون در روند خو دیل آزوردیگی باش بوستن دره.

به اون قلبی مودیر زنگ بزم و می برنامه یه در مورد کومک به آدم و اون همکاری با آمی تیم خیدمتی در میان بنم. اون مره تشویق بوکود و فیکر کودی آن کار خوبی ایسه؛ چونکی من به هر دوتاشان فیکر بوکوده بوم. اون باور دشتی کی اون شفا پیدا کون روند، در حالی کی آمی امرأ کار کون دره، کامل به. من هر دوتایه بوگفتم کی می دوعا آنه کی اوشان رابطه شفا بیافه و گوذشته مأنستنی ببه. وختی او مردای به آمی گروه خیدمتی بامو، تقریباً بلافاصله موشکلاتی یه بوجود باورد. من فقط به موضوع به چوم عیلاج موقتی نیگا بوکودم. به نظر فأسهیی کی اون نتانه جور دیگه ایی غیرخو قلبی ارتباط، دیگران امرأ رابطه بدره. اوجور ارتباط اون فیکر اشغال بوکوده بو؛ تا جایی کی حتا مره بوهتان بزه کی هو کارایی کی اون قلبی رهبر بوکوده بویه، منم انجام دهم.

من واهیل بوستن دوبوم؛ چونکی أ مردأکه خوشبختی مره مهمتر جه اوچیزی بو کی اون تأنستی به عنوان ایته کارمند مره انجام بده. اون ره یه استثنائاتی قابل ببوسته بوم کی در مورد کارمندای دیگه صدق نوکودی؛ چون خوآستیم اون شفایه بیدینم. اون دؤ ماه بعد استعفا بده؛ چونکی فیکر کودی مٹ گوذشته هو موقعیت میان گیر دکفته. اون وختی شون دوبو بوگفت: «جان، من د هیچ خادیمی ره کار نوکونم!»

وختی شون دوبو، اون برکت بدم. امان اون و اون زن دوست دشتیم. حنیقت تلخ آنه کی اون ایته خواندیگی و دعوتی قوی خو زیندیگی میان دشتی؛ دقیقا او قسمتی میان کی اون ترک کوده بو؛ البته آن به أ معنی نییه کی اون دیگر زمینیهیان میان موفق نییه.

بعد آنکی بوشو، واهیل بوستم ؛ طوری کی خودا ورجه ایجگره بزم: «چره اون آ قد زود آمره ول کود ؛ در حالی کی امان هر دوتایی ایحساس کودیم کی آ کار دوروسته؟»

چن هفته بعد، خودا جه حکیم شبانی کی می ریفیقه، ایستفاده بوکود تا آ سوال جواب بده. اون بوگفت: «ویشتر وختان خودا ایجازه دهه آمان جه موقعیتانی جیویز دید کی خوشان دیل میان جه اوشان جویز دید ؛ در حالی کی خودا دوست دره کی اوشان او موقعیت آمرأ روبرو ببید.»

بازین ایلیا نقل کی جه ایزابل دس جیویز دئی یه، نقل قول بوکود (اول پادشاهان ۱۸-۱۹ یه ببیدیند). ایلیا قبلا بعل و اشیره انبیایان، بوکوشته بو. اوشان مرداکانی بید کی قوم به بت پرستی فاکشانه بید و ایزابل میز رو غذا بوخورده بید. وختی ایزابل آ موضوعاً بیشتاوست، تهدید بوکود کی ایلیایه بیست و چار ساعت میان کوشه.

خودا خواست آن بو کی ایلیا اون آمرأ روبرو بیه، ولی ایلیا جیویز ده. اون او قد ناامید بوبوسته بو کی دوعا بوکوده کی بیمیره. ایلیا اوضاع احوالی میان نیسابو کی بتانه او ماموریت انجام بده. خودا ایتنه فرشته ایی یه اوسی کود تا اون دو قرص نان آمرأ غذا بده و اون ایجازه بده تا چل شبنده روز به حوریب کوه بوگریزه. وختی ایلیا فارسه، اولتا چیزی کی خودا او جه وورسه آن بو: «ایلیا، آیه چی کونی؟»

آ سوال، عجیب به نظر فارسهیی. خوداوند اون سفر ره غذا فراهم بوکود و بازین ایجازه بده تا بشه ؛ آ کار آن همه آیا فقط هن وستی بو کی وختی ایلیا فارسه اون جه وورسه: «آیه چی کونی؟؟! خودا دنستی کی ایلیا مجبور بو جه آ سخت موقعیت جیویز بده. پس ایجازه یه آ کار اون فده ؛ گرچه اون سوال جه معلوم بو کی ایلیا جیویز دنن جزو اون نخشه اصلی نوبو.

بازین ایلیایه بوگفت: «روانه بوبو و جه راهی کی بأمویی، و اگرده، دمشق بیباوان میان بوشو. چون فارسهیی... بیهو نمشی پسر ایسرائیل پادشایی ره مسح بوکون. الیشع شافاط پسر، جه آبل محوله به هم مسح بوکون تا تی جا نی بیه. (اول پادشاهان ۱۹: ۱۵-۱۶) آ ماموریت توسط ایلیا انجام نوبوسته، بلکه توسط اون جانشینان انجام بوبوست کی خودا اون بوگفت تا به جای خودش، اون مسح بوکونه. او شبان مره بوگفت: «اگه امان خودمان دورون وادار بیم تا اوضاع احوال

سخت امرأ روبرو نیبیم، خودا در حقیقت آمره آزاد کونه؛ گرچه اون کامل ایراده آن نیه!»

بعدها تفاف دیگری به کیتاب اعداد ۲۲ به یاد بأوردم کی آ موضوع روشن کونه. بلعام خواستی اسرائیل نیفرین بوکونه؛ چونکی اون ره پيله پاداش به دومبال دشتی. اون اول مرتبه جه خودا وورسه کی آیا تانه بشه، و خودا اون نیشان بده کی اون ایراده بلعام ره آنه کی نشه. وختی موآب شاهزاده ایحترام و پول ویشتری امرأ اون ورجه و اگر دست، بلعام دوواره خودا ورجه بوشو. بی کلهگی به کی اگه فیکر بوکونیم آ مرتبه احترام و پول ویشتر و اسی کی بلعام ره به دومبال دشتی، خودا نظر و اگرده.

اما آی مرتبه خودا اون بوگفت، بوشو. هسأ چره خودا خو نظر و اگر دانه؟ جواب آنه کی خودا نظر و اگر دست؛ بلکه بلعام خو دیل میان دوست دشتی کی بشه، پس خودا هم اون ایجازه بده، و دینیم کی وختی بلعام بوشو، خودا غیظ و غضب به ضد اون بامو.

آمان تأنیم خودایه در مورد اونچی کی قبلا خو ایراده به آمره نیشان بده، و ازده بوکونیم. او وخت اون آمره ایجازه دهه او کاری کی آمی دیل خوایه یه انجام بدیم؛ حتا وختی کی برخلاف اون اصلکاری نخشه و ایراده بیبه و آمره بهترین نبه. خیلی وختان خودا نقشه آمره مجبور کونه تا آسیبان و بر خوردایی امرأ روبرو ببیم کی به آمی میل نیه. هنوز آمان جه او چیزی جیویز دیم کی آمی زبندگی به موحکم کونه. پرهیز جه برخورد با لغزش، آمره جه موشکل آزاد نوکونه، بلکه فقط آمره موقت ساکیت کونه و موشکل ریشه همچنان دس نوخورده باقی مانه.

می تجروبه با آ جوان مردای کی خیلی زمات نوبو آمی امرأ همکاری کودی یم درباره لغزشان و روابطان ایته درس مَره بده. مومکین نیه ایته رابطه ساق و سالم با کسی کی خو روابط تلخی و لغزش امرأ ول کونه برقرار کون. شفا و ایستی تفاف دکفه. گرچه اون گفتی کی خو قبلی رهبر ببخشه، ولی واقعا آتو نوبو.

موحبت، باعیت به ایشتهانان، جخطر شه؛ چره کی به آینده اومید دره. اگه آمان واقعا لغزش رو باش بیم، صمیمیت امرأ دومبال آشتی بیم. ولکی خیلی زود آشتی کون موقعیت بوجود نایه، ولی آمان آمی دیل میان شفا و خوب بوستن رابطه ره دومبال فرصت گردیم. بعدا ایته حکیم ریفیق آتویی بوگفت: «ایته سابق ضرب المثل نهه کی گه وختی ایته سگ، داغ آب آمره واسوجه، حتا جه سرد آبم ترسه.»

ایمرو چن نفر جه امان، جه سرد آب کی تر و تازیگی و سرزیندیگی آورده- اون و اسی کی ای مرتبه واسوختیم و نتائیم ببخشیم- ترسیم؟!

عیسا دوست دره کی امی زخمان شفا بده؛ ولی امان خیلی وختان ایجازه ندیم کی اون امره شفا بده؛ چونکی ا مسیر، ایته آسان راه نییه کی بتانم اون راحت انتخاب بوکونیم. ولی و ا بدنیم کی راه فروتنی و جه خود گذشتن راهی ایسه کی باعیث شفا و بلوغ روحانی به. آن ایته پیله تصمیمه کی دیگری خوشی یه جه خودمان خوشی ویشتر بخواییم ؛ اونم وختی کی او آدم سنگین جیجایی یه به امان بزه. غرور نتانه ا راهه بشه ؛ بلکه فقط کسایی تانید آ سخت راهه ببشید کی وختی خطر طرد بوستن میائم ایسایید باز اوشان میل صلح کودنه. اون راه سختی ایسه کی باعیث خوار و خفیف بوستن و فروتنی به ولی جاده ای ایسه که آدم به حیات ابدی فارسانه.

اونچی کی خودا ورجہ یاد گیریم، نتانیم اینسان ورجہ یاد بیگیریم!

«شیطان دام» کیتاب بخواندم. جه او روز به بعد، می نیگا نسبت به خودا کلام عوض بوسته. من با ایتہ دردناک مسأله ایی دس و پنجه نرم کوندن دوبوم و اگه آ کیتاب نخوانده بیم، مومکن بو تا ابد دام میان دکفته بیم.

— اف. ان (مالزی)

موحکم بنیان

«پس خوداوند یهوه اَنوگَه: هسأ صهیون کوه دورون
سنگی نهم، بنا اصلی سنگ کی اینتخاب بوبوسته و
بارزشه، هر کس کی اَوَن ایمان باوره شرمنده نیبه.»

— اشعیا ۸۲: ۶۱

«اون کی توکل بوکونه، هراسان نیبه.» کسی کی عجله تره، ایتنه دم دمی
مزاج آدمه؛ چون اون کاران پایه یه مناسبی تره. آ آدم خیلی راحت توسط آزار
و ایمتحان دچار نوسان و حالی بی حالی به. مثلاً، بی‌دینیم شمعون پطرس ره چی
تفاق دکفته.

عیسا قیصریه فیلیپس میان بوشو و جه شاگردان وُرسه: «مردوم چی
گیدی؟، اینسان پسر کی دانیدی؟ (متا ۱۶: ۱۳) چن تا جه شاگردان ذوق و شوق

امراً، مردوم نظرَ درباره عیسا ماهیت در میان بنّید. عیسا اوشان رافا باسه تا اوشان گبان تومام به، بازین اوشان فائدرست و آشکارا وُرسه :شومان چی گیدی، شومان مَر کی دانیدی؟ (متا ۱۶: ۱۵).

من موطمئنم کی حالت ترس و قاقی ویشتر شاگردان صورت رو بامو؛ طوری کی اوشان بدون هیچ گبی و نیمه باز دهن امرأ به فیکر بوشییدی. یو کوئ مرداکائی کی او قد ذوق و شوق دشتید کی گب بزنی و دیگران نظرَ بیگید، ساکت بوستید. ولکی اوشان هرمله خیلی جدی آ سوالِ خوْشان جه وَنورسه بید و هسا با توجه به موضوع، بفهمستید کی هیچ جوابی نریدی.

عیسا کاری یه کی خیلی خُب انجام دئی، اوشان رو پیاده کود. اون اوشان دیل موقعیت با ایته سوال اوشانه ره موشخص بوکود و ایته درک حقیقی جه اونچی کی دانستید و اونچی کی نأنستید، اوشان فده. اوشان با دیگران تصور زیندیگی کودید؛ به جای آنکی خودشان دیل میان ثابت بوکونید کی عیسا واقعا کی ایسه. اوشان تا او موقع خودشان امرأ روبرو نوبسته بید.

شمعون کی عیسا اون نام به پطرس عوض کوده بو، تنها کسی بو کی شاگردان میان تأنستی جواب بده. اون بی معطلی بوگفت: «تو مسیح ایسی، خودای زنده پسر!» (متا ۱۶: ۱۶)

بازین عیسا آتو اون جواب بده: «خوش بحال تو، آی شمعون، یونا پسر! چونکی آ حقیقت جسم و خون تره آشکار نوکوده، بلکی می آسمانی پئر تره آشکار کود» (متا ۱۶: ۱۷)

عیسا منبع آ موکاشفه یه، شمعون پطرس ره توضیح بده. شمعون پطرس آ شناق جه طریق دیگران نظرَ ایشتاوستن یا اونچی کی تعلیم بیگفته بو، به دس ناورده، بلکی خدا اون، اون ره آشکار بوکوده بو.

شمعون پطروس مسائل روحانی و ایلاهی درک کودن ره خیلی ذوق و شوق دشتی. ویشترین سوالان اون وُرسعی، اون کسی بو کی آب رو راه بوشو؛ درحالیکی یازده تا شاگردای دیگه فقط فائدرستید. اون مردی بو کی ایته آدم دیگه نظر وُسی، اویه نایسه بو. اون خواستی مستقیم جه خدا دهن بیشنوه.

آ واشکافته بوبسته شناق در مورد عیسا با اون درک و فهم به دس ناموبو، بلکی عطایی بو کی در جواب اون ویشتایی روحانی اون دیل میان روشن بوست.

دیگرانم اونچی کی شمعون پطرس بیده بو و شهادت بده بو یه بیده بید و شهادت بده بید، ولی اوشان پطرس مانستان خدا ایراده شناختن ره عطش ناشتید.

یوحنا اولتا نامه ۲: ۲۷ گه: «ولی درواره شومان بایستی بگم او مسحی یه کی اون جه فاگفتیدی، شومی دورون مانه و احتیاج ناریدی کی هیکس شومرا یاد بده، بلکی اون مسح، همه چی یه شومرا یاد بده، او مسح حقیقی ایسه، نه دوروغی. پس هوطو کی شومرا یاد بده، اون دورون بایسید.»

ا مسح، شمعون پطرس یاد دئی. اون اونچی کی دیگران گفتید، بیشتاوست و بازین به اونچی کی خودا آشیکاره کوده بو، نیگا بوکود. وختی امان ایته واشکافته بوبوسته شناق جه خودا سو به دس اوریم، د هیکس نتانه امرأ تکان بده. وختی خودا چیزی یه امره آشیکار کونه، د اهمیتی نره کی تومام دنیا چی گیدی. اوشان نتانید آمی دیل تغییر بدید. بازین عیسا، شمعون پطرس و الباقی یه شاگردان بوگفت: «منم گم کی تو پطرس ایسی و ا صخره رو، می کیلیسایه بنا کونم و قودرت مرگ، اون حریف نیبه.» (متا ۱۶: ۱۸) آتویی، آشیکارا دینیم کی موحکم پایه ای خودا واشکافته بوبوسته کلام میان نهه. در آ زیمینه پطرس بفهمست کی عیسا خودا پسره.

روشن بوبوسته کلام

خیلی وختان جماعت و آدما بوبوگفتن کی وختی موعیظه کونم، خودا صدایه می صدا دورون بیشتاوبید. ویشتر وختان امان او قد مشغول یادداشت نیویشتنیم کی فقط هر چیزی کی گوفته به یه ضبط کونیم. آن باعیث به کی کیتاب مقدس بفهمیم و اون بتانیم تفسیر بوکونیم کی به اون، شناق عقلی گید.

وختی امان فقط به شناق عقلی فارسیم، دو چی مومکینه تفاسیر دکه: (الف) به راحتی اسیر شلوغ پولوگی یا احساسات بیم یا ب) به خودمان عقل محدود بیم. اما آن پایه یه موحکم نیه کی عیسا خو کیلیسایه اون رو بنا بوکونه. اون بوگفت کی اون کیلیسا واشکافته بوبوسته کلام رو بنا به نه حفظ کودن آیه نان رو!

وختی امان ایته مسح بوبوسته خادیم گب ایشتاویم یا آنکی کیتابی یه خوانیم، واید دومبال گبان یا جوماتی بیبیم کی آمی روح به جوش و خروش آورده. اون خودا کلام کی امره آشیکار به و نور و فهم روحانی یه منتقل کونه. هوتو کی

مزمور نبویس گہ: «تی کلام واشکافتن، روشنایی فده، و سادہ آدمان فہم دہہ» (مزمور ۱۱۹: ۱۳۰) او واشکافتہ کلام آمی دیلان میان و نہ آمی فیکران میانہ کی باعیت روشنایی و موکاشفہ بہ.

خیلی وختان مومکینہ کی ایته خادیم دربارہ ایته خاص موضوع گب بز نہ، اما خودایہ کی ای چیز کی کاملاً متفاوت آمی دیل میانی روشن کونہ؛ یا مومکنہ خودا کلمہیانی یہ او خادیم دهن میان بنہ و او کلمہیان آمی دورون ایته موکاشفہ ای یہ بوجود باورہ. ہر دوتا روش میان، خودا کلام، امرہ واشکافتہ بہ. اتوی، امان جہ سادگی و خامی (بدون فہم) بہ سمت بالغ بوستن (پور جہ فہم) تغیر کونیم. ا واشکافتہ کلام آمی دیلان میان ہو پایہنانی ایسہ کی عیسا بوگفتہ کی خو کیلیسیاہ اون رو بنا و موحکم کونہ.

عیسی خو واشکافتہ کلام بہ صخرہ تشبیہ بوکودہ. صخرہ جہ قدرت و موحکم کی گب زنہ. امان دوتا خانہ نقل بہ یاد اورییم کی ایته صخرہ رو و اویتہ فورش رو چاکودہ بوبوستہ بو. وختی سختیانی مٹ آزار، غم و غورصہ و رنج جہ راہ فارسیدی، طوفیان ہر دوتا خانہ یہ فوتورک زنہ و او خانہ ای کی فورش رو چاکودہ بوبوستہ بویہ، فوگوردانہ؛ در حالی کی اویتہ کی صخرہ رو چاکودہ بوبوستہ بو، پابست مانہ.

گاهی مواردی یہ نیاز دریم کی خودا جہ بیشتاویم ولی نتائیم کیتاب مقدس میان بیافیم. مثلاً کی امرأ واید عروسی بوکونیم؟ کویہ واید کار بوکونیم؟ کو کیلیسا میان و ایشیم؟ و ا لیست ہتوی ایدامہ درہ. امان بایستی خودا واشکافتہ کلام ا تصمیمان رہ ہم بدریم. بدون اون، آمی تصمیمان شل و ول زمین رو چاکودہ بہ.

اونچی کی خودا خو روح امرأ آشیکار کونہ، نتانہ آمی جہ فاگفتہ ببہ. آن واید تومام آمی کاران رہ پایہ و اساس ببہ. بدون اون امان بہ راحتی توسط ایمتحاتان و مصیبتایی کی امرہ کور کونہ، لغزش خوریم. دووارہ اونچی یہ بہ یاد اورییم کی عیسا دروارہ یہ کلام بوگفت کی ذوق و شوق مرہ ایشتاوستہ و فاگفتہ بہ، ولی آمی دیلان میان ریشہ نوکونہ.

«بعضی یانم دانہیانی یہ مانیدی کی سنگلاخ دورون دکفید؛ اوشان کلام ایشتاویدی و فوری شادی امرأ اون قوییل کونیدی، ولی چونکی اون ریشہ عمیق نیہ، فقط ایته کوچی مدت زما ت دوام اورییدی. وختی کی

کلام و اُسی سختی دورون دکفیدی یا آزار و اذیت دینیدی، هو لحظه لغزش خوریدی.»

— مرقس ۴: ۶۱-۷۱

آمان به راحتی تأنیم جای دوتا کلیمه یه ریشه و اساس عوض کونیم، چون اوشان هردوتا، واش یا بنا ره باعیت محکم، سازندگی و منبع قوت ایسید. کسی کی خودا واشکافته کلام امرأ محکم و ثابت نییه، اولتا گزینه ای ایسه کی با لغزش طوفیان و آشاده به.

چن نفر آدم وجود دریدی کی دقیقاً شاگردان مأنستأنی ایسید کی عیسا اوشان امرأ روبرو بوبوست؟ اوشان برطبق اونچی کی جه دیگران گبان یا موعظه‌یان ایشتاوید، زیندیگی کونیدی. دیگران نظران و جومله‌یان به عنوان حقیقت اوشان ره مورد قبیول بید؛ بدون آنکی روح مشورت یا شهادت دومبال کونید. آمان فقط تأنیم زیندیگی بوکونیم و اونچی کی توسط خودا به آمان آشیکار بویوسته یه، اعلام بوکونیم. آن همون چیزی یه کی عیسا خو کیلیسیاه اون رو بنا کونه.

ای وختی من ایته اذب منشی دشتیم کی شادی امرأ با ایته جوان مردای قرار مولاقات نایی کی اونم کیلیسا ره کار کودی. اوشان روز به روز به هم نیزیکتر بوستید. همه تأنستید بفهمید کی اوشان آخربسر با هم عروسی کونید. اوشان قبلا خیلی جدی درواره اون گب بزه بید. ایته یکشنبه شب، پله شبان اوشان دعوت بوکود و بوگفت: «خوداوند اتویی بوگفت کی شومان دو نفر کسکس امرأ عروسی کونیدی.»

صبح روز بعد می منشی در حالی کی ابران رو راه شویی، می دفتر میان بأمو. اون خیلی ذوق و شوق دشتی، می جه بخواست کی اوشان عقد بوکونم و منم بوگفتم کی باعیت می افتخاره. وختی یه مشخص بوکودم تا اوشان امرأ مشاوره بوکونم. اما می درون آشوب بو.

وختی اوشان می دفتر میان بأموید، می روح نیگرانی یه دوچار بوست. به می منشی نیگا بوکودم و وورسم کی آیا دانه کی ا جوان مردای کیه کی خودا اون ره انتخاب بوکوده؟ اون شور و شوق امرأ خیلی محکم جواب مثبت بده.

بازین مرداک نیگا بوکودم و وورسم: «آیا ایمان دری کی خودا ایرادیه کی آ دختر امرأ عروسی بوکونی؟» اون ایته لحظه میان وازه بوسته ذهن امرأ مره نیگا

بوکود، بازین خو کله یه بیجیر باورد و بوگفت: «نه، مطمئن نییم!»

من اوشان هر دوتایه نیگا بوکودم و جوان مرداک بوگفتم: «من شومره عقد نوکونم و اهمیتی هم نره کی شومره نبوت بوکوده و یا چی بوگفته. مـره مهم نییه کی چن نفر شومره بوگفتید کی شومان دؤ نفر زن و شوهرای دوست دشتنی ایی بید. اگه خودا خو ایرادیه شومی دیل میان آشیکار نوکوده، اجازه نرید کی زناشویی زبندیکی یه شروع بوکونید.»

و ایدامه بدم: «اگه بدون آنکی خودا خو کامل ایراده شومره آشیکار کونه عروسی بوکونید، وختی طوفیانان بابید-کی حتما آید- شومان به شک و تردید دکفید و گید کی: «اگه ایته دختر دیگه امرأ عروسی بوکوده بیم، چی بوستی؟ آیا آ موشکلات دشتیم؟ من و مطمئن بوبوسته بیم کی آن خودا ایرادیه. ایحساس کونم کی خودم ره آب انگاره بیگفتم.» بازین شومی دیل خسته و ناامید به و د نتانید سختیانی کی شومی زبندیکی سو آیه جولوب بایسید. شومان آدم دودیلی بید کی تومام خودتان کاران میان حالی بی حالی بید.

من اوشان راهی بوکودم و بوگفتم کی هیچ دلیلی وجود نره کی دواره جلسه بدریم. پسرک خیال راحت بو، در حالی کی دختره خیلی نیگران بو. هفته بعد، می دفتر میان هفته یه خیلی ناآرامی بو. ولی دنستیم کی حقیقت بوگفتم. می منشی ره او وخت، وخت ایمتحان بو. اگه خودا حقیقتا اون امرأ گب بزه بی کی آ مردای اون مرد ایسه، اون واید به خودا اعتماد بوکونه تا خو ایرادیه او مرداک ره هم آشیکار کونه و جه لغزش نسبت به من و هتو خودا آزاد بمأنه. به خودم منشی بوگفتم جه او مردای دور بو و وهل فرصت بدره کی خودا جه بشتأوه. اونم آ کار بوکود.

سه هفته ای بوگذشت و اوشان ایته جلسه دیگه بخوآستید و من بلافاصله ایحساس خوشحالی بوکودم. آی مرتبه وختی کی اوشان می دفتر دورون باموید، مردای با برقی کی اون چومان میان تھے بو، مرأ نیگا بوکود و بوگفت: «هسا دَنم کی دوبهشک نیم و اون زنی ایسه کی خودا مَره فاده تا اون امرأ عروسی بوکونم.» و اوشان هفت ماه بعد عروسی بوکودید.

وختی دَنید کی خودا شومرأ ایته کیلیسا یا رابطه میان قرار بده، دشمن خلیلد سختتر تائه شومرأ جه او یه بیرون باوره. چونکی شومان خودتان پایه یه بر واشکافته بوبوسته کلام رو نیهید و تضادان و فاکش فوکشان میان کار کونید ؛ حتا وختی کی اوضاع احوال ایدامه دَن ره، غیر مومکن به نظر بایه.

هیچ انتخاب دیگه ایی نانه

پنج سال اول زیندیگی زناشویی من و می زن ره خیلی سخت بو. امان او قد جه همدیگه، دیل آزوردیگی دشتیم کی به نظر غیر مومیکن فارسه ایی کی او موحبتی به کی اولان آمی میان وجود دشتی، حفظ به. فقط ایچی آمره با همدیگه بدشت: امان هر دوتا دنستیمی کی خودا آمی زیندیگی زناشویی به تعیین بوکوده. هن و اسی طلاق و سیوا بوستن اصلا آمی انتخاب نوبو. آمی تنها انتخاب آن بو کی ایمان بدریم کی اون، آمره شفا دهه و عوض کونه. امان هر دوتا بدون توجه به ا موقعیت دردناک، خودمان به آروند متعهد بوکودیم. وختی ناوید کونده فیکران می کله میان چرخستی، وعده نانی کی خودا درواره آمی زیندیگی زناشویی مره فاده بو یه، به یاد آوردیم و حاضر نوبوم اونچی کی خودا آمی جفت شدن ره طراحي بوکوده بو و آمی تقدیر میان بنابو یه، باطل کونم.

ایته جه وعده نانی کی خودا آمره فاده بو آن بو کی من و می زن با همدیگه خدمت کونیم. وختی کی ا وعده یه بده، فیکر کودیم به راحتی تائم اون به دس باورم و اون برکت آمی هر دو نفر خدمت رو نهه.

زیندیگی زناشویی طوفیانان میان، د نتأستیم وعده یه واضح بیدینم، اما اجازه ندیم کی اون وعده محو به. درگیری و غروری کی آمی رابطه زناشویی میان باموبو، امی اومید انسانی یه جه دس ببرده بو. ولی هنوز ایته تخم ماورای طبیعی می دیل میان نهه بو؛ و اون خودا وعده بو و هو وخت ره ایته تکیه گاه یا پایه ای بو کی اون نیاز دشتیم.

وختی او اومید آشیکار بوست، خودا نه تنها آمی روابط شفا بده بلکی اون جه قبلم قویتر بوکود. امان جه طریق آمی اختلافان و کس کس بخشین، جه او اختلافان درس بیگفتیم و پیله بوستیم. هسا د همدیگه امرأ خدمت کونیم. من نه تنها می زن خودمه معشوق و بئترین رفیق دانم، بلکی اون خادیمی ایسه کی ویشترین اعتماد به اون درم.

بعد آنکی جه او پنج سال سخت بوگذشتیم، بفهمستم کی خودا آمی هر دو نفر عیبان بیده و آمی عیبان آمی ارتباط نور جیر آشیکار کود. من قاق حکمت آمی ایته بوستن به عنوان زن و شو بوم. قبل اونکی لیزایه بیدینم، همش او زنی کی قرار بو اون امرأ عروسی بوکونم و اسی، دوعا کودیم. عروسی دومین تصمیم مهم می

زیندیگی میان، بعد می ایمان بو؛ چونکی دوعا کودیم و رافا ایسا بوم کی خدا می زیندیگی شیریک انتخاب بوکونه. فیکر کودیم موشکلی کی دیگران درید، من نرم. چقد ایشنباه کودیم.

خودا ایته زنی مره انتخاب بوکود کی می پسند بو، اما آ زن بو کی می نابالغی و خودخواهی ایی کی می میان جوخوفته بویه، آشیکار بوکود؛ البته چیزای ویشتریم وجود دشتی. فرار جه عیان با انتخاب طلاق یا لیزایه سرفوکو زن، فقط می خامی یه ایته لایه دیگر جیر کی محافظت دوروغی به نام لغزش بو، خاک کودی.

خودا کلام شناق درواره زیندیگی یه زناشویی، مره جه رها کودن حفظ بوکود. بعضی جه شومان کی آ مطالب خوانید، ولکی فیکر بوکونید وختی کی من عروسی بوکوده بوم، نیجات ندشتیم.

خودا شومرا گه: «می حوکم متاهلان ره انه- نه می حوکم، بلکی خوداوند حوکم- کی زن نواید جه خودش مرد سیوا بیه. ولی اگه آ کار بوکود، د نواید مرد ره بیه و یا آنکی واید خو مرد امرأ آشتی بوکونه. مردم نواید خو زن طلاق ده... پس آی براران، هر کی هر وضعی میان کی ایسه، هو وضع میان خودا حوضور باقی بمائه.» (اول قرنیتان ۷:۱۰-۱۱، ۲۴)

ایجازه بدید آ عهد عروسی کلام شومی دیل میان قرار بیگیره تا لغزش دام امرأ به جنبش در نایه. بازین خودتان زیندیگی زناشویی میان اون و آستی کی خودا کلام واشکافانید در پی خوداوند ببید. حتا بعضی جه شومان ولکی به عنوان ایته با ایمان خودا ایراده امرأ عروسی نوکوده بید.

آن و آسی کی خودا برکت شومی زیندیگی یه زناشویی میان بایه، واید جه آنکی قبل عروسی اون امرأ مشورت نوکودید، توبه بوکونید و اون شومره بخاطر عهد دشکانن لغزش و آسی بخشه.

قایم صخره

خودا واشکافته کلام قایم صخره یه کی واید خودمان زیندیگی و خدمات اون رو چاکونیم. آدمای مختلفی جه کیلیسیایان یا گروهان خیدمتی مره بوگفتید کی فقط خودا واشکافته کلام کوتاه زماتی بکار دوستید و اون مسیر میان گام بزه اید. می دیل غورصه دار به وختی دینم کی اوشان چوطو توسط ایمتحانان

و نه خودا هیدایت کار کونیدی. اوشان همش شکایت کونید کی چقد کاران بد پیش بوشو و چقد اوشان امرأ بدرفتاری بویوسته. اوشان ایحساس کونیدی کی خوشان تصمیمان دورون حق بجانبید، ولی اوشان دلیل فقط ایته لایه دیگری جه فریبه کی، مانع به کی خوشان لغزش و موشکلات شخصیتی یه بیدینید. اوشان خوشان ارتباط فعلی یه در رابطه با خدمات یا کیلیسیایان جوری تعریف کونید کی در حال حاضر به طور موقت بخشی جه اون ایسید یا آنکی گیدی: «آیه، جایی یه کی خودا الان مره در نظر بیگفته.» حتا بیشتاوستم ایته مردای کی بوگفت: «من به طور امانتی آ کیلیسا دورون ایسام!» اوشان آ جوملهیان گید تا اگه موشکی بوجود بایه، جیویز راهی بدرید. اوشان هیچ پایه و اساسی نریدی کی وختی جای تازه ایی دورون شید، اون رو قایم بایسید. توفیانان به راحتی تأنیدی تا بندر بعدی اوشان ببرید.

امان کویه تانستیم بیشیم؟

اگه واگردیم به مثالی کی عیسا جه خودش شاگردان وورسه کی دیگران اون کی دانیدی، امان ایته ثباتی یه دینیم کی وختی خودا واشکافته ایراده، امره آشیکار به، به وجود آیه. شمعون پطرس نیگا بوکونید، بعد آنکی شمعون اونچی یه کی پئر اون دیل میان اون ره آشیکار کوده بو یه بوگفت، عیسا بوگفت: «منم گم کی تو پطرس ایسی و آ صخره رو، می کیلیسیایه بنا کونم و مرگ قودرت اون حریف نیبه» (متا ۱۶: ۱۸)

عیسا شمعون نام به پطرس تغییر بده بو. آ نکته مهمه؛ چونکی شمعون نام، «ایشتاوستن» معنی دهه و پطرس به معنی «سنگ یا صخره» ایسه. نتیجه یه خودا واشکافته بویوسته کلام ایشتاوستن، پطرس دیل میان آن بو کی اون به ایته سنگ تبدیل بویوست. خانه ایی کی جه سنگ، و روی ایته محکم صخره بنا ببه، جولوب طوفیانانی کی اون ضربه زنه، مقاومت کونه. کلیمه یه صخره آ آیه میان، جه کلیمه یه یونانی «پترا» (Petra) ایسه کی «ایته پیله صخره» معنی دهه.

عیسا شمعون پطرس گفتی کی اون جه موادی چاکوده بویوسته کی خانه اون رو قرار گیره. بعدا پطرس رسول، اول پطرس ۲: ۵ میان بینویش: «شومانم کی زنده سنگان مانستن ایسیدی، ایته روحانی عیمارت شومی جه بساخته به و آتویی موقدس کاهینانی بیدی کی عیسا مسیح نام امرأ روحانی قوربانایی کی خودا قوبیل کونه به، تقدیم کونیدی.»

سنگ، ایته کوچی تیکه جه ایته پيله صخره ایسه. خودا قوت، موحکمی و قودرت، واشکافته کلام صخره میان نهه و کسی کی زیندیگی میان اون فآگیره، ثمر آورده. او آدم با قوت کسی کی خودا کلام زنده ایسه - یعنی عیسای مسیح- قودرت گیره.

هتو کی پولس رسول اول قرننیاں میان ۳: ۱۱ نیویسه: «چون هیچ کی نتانه جز او پی کی بنا بوبوسته، ایته پی دیگه ایی بنه، و او پی بی شک خوؤد عیسا مسیحه.» وختی آمان دومبال او کسی کی خودا کلام زنده یه ایسیم، اون آشیکار به و آمان بنا بیم.

جه یوحنا ۵: ۱۶ فهمیم کی او روزای آخر کی عیسا زمین رو ایسابو، اون گروه خیدمتی ره زیندیگی کودن سخت تر بوبوسته بو. یهودیان و رهبران مذهبی عیسایه اذیت کودید و به دومبال اون کوشتن بید. وختی اوضاع بنتره بوست و مردوم خوآستید کی اون زور امرأ پادیشا بوکونید، اون رد کود و دور بوست. (یوحنا ۶: ۱۵).

اون شاگردان دؤککؤ بوخوردید: «چره اون هتوچی کاری بوکود، آن ایته فرصت خوبی اون و امره بو!» اوشان نیگران بید و طوفیانان سختی وزه اید.

«آمان امی خانواده و کار ول کودیم تا جه ا مرد پیروی بوکونیم. آمان مرگ چوبه یه خیلی نیزیکم. آمان ایمان دریم اون همون کسی ایسه کی آیه. به هر حال هم تعمید دننده یحیا اون آشیکار کوده و هم جه شمعون پطرس بیشتاؤستم کی فیلیپس قیصریه میان آن بوگفت. اما چره اون رهبران تحریک کونه؟ چره اون خو دس امره خو گور کندن دره؟ چره اون هتوچی دوروشت گبانی مٹ «آی نسل بی ایمان و منحرف! تا کی واید شومی امرأ باایسم؟» امره کی اون شاگردانیم گه؟

لغزش تا حدودی او مرداکانی میان کی همه چیه ول کوده بید تا جه عیسی پیروی بوکنید، شروع بوبوسته بو. بازین نقطه اوج تفاق دکفت. عیسا ایته مسأله ای یه اوشان ره موعیظه بوکود کی به نظر فارسایی کی بدعت بوزورگی ببه: «عیسا اوشان بوگفت: «آمین، آمین، شومره گم کی تا اینسان پسر بدن نوخورد و اون خون ننوشید، خؤدتان میان زیندیگی أبدی یه نأریدی» (یوحنا ۶: ۵۳)

اوشان دؤککؤ بوخوردید: «اون چی موعیظه ای کونه؟ آن ایته کار خیلی بعید امره ایسه!» نه فقط آن بلکی اون هتوچی گبانی یه رهبران روبرو، کفرناحوم کنیسه میان بزه. جه شاگردان نظر آن کولوشی بو کی شوتور پؤشت ایشکنه ایی.

«خیلی جہ اُون شاگردان با ایشناؤستن آ گبان بوگفتید: «آ تعلیم خیلی سخته، کی تأنه اُون قوبیل بوکونه؟»

— یوحنا ۶: ۰۶

عیسا جواب توجہ بوکونید:

«آیا آن باعیث شومی لغزش به؟»

— یوحنا ۶: ۱۶

آشان خؤدش شاگردانید. اُون، حقیقت انکار نوکونه، بلکی به جای انکار کودن آ مرداکان آمرأ روبرو به. اُون دأنه کی عده ای جہ اوشان زیندیگی ایتہ پی ایشنباه رو نَہه بو، اُون آ اساس آشیکار کونه و اوشان فرصت دَہه تا خوشان دیل بیدینید ولی اوشان مٹ شمعون پطرس یا شاگردان دیگہ نیبید کی حقیقت رَہ تشنہ بیبید. اوشان واکونش بیدینید:

«در آ زمان خیلی جہ اُون شاگردان وَاگردستیدی و دَہ اُون همراهی نوکودید.»

— یوحنا ۶: ۶۶

توجہ بوکونید کی بوگفته نوبوست «عده کمی» بلکی گَہ «خیلی یان» ! عده ای بدون شک، همون کسائی بید کی فیلیپس قیصریہ میان در مورد اُون نظر بدیید: «بعضی یان گیدی کی تعمید دَنده یحیایہ. بعضی دیگہ گیدی الیاس و عده ایم گید ارمیا یا ایتہ جہ پیامبرانہ. (متا ۱۶: ۱۴) اوشان اساس، خودا واشکافته بوبوستہ کلام رو نَنه بو.

لغزش به جایی فآرسہ کی اوشان کاری یہ بوکودید کی ایمروزه خیلی یان کونید، و اُون ترک کودید. اوشان فیکر بوکودید کی گول بوخوردید و جہ اوشان سوء ایستفاده بوبوستہ، در حالی کی اتویی نوبو. اوشان حقیقت نیدہ اید؛ چون اوشان چومان، خوشان خودخواہانہ تمایلات رو متمرکز بید.

الان به تفاق کی شمعون پطرس رَہ دکفته، نیگایی تاودیم؛ زمانی کی عیسا خؤ دوازده تا شاگرد آمرأ روبرو بوبوست:

«پس عیسا او دوازده شاگرد کی قبالا اینتخاب بوکوده بو بوگفته «آیا شومائم خوآییدی بیشید؟» شمعون پطرس جواب بده: «آی سرور، کی ورجه بیشیم؟ کلمات زیندیگی و حیات ابدی تی ورجه نهه. و آمان ایمان باوردیم و دانیم کی تویی او قدوس خدا.»

— یوحنا ۶: ۷۶-۹۶

عیسا اوشان مینت خواهش نوکود: «لطفاً مَره ترک نوکونید، من ویشتر می کارکونان جه دس بدم. چوطو بدون شومان پیش بشم؟» نخیر، بلکی اوشان امرأ روبرو بوبوست: «آیا شومائم خوآییدی کی بیشید؟»

جوابی کی پطرس دهه یه دقت بوکونید؛ گرچه اونم دیگران مانستن، لغزش موقعیت میان، فاکش فوکوش کودان دبو: «خوداندا کی ورجه بیشیم؟»

مطمئناً اونچی یه کی بیشتاوست، بایستی باعیث اون سردر گومی بوبوسته بی، ولی اون به شناقی فارسه بو کی دیگران به اون فائرسه‌بید. قیصریه میان، پطرس ایته خاص موکاشفه، جه عیسا دشتی، اون دَنستی کی عیسا کیه: «خودای زنده پسر» (متا ۱۶: ۱۶) آ وخت اون نقطه اوج آ ایمتحان میان، اون جه چیزی گب بزه کی اون دیل میان ریشه بودووانه بو: «آمان ایمان باوردیم و دَنیمی کی تو—یی مسیح، خودای زنده پسری.» آن گبی بو کی پطرس بی مقدمه در اثر موکاشفه، قیصریه میان بوگفت. اون سنگی بو کی خودا موحکم صخره یینی کلام زنده رو نهه بو. هن وَاستی اون لغزش نوخورد.

فشار جیر واکونش

خیلی وختان باور دَرَم کی هر آزمایش یا ایمتحانی، آدم موقعیت تعیین کونه. به عبارت دیگه، ایمتحان باعیث به کی آمی جاجیگای روحانی، مشخص ببه. آ آزمایشان امی دیل وضعیت حقیقی یه آشیکار کونیدی. وختی فشار جیر، واکونش نشان دهبیم، آن امی حقیقی واکونش ایسه.

شومان تأنید ایته خانه بَدَرید کی فورش رو چاکوده بوبوسته: پنج طبقه، قشنگ، با بئترین مواد و اوستا کارانه تزیین بوبوسته! تا وختی خورشید تاوه، او خانه ایته حصار قوی و زیبایه مأنه.

نیزیک او قشنگ خانه، تأنیدی خانه ای ساده و ای طبقه بَدَرید کی تقریباً در

موقایسه با خو نیزیکی عمارت، جذابیتی نَره و اصن به چومَ نَیه. ولی او خانه ایتِه
پی ای رو چاکوده بوبوسته کی نتأنید اونَ بیدینید؛ یعنی صخره رو!

تا وختی هیچ طوفیانی فوتورک نزنه، او پنج طبقه بنا عالتر به نظر فآرسه؛
ولی وختی با ایتِه شدید طوفیان روبرو ببه، فیوه و ویرانَ به. او خانه ولکی جولوب
جزویی طوفیانان بآیسه، اما شدید طوفیان جولوب نتأنه! آن در حالیه کی ای طبقه
ساختمان کی ساده بو، ساق مأنه. هر چی خانه پبله تر ببه، اون خرابگی ویشتر و
چوم دکفتره.

بعضی آدمان کیلیسا میان شاگردانَ مأنیدی کی خیلی توند فیلیپس قیصریه میان
نظر بَیید، اما بعدا حقیقت آمر فاش به. ولکی اوشان پنج طبقه مسیحیانید ؛ تصویری
جه قوت، استحکام و زیبایی! مومکینه اوشان جه کوچی باد و متوسط طوفیانان ساق
بمأنید، اما وختی ترسناک طوفیان بآیه، جه خوشان جا دشاده بید.

اطمینان به دس باورید کی خودتانَ زیندیگی یه خودا واشکافته کلام رو
چاکونید نه بر اونچی کی دیگران گیدی. خوداوند دومبال بیشید و به خودتانَ دیل
گوش بدید. کاری یه نوکونید و گبی یه نزنید؛ فقط به آ خاطر کی دیگران گیدی و
یا انجام دیهید. اون دومبال بیشید و بر اونچی کی شومی دیل میان واشکافته
بوبوسته، موحکم بآیسید.

وختی دوشمن پرکاین دره، خوائه کی خرابگی به عمل باوره؛ اما خودا هدف فرق کونه.

جه خوداوند به خاطر پیغام عالی یه «شیطان دام» کیتاب خیلی ممنونم.
من ایته موضوعی ره دوعا و روزه میان ایسأبوم. خوداوند جه طریق آ پیغام،
مره هیدایت بوکود و ایته پیله تغییر می زیندیگی میان به وجود باورده.
تومام رهبران، وایستی آ کیتاب بخوانید.

— سی. پی. (نیوزیلند)

تومام اونچی کی تائہ جنبش بوخورہ، جنبش خورہ

«او زمات، اون صدا زیمین دپرکانه، اما الان اون وعدہ
بدہ کی ای مرتبہ دیگہ نہ فقط زیمین بلکی آسمانم دپرکانم.
عبارت "ای مرتبہ دیگہ" جہ میان اوسادن چیزای ایشارہ
کونہ کی دپرکستہ بید -ینی چیزایی کی خلق بوپوستید- تا
اونچی کی دپرکستنی نیہ، باقی بمائہ.»

— عبرانیان ۶۱: ۶۲

فصل قبلے میان بیدہیم کی خودا واشکافہ کلام بنیان و اساسی ایسہ کی عیسا خو
کیلیسیاہیہ اون رو بنا کونہ. امان بیدہیم کی شمعون پطرس حتا وختی کی شاگردان
دیگہ لغزش بوخوردید، قائم بایسہ؛ حتا وختی کی عیسا شمعون پطرس فرصت بدہ
کی اون ترک کونہ، اون اونچی یہ کی اون دیل میان بینیوشته بوپوستہ بو و اون

باور دشتی یه، زوان رو باورد.

هسا بائید کی ایته دیگه جه پطرس ایمتحانان، نیگاهی تآودیم؛ یعنی او شبی کی به عیسا خیانت بوبوست.

عیسا خو دوازده تا شاگرد امرأ نیشته بو و خودایه شکر کودن دبو و عشای ربانی خدمت بجا آوردن دبو کی ایته هولناک جومله بوگفت:

«اما اونی کی خیال دره مره تسلیم بوکونه، اون دس می دس امرأ ایته سفره دورون دره. اینسان پسر هوتو کی قراره بشه شه، اما وای به حال او کسی کی اون دشمن دس فده.»

— لوقا ۲۲: ۱۲-۲۲

چی عجیب اعلانی! به ایمریزی بیان عیسا با او گبان «ایته بمب تآوده بو! گرچه اون جه هو اول دنستی کی به اون خیانت به، ولی اول مرتبه بو کی اون شاگردان آ گب ایشتاوستن دیبید. وختی عیسا بوگفت ایته جه اوشان کی اون امرأ غذا خوردن شروع کونه، یعنی ایته جه نیزیک اعضا و همکاران، خیال دره اون خیانت بوکونه، آیا تآئید وحشتناک احساسی کی او اوتاق دورون بوجود بأمویه، تصور بوکونید؟!»

در واکونش به آ گب: «او وخت کس کس جه وُرس وُرس شروع بوکودید کی کویتا آ کار کونه. (یوحنا ۲۲: ۲۳) اوشان آ شوکه کوننده گب امرأ در هم بشکنهید کی چوطو ای نفر جه اوشان تآئه هتوچی وحشتناک کاری یه انجام بده. ولی اوشان نیت آ وُرس وُرس ره خالیص نوبو. امان جه نحوه اوشان آخر گبگب زن آ حقیقت فهمیم. اوشان دلیل جه آ وُرس وُرس، خودخواهی و غرور کامل بو. بعدی آیه یه نیگا بوکونیم:

«شاگردان میانی آ جر و بحث پیش بآمو کی کویتا بقیه جه پبله تر بحیساب آیه.»

— لوقا ۲۲: ۴۲

تصور بوکونید عیسا اوشان بوگفت کی حاضره تا به پبله کاهین تسلیم ببه، به مرگ محکوم ببه و به رومیان ایسپرد ببه تا اون دس پرا گیرید، شلاق بزید و

تومام اونچی کی تانه جنبش بوخوره، جنبش خوره

بوکوشید و کسی کی آکار باعیث بانی بو، اون امرأ میز رو نیشته.

شاگردان وُورسه اید کی اون کیه و آسوال باعیث بوبو اوشان میان جر و بحث دکفته کی کویتا جه الباقی پيله تر بحیساب آیه؟ آکار شرم آور بو؛ دوروست او زاکان مأنستنی کی خوشان پئر و مار جولوب ارث و میراث وُاسی جر و بحث کونید. اوشان عیسا ره هیچ نیگران نیبید، بلکی قودرت و جاجیگا وُاسی خودشان به در و دیفار زندگی بید. چی غیرقابیل تصور خودخواهی ای!

اگه من عیسا جا بوبوسته بيم، ولکی سوال کودیم کی آیا می گبان بیشتاوستید یا حتا به اون توجه بوکودید؟ امان جه آتفاق الگو گیریم کی چوطو اوستاد صبر و موحبت امرأ رفتار بوکود. ویشتر امان اگه عیسا جا بوبوسته بيم، هتو گفتیم: «همتن بیرون بیسید! آوخت، ایته فرصت مناسب لغزش خوردن ره بو!

امان تقریبا تأنیم حدس بز نیم کی چی کسی آ جر و بحث شاگردان میان شروع بوکود؛ شمعون پطرس، چون اون بانفوذترین آدم او گروه میان بو و معمولا ایته جه کسای بو کی اول گب ره ایی.

ایحتملا اون بیلافاصله دیگران یاد آوری بوکود کی تنها کسی بو کی آب رو راه بوشو یا ولکی اول کسی بو کی عیسا ماهیت وجودی، اون ره جه خودا طرف واشکافته بوبوسته. بازین، او تجروبه ایی کی او کوه تبدیل هیات میان عیسا، موسا و ایلیا امره دشتی یه، اوشان امرأ مطرح بوکود.

پطرس کاملا اطمینان دشتی کی بین دوازده تا شاگرد اون جه همه پيله تره؛ ولی آ اطمینان موحبت میان ریشه ناشتی، بلکی غرور میان بنا بوبوسته بو.

عیسا اوشان نیگا بوکود و بوگفت کی همتن فقط اینسانی عمل کون درید نه ملکوت زاکان مأنستن:

«غیر یوهودیان پادیشایان، خوشان جیر دسان رو سروری کونیدی و اوشان حاکمان «آقا» دوخواه بیدی. ولی شومان نوأستی آتویی بیبید. شومی ورجه پيله کس، وُاستی خوره کوچیک بداننه و او رئیس وُاستی نوکر مأنستن دیگران خیدمت بوکونه. چونکی چی کسی پيله تره؟ اونی کی سفره سر نیشینه؟ یا او نوکری کی خیدمت کونه؟ معلومه، او کسی کی سفره سر نیشینه. ولی با تومام آ گبان، من شومی میانی ایته خیدمتگوزار مأنم.»

— لوقا ۲۲: ۵۲-۷۲

هدف چه الک کودن

گرچه شمعون پطرس موکاشفیان زیادی یه چه عیسا ماهیت وجودی درک بوکوده بو، اما همچنان مطابق مسیح شخصیت و فروتن رفتار نوکودی. اون خو زیندیگی و خیدمت بر پایه خو سابق غرور و پیروزیان بنا بوکوده بو. پولس اول قرننثیان ۳: ۱۰ میان آمره پند دِهه کی دقت بوکونیم کی چوطو مسیح بنیاد رو، بنا بوکونیم.

شمعون پطرس خو بنا یه با مصالحی کی خدا ملکوت ره لازم بو امرأ چآنکود، بلکی لوازمی مٹ ایراده یه قوی و اعتماد شخصی امرأ اون بنا بوکود. اون منشأ جه «غرور زیندگانی» نشأت گیتی (اول یوحنا ۲: ۱۶). گرچه اون وახب نویو، ولی هنوز خو شخصیت عوض بوستن ره منتظر بو.

هرماله غرور نتانستی اون به اندازه کافی آماده کونه تا خودش سرنوشت در مسیح به انجام فارسانه. اگه ا غرور جه میان نوشوبی، آخربسر باعیت اون هلاکت بوستی. امان حزقیال ۲۸: ۱۱-۱۹ میان دینیم کی غرور هو نادوروست ویزگیانی ایسه کی لوسيفر، خدا مسح بوبوسته کروی میان پیدا بوست کی باعیت اون کفتن بوبوسته.

الان اونچی کی عیسا شمعون پطرس گه یه، ببیدینیم:

«آی شمعون، آی شمعون، شیطان آن بخواست کی شو مرا گندم مانستن
تبعه بزنه»

— لوقا ۲۲: ۱۳

غرور، در دشمند رو واز کوده تا بدورون بایه و شمعون پطرس الک بوکونه. کلیمه «غربال» جه کلیمه یونانی (Siniazō) ترجمه بوبوسته کی به معنی الک کودن، الک امرأ تکان دئن، تحریک کودن دورونی برای ایمان ایمتحان کودن تا کفتن مرز، ایسه.

هسا اگه عیسا هتوچی فکری دشتی کی خیلیان کیلیسا میان درید، گفتی: «زاکان بایید دوعا بوکونیم و شیطان ا حمله یه دودیم. امان ولانیم شیطان آمی عزیز شمعون امرأ ا کار بوکونه!» اما به اونچی کی عیسا گه، نیگایی تاودیم:

«اما من تره دوعا بوکودم تا تی ایمان، جه میان نشه، پس وختی
واگردستی، تی برأران تقویت بوکون»

— لوقا ۲۲: ۲۳

عیسا دوعا نوکود کی شمعون پطرس جه آ سخت تکان، جه نقطه یه سقوط جیویژ
ده. اون دوعا بوکود کی اون ایمان آ جریان میان جه میان نشه؛ چره کی دَنستی
مطابق آ ایمتحان ایته تازه شخصیت آشیکار به؛ یعنی شمعون پطرسی کی واید خودش
سرنوشت به انجام فآرسانه و خو برأران تقویت بوکونه.

شیطان ایجازه بخوآسته بو کی شمعون پطرس تا جایی بلغزانه کی خو ایمان جه
دست بده. دوشمند هدف آن بو کی آ مرداک کی نیروی بالقوه یه زیادی دَستی و خیلی
موکاشفات فآگفته بویه هلاک کونه. اما خودا هدف جه اون جنبش خوردن فرق
کودی؛ خودا همش جه شیطان جولوبتر ایسه. خودا دوشمند آ کار ره ایجازه بده تا هر
چی کی لازم بو، شمعون پطرس میان تکان داده ببه، به انجام فآرسه.
خودا به می زن پنج تا هدف برای تکان دن ایته چیز نیشان بده:

۱. نیزیک کودن اون به خودش اساس و بنیاد

۲. جه میان بردن اونچی کی بمردیه

۳. برداشت اونچی کی فآرسه

۴. بیدار کودن

۵. اتحاد یا قاطی کودن؛ جوری کی قابیل سیوا بوستن نبه.

هر روند فکری یا نگرش قلبی کی خودخواهی یا غرور میان ریشه بَدَره، تصفیه
به. آ وحشتناک تکان نتیجه آن بو کی تومام شمعون پطرس اعتماد به نفس جه
دس بوشو و تومام اونچی کی بمآنسته، ایته مطمئن پایه و اساس خودا ره بویوست.
اون نسبت به خودش حقیقی جاجیگا بیدار بو. بَمَرده دور بوست و فآرسه میوه درو
بویوست و اون به خودش حقیقی بنیان و اساس نیزیکتَر بو. اون دِ خودسر
عمل نوکود، بلکی در وابستگی کامل به خوداند قدم اوساد.

پطرس به عیسا گبان، نترس سر آمرأ جواب بده: «آی خوداوند حاضریم کی تی
آمرأ بایم حتا دوساق خانه میان یا تا مرگ!» آ جومله جه روح نامو بو، بلکی جه

خودش اعتماد بنفس سربس بیگفته بو. اون نتأنتی هیچ پیش بینی ای نسبت به آ جنبش خوردن بوکونه.

یوهودا، شمعون جولوب

عده ای فیکر کونیدی کی پطرس، ترسو آدم بو کی پيله گبان زه ای ! اما وختی معبد پاسبانان باغ میان بأموید تا عیسای دسگیر بوکونید، پطرس خو شمشیر غلاف جه بیرون باورد و به پيله کاهین خادیم فوتورک بزه و اون راست گوش ووه (یوحنا ۱۸: ۱۰).

ویشتر وختان ترسو آلمان وختی کی دوشمند سربازان نفرات، جه اوشان ویشتر ببه، فوتورک نزنید. پس اون قوی بو؛ ولی اون قوت به اتکای خودش شخصیت بو نه فروتنی نسبت به خودا؛ چون هنوز تبجه زن شروع نوبوسته بو.

دوروست هوتویی کی عیسا پیش بینی بوکوده بو، تفاق دگفت. هو قوی و نترس شمعون پطرس، کی آماده بو عیسا و اسی بیمیره و خو سلاخ باغ پور جه سرباز میان بکار گرفته بو، وختی با ایته کوچی کنیز روبرو بوبوست؛ جه اون بترسه و حتا خو آشنایی یه با عیسی انکار بوکود.

عده ای فکر کونیدی کی پيله مسائلان باعیث بید آلمان مرتکب خطا بیید؛ ولی ویشتر کوچی مسائلانید کی باعیث آلمان کفتن و جنبش خوردن به. آ مسأله، اعتماد بنفس بی فایده گی یه نیشان ده.

بازین پطرس، عیسایه دو مرتبه دیگه انکار بوکود. بلافاصله خروس خواندن شروع بوکود و پطرس اویه ترک کود و با تلخی لابه بوکود. اون جه تومام خو اعتماد بنفس به جیر بگفت و باور بوکود کی دواره نتأنه خو توان آمرأ جه خو جا ویریزه. اونچی کی اون ترک کوده بو، گرچه نسبت به اون واخبر نوبو، اما همون چیزی بو کی توسط روح اون ره آشیکار بوبوست.

شمعون پطرس و یوهودا جه خیلی نظران همدیگر مأنستید؛ از جمله آ واقعیت کی هر دوآ عیسایه، اون وخیم روزان آخر زیندیگی میان طرد کودید. ولی آ دوآ مرداک ایته اساسی تفاوت دشتید.

یوهودا هرمله دوست ندشتی کی عیسایه بشناسه؛ اوجوری کی شمعون دوست دشتی، چونکی یوهودا بنیادی اون میان ندشتی. موشخصه کی یوهودا هم

عیسایه دوست دشتی؛ چون همه چیه ول کوده بو تا جه اون پیروی بوکونه. دائما اون امرأ مصاحبت کودی و حتا آزار دنده گرما جیزم اون امرأ بایسه. دیوان اخراج کود، ناخوشان شفا بده و انجیل موعیظه بوکود. (به یاد بدرید کی عیسا دوازده نفر موعیظه، شفا و آزاد کردن ره بیرون روانه کوده نه یازده نفر) اما اون قوربانیان بر اساس موحبت به عیسا یا آموکاشفه کی اون کی ایسه، نوبو.

یهودا از اول، خودش دستورالعملان دشتی. اون هرمله خو خودخواهانه نیتان و آستی توبه نوکود. اون شخصیت جه آجولمیان شه فهمستان: «مرأ چقد فادید تا...» (متا ۲۶: ۱۴) اون دوروغ بوگفت و تقلب بوکود تا سود بوکنه (متا ۲۶: ۲۵). اون جه عیسا خزانه خیدمتی خو استفاده شخصی و آسی بهره ببرد (یوحنا ۱۲: ۴-۶). و هتوچی مواردی بازم وجود دشتی. اون هرمله خودایه نشناخت؛ گرچه سه سال و نیم اون گروه میان ایسابو.

اوشان هر دوتا، جه کاری کی بوکوده بید، ناراحت بوستید؛ ولی یهودا او بنیاد و اساسی کی پطرس در عیسا دشتی یه، اون ندشتی؛ چون هرمله عیسا شناق و آسی تشنه نوبو، عیسا اون ره آشیکار نوبوست. آگه یهودا جه عیسا موکاشفه ای بدشته بی، هرمله نتانستی به اون خیانت بوکونه. وختی کی ایته پبله طوفیان به اون زیندیگی فوتورک بزه، همه چی جنبش بوخورد و تکانده بوبوست! اونچی کی تفاق دکفت، ببینید:

«هتو کی یهودا، اونی کی عیسایه تسلیم بوکود، بیده کی عیسایه محکوم بوکودید، خو بوکوده کار جه پیشیمان بو و سی سکه نقره یه کاهنان سران و ریش سفیدان و آگردانه و بوگفت: گونا بوکودم و باعیث و بانی فووستن خون ایته بی گونا بوبوستم.» اما اوشان جواب بدیید «به آمان چی؟ تو دانی.» بازین یهودا سکھانن معبد میان زمین سر فوکود و بیرون بامو، و بوشو خوره دار بزه.

— متا ۷۲: ۳-۵

اون پیشیمان بوست و دنتستی کی گونا بوکده. اما بازم مسیح نشناختی. اون هیچ درکی جه بزورگیه شخصی که به اون خیانت بوکود، ندشتی؛ هن و آسی بوگفت: «ایته بی گونا خون فوکودم.» آگه اونم مٹ شمعون پطرس، مسیح بشناخته بی، با شناق جه خوداوند نیکویی، اون ورجه و آگردستی و توبه کودی. خودکوشی، ایته

کار دیگه ای ایسه کسایی ره کی اوشان زیندیگی مستقل جه خودا فیض و رحمته ایسه. هتوچی تکان و جنبشی، آشیکار بوکود کی یوهودا هیچ اساسی نداشتی؛ حتا بعد اونکی سه سال جه خؤ اوستاد پیروی بوکوده بو.

تازه باایمانان زیادی «دوعای توبه» یه خواندی، کیلیسا شید، کیلیسا میان فعالیت کونید و خوشان کیتاب مقدسان خوانید. با همه یه اشان، اگه تومام آ کاران بدون موکاشفه جه عیسا حنیقی ماهیت بیه، او وقت اون فقط خوشان ذهن امرأ اقرار کونید. وختی ایته پبله شکست بوجود آیه، اوشان نسبت به خودا لغزش خورید و د اون امرأ کاری ندرید.

بیشتاوستم آ آلمان گیدی: «خودا هرمله مره کاری نوکوده. من می مسیحی ایمان ره حقسای بوکودم، اما زیندیگی میان فقط فک بزه ترة بوبوستم!» یا «من دوعا بوکودم و بخواستم خودا آ کار انجام بده ولی اون او کاره نوکود.» اوشان هرمله خوشان زیندیگی یه عیسا پا جیر ننهید، بلکی خوشان منفعت ره، خوشان اون امرأ هم کیل قرار دیهید. اوشان عیسایه خدمت بوکودید تا اونچی کی تأسستید، اون جه بدس باورید. اوشان خیلی راحت لغزش بوخوردید. عیسا اوشان اتو وصف کونه:

«بعضییانم دانهایانی یه مأنیدی کی سنگلاخ دورون دکفید؛ اوشان کلام ایشتاویدی و فوری شادی امرأ اون قوبیل کونید. ولی چونکی اون ریشه عمیق نییه، فقط ایته کوچی مودت زما ت دوام اوریدی. وختی کی کلام و آسی سختی دورون دکفید یا آزار و اذیت دینید، هو لحظه لغزش خوریدی.»

— مرقس ۴: ۶۱-۷۱

توجه بوکونید کی اون بوگفت، اوشان فوری لغزش خوریدی، چونکی هیچ پایه و اساسی نریدی. امان چی میانی و ا ریشه بودوانیم؟ جواب افسسیان ۳: ۱۶-۱۸ میانی تانیم بیافیم: «موحبت میان ریشه بدوانید، تا موحکم ببید.» آمی موحبت نسبت به خودا آمی پایه و اساسه.

عیسا بوگفت: «هیچ موحبتی پبله تر جه آن نییه کی اینفر خو جان خو ریفیقان و آسی فده.» (یوحنا ۱۵: ۱۳) امان نتانیم آمی زیندیگی یه به کسی بیسپریم کی به

اون اعتمادی نَریم؛ هتو هم نتائیم کی خودمان زیندیگی یه به خدا فادیم مَگه آنکی اون اوقد خوب بشناسیم کی اون اعتماد بوکونیم. امان وَا خودا ذات و شخصیت بشناسیم و اون بفهمیم. واید اطمینان بَدَرم کی اون هرماله کاری نوکونه کی به امان آسیب فآرسه.

اون همش پاس پائی کونه جه او چیزی کی دَنه اَمَره خیلی مهمه. اونچی کی به اَمی نظر شکست فآرسه، همیشه به اَمی خیریت تومام به، البته به شرطی کی خودمان ایمان جه دس ندیم. خودا خودش موحبته، هیذره خودخواهی یا شرارتی اون میان وجود نَره. اون شیطان ایسه کی دوست دَره اَمَره جه میان اوسانه.

امان خیلی وختان اَمی زیندیگی موقعیتان، نیزیکیبیین عینک اَمرا نیگا کونیم؛ ا کار تصویر حقیقی یه جور دیگه نیشان دهه. خودا او بُعد جاودانی یه جه اونچی کی امان طی کونیم نیگا کونه. اگه موقعیتان فقط جه خودمان محدود نیگاه، فآندریم، دُو تفاق ممکنه دگفته:

اول، وسط جریان خودا تصفیه کودن، به راحتی لغزش طومعه بیم؛ چی در رابطه با خودا یا ایته جه اون خادیمان. دوم آنکی، خیلی راحت تائیم دوشمن جه گول بوخوریم. شیطان جه چیزی کی او دم، به نظر دوروست فآرسه یه، ایستفاده کونه اما اون آخر نخشه، آنه کی جه اون، اَمی تباہ کودن یا مرگ ره بهره ببره. وختی کی به خودا اعتماد کودن میان ساکنیم، نسبت به پُئر پاس پائی و توجه جنبش نوخوریم. هتویی یم تسلیم وسوسه جه خودمان پاس پائی کودنم نیبیم.

اعتماد به خودا شخصیت

ایته جه راهانی کی دوشمند اَمَره وسوسه کونه تا جه اعتماد به خودا دس اوسانیم، آنه کی اَمی نیگاهه نسبت به خودا شخصیت منحرف کونه. اون باغ میان حوا اَمرا هه کار بوکود وختی کی اون جه وُرسه: «رأس راسی خودا بوگفته کی جه تومام باغ داران نوخوری؟» (پیدایش ۳: ۱) اون خودا فرمان سراکونه بوکوده بو تا به اون شخصیت فوتورک بزنه و اون بد بوکونه.

خودا بوگفته بو: «تو آزادی کی باغ تومام داران میوه جه بوخوری، ولی نوآستی خُب و بد شناق دار میوه یه بوخوری، چونکی هو روزی کی اون جه بوخوری، یقین بدان میری!» (پیدایش ۲: ۱۶-۱۷)

خلاصه لآنتی حوایه بوگفت: «خودا هر چی کی خوبه یه، جه شومان دریغ

کونه.» ولی خدا تاکید آن بو: «شومان آزادانه بوخوريد به جز...». خدا تومام باغ به اختيار اينسان بنه بو تا جه اون «لذت ببريد و جه تومام اون ميوان بوخوريد به جز اينه.» لانتی آ گب امرأ، زناک نيگايه نسبت به خدا سراکونه بوکود: «خدا راس راسی به شومان توجهی نره. اون جه شومان چره خورم چيان دريغ کونه؟ اون نوأ شومراً اوتویی کی فيکر کوديد، دوست بدره! او نوأيد خودای خوبی بيه!» آتویی، حوا گول بوخورد و دوروغ درواره يه خدا شخصيت باور بوکود. او وخت بو کی ميل به گونا به وجود بامو؛ چونکی د خدا کلام نوبو کی زينديگی يه جاودان فادهمی، بلکی شريعت بو کی حکمرانی کودی: «گونا نيروييه، شريعت ايسه.» (اول قرن تيان ۱۵: ۵۶)

دوشمند همچنان به هه روش عمل کونه. اون خودای پئر شخصيت اون زاكان چوم میان سراکونه نيشان دهه. امان همتن سايه نانی جه سلطه، خودمان سر جور دشتيم؛ مٹ: پئران، معلمان، رئيس روسان يا حاکماني کی خودخواه و دوست نداشتنی بيد. جه اويه کی آ جور ادمان نماد قودرت و اقتدار ايسيد، ساله کی اوشان طبيعت به خدا شخصيت نسبت بديم؛ چره کی خدا قودرت نهايي ايسه.

دوشمند با مهارت پئر شخصيت توسط سراکونه کودن آمی نيگاه به آمی زميني پئران به انحراف فاکشانه. خدا گه کی قبل آنکی عيسا و اگرده، پئران ديل، زاكان سو و اگردسته به (ملاکی ۴: ۶). خدا شخصيت يا طبيعت اون رهبران دورون بيده به و آن، اينه عاملی شفا ره به.

وختی کی بدنيد خدا هر ماله کاری يه نوکونه کی شومراً آسيب بزنه يا جه میان اوسانه و هر کاری کی شومی زينديگی میان کونه يا نوکونه، به سود شومايه، او وخت آزادانه تومام خودتان اختيار اون فاديد و ذوق و شوق امرأ، خودتان زينديگی يه اوستاد فاديد.

اگه خودتان كاملا به عيسا تقديم بوکوديد و نسبت به اون توجه متعهد بوبوستيد، نتأيد لغزش بوخوريد؛ چونکی د خودتان شين نييد. کسايی کی آسيب دينيدی و ناوميد بیدی، کسايی ايسيد کی نه عيسا ماهيت وجودی و آسي بلکی اونچی کی عيسی تانه اوشان ره بوکونه، اون ورجه آيیدی.

وختی امان هتوچی نيگايی دريم به راحتی ناوميد بيم. خودمحوری باعيت کوته بينی به. امان نتأيم خودمان ناجور اوضاع احوال با ايمان چومان بيدنيم. وختی رأس راسی آمی زينديگی عيسا میان گوم به، اون شخصيت شناسيم و اون شادی

تومام اونچی کی تانه جنبش بوخوره، جنبش خوره

و خوشی میان سهیم بیم و د جنبش نوخوریم و جه میان نیشیم.

وختی براساس خودمان دوروور و اوضاع احوال طبیعی قضاوت کونیم، لغزش خوردن سال به. چونکی آراهروش میان، روح چومان امرأ، به مسائل نیگا نوکونیم. اوضاع احوال یا وختایی میانی کی احساس نیاز و ضرورت کونیم، ویشتر وختان خودا جواب نده، اما وختی به پوشت سر و اگر دیم، تانیم اون حکمت ببینیم.

گاهی آمی زاکان آمی روشان یا او منطقی کی اون پوشت نهه یه فهمید. امان حقسای کونیم آمی پیلدانه تر زاکان ره ویشتر توضیح بدیم تا اوشان بتانید حکمت ویشتری به دس باورید. اما وختایی پیش آیه کی به دلیل اوشان نابالغی، نفهمید یا قوبیل نوکونید و بعدها خوشان زندیگی میان اون حکمت فهمید. یا ولکی اون دلیل، آزمایش اوشان ایطاعت، محبت و بلوغ ببه. در مورد آمی آسمانی پُرم هتویی ایسه. هتوچی موقعیتایی میان ایمان گه: «من تره اعتماد درم؛ گرچه نتانم بفهم!»

امان عبرانیان ۱۱: ۳۵-۳۹ میان خبر جه کسایی ایشتاویم کی خوشان تحقق وعده ئان هنوز جه خودا سو نیدهئید، اما وفادارید و شک و دو دلیم به خوشان راه ندهئید: «اما ایته گروه شکنجه بوبوستید اما خلاص بوستن قوبیل نوکودید، تا رستاخیز نیکوتریه به دس باورید. بعضی به دس و پر گرفته بوستید، شلاق بوخوردید و حتا به زنجیر فاکشه بوستید، دوساق خانه میان تاوده بوستید. سنگسار بوستید، آره امرأ دو نصف بوستید و شمشیر امرأ کوشته بوبوستید. پست لیباسانی امرأ جه گوسفند و بوز پوست هر جا گوذر بوکودید، فقیر بیچاره، ستم بیده و مورد آزار بید. آشان کی دنیا اوشان لیاقت نشتی، بیوانان و کوهان، غاران و زمین درزه میانی آواره بید. آشان همتن، خوشان ایمان و اسی به نیکویی جه اوشان یاد به.»

اوشان بسر دگفته بو کی بدون توجه به بهایی کی قدید، خودایه بوجورتر جه تومام خوشان کاران قرار بدید. اوشان به اون ایمان دشتید؛ حتا وختی کی بمردید، تحقق وعده یان نیدهبید. اوشان آدمانی لغزش ناپذیر بید.

امان وختی ریشه دو نیم و قایم بیم کی جه عمیق محبت و اعتماد به خودا پوره بیم. هیچ طوفیانی، بدون توجه به اون شدت، هیوخت نتانه امره تکان بده و آن با ایته قوی ایراده یا شخصیت به دس نایه. آن فیض عطا به کسایی ایسه کی خوشان اعتماد خودا رو نیهید و اطمینان به خود فیشانید. اما برای آنکی جه اعتماد به خود دس اوسانید، وایستی اونی به بشناسید کی شومی زندیگی اون دس میان نهه.

فیض به کسای کی فروتن ایسیدی فده به

شمعون پطرس ډ نئانستی خودش بوزرگی و پیله تری و اسی گولاز بایه. اون خو طبعی اطمینان جه دس بده بو. اون بیده کی خودش نیرومند ایراده فایده نره. اون فروتن بوبوسته بو. اون هسا ډ آدم مناسی بوبوسته بو کی خدا فیض فاگیره. خدا خودش فیض فروتنان فده. فروتنی ایته ضروری کاره. آن ایته درسی بو کی پطرس وجدان میان روشن بو؛ جوری کی خو رساله میان بینویشته: «ای جوانان، شومانم روحانی رهبران جه ابطاعت بوکونید. همتن کس کس و اسی، شومی کمر فروتنی یه دودید، چره کی خدا مغرور آلمان جولوب ایسه، ولی فروتن آلمان فیض بخشه.» (اول پطرس ۵: ۵)

پطرس تا ناوامیدی، پرتأسی لبه، جنبش بوخورده بو. امان آن جه پیغامی کی خوداند فرشته، قبر میان مریم مجدلیه یه فده، فهمیم: «هسا بیشید و اون شاگردان و پطرس بیگید کی اون شومی جه جولوب تر شه جلیل و اویه اون دینیدی، هوتو کی پیشتران شومرا بوگفته بو.» (مرقس ۱۶: ۷) فرشته پطرس رو انگوشت بنه بو. پطرس نیزیک به هلاک بوستن بو، اما خدا همچنان اون رو پایه و اساسی یه بنا بوکوده بو. او اساس، تکان و جنبش امرأ جه میان نوشویی، بلکی قوی تر بوستی.

عیسا نه فقط پطرس ببخشه، بلکی اون دواوه قوت و نیروی تازه بده. با آنکی اون جنبش بوخورده بو، آماده بو تا ایته جه پایه و ستونان کیلیسا بیه. اون نترس سر امرأ، مسیح رستاخیز جولوب اوشانی کی عیسایه مصلوب بوکوده بید، اعلام بوکود. اون نه ایته کنیز امرأ، بلکه ایته شورا امرأ روبرو بوبوست. اون با قودرت و نترس سر امرأ اوشان جولوب بایسه.

تاریخ خبر دهه کی پطرس بعد آنکی سالیان سال وفادارانه خدمت بوکوده بو، سراکونه مصلوب بوبوست. اون اصرار بوکود کی لیاقت آن نره کی خو خوداوند مأنستائی ببیره، هن و اسی، اون سراکونه اویزان کودید. اون ډ نترس سر دشتی. اون ایته سنگی بو کی موحم پی، یعنی صخره رو بنا بوبوسته بو.

زیندیگی ایمتحنان، اونچی کی آمی دیل میان نهه یه آشیکار کونه؛ خواه لغزش به خدا بیه یا دیگران. ایمتحنان یا امره نسبت به خدا و آمی همقطاران لغزش دیهدی و یا امره قویتر کونیدی. اگه آ ایمتحنات جه بوگذریم، آمی ریشهان به تائن شه و امان و آمی آینده یه موحم کونه. اگه شکست بوخوریم؛ لغزش خوریمی و آن تانه امره کاتیل کونه.

خوداوندان من تره خیدمت بوکودم، چره پس...؟

وختی شبان بوم، ایته چارده ساله پسرکی یه شناختیم کی باهوشم بو. جوانان گروه میان، اون رهبران و ریفقان اون احترام کودید. اون ایته خُب مُحصِل و ایته ورزشکار تربیت بویسته بو. آ جوان پسره ذوق و شوق امرأ خدا کاران ره، وفادارانه خیدمت کودی و هر برنامه ای میان داوطلب بوستی. اون امی امرأ ایته سفر بشارتی بامو و تقریباً هر کس فارسه ای بشارت دیی.

ایته ویژمگی یانی کی اون زیندیگی دشتی آن بو کی چار ساعت ایته روز میان دوعا کودی. اون خیلی پیغامان جه خدا ایشتاوستی و اوشان دیگران امرأ در میان نئی. اون گبان همش بابرکت بو. اون خو دعوت، خیدمت ره بفهمسته بو و خواستی قبل آنکی به بیست سالگی فارسه کیشیش ببه. اون ایته موحم صخره بنظر فارسه ایی.

من آ جوان پسرک دوست دشتیم و خودا دعوت اون زیندیگی میان تشخیص بده بوم و اون رو سرمایه گذاری کودیم. فقط ایته نیگرانی دشتیم: به نظر فارسه ایی کی اون خو جه خیلی اطمینان دره. خیلی وختان خواستیم کی اون امرأ در آ مورد گب بزنم، اما موقعیتی آ کاره ره نیافتیم. دانستیم کی ایته تغییری تفاق دکفه. اون بعضی سخت طوفیانان امرأ روبرو بویوست، اما موحم و قوی بایسه. بعضی وختان وختی دهمیم کی اون سخت ایمتحانان جولوب ایسه، به خودمه نظر شک کودیم. چن سال بوگذشت. اون جه امی ورجه بوشو و منم به تومام وخت سفران شوئیم؛ اما اون امرأ در ارتباط بوم. دانستیم کی اون ایته بحرانی فرایندی یه طی کونه؛ چونکی هتوچی کاری حتمی بو. هیچ نظری درواره اونچی کی تفاق دکفتن دو بو، ندشتیم؛ اما دانستیم بخاطر به انجام فارسن اون سرنوشت، آ کار واجب بو. آ موضوع پطرس الک زن مانستی.

وختی آ جوان مرداک هبجده ساله بویو، اون پئر به ایته لاعیلاج سرطان موبتلا بویوست. جوان مردای و اون مار روزه گیفتید و دوعا کودید. اون ایمان دشتی کی اون پئر شفا یافه. دیگرانم به اوشان ملحق بویوستید. فقط چن ماه قبل او تفاق، اون پئر، خو زیندیگی یه به عیسا خوداوند تسلیم کود.

پئر اوضاع احوال هی بدتر بویی، من آلاباما، ایته شار دیگه میان خیدمت کودن دوبوم کی می زن زنگ بزه و بخواست کی او جوان مرداک امرأ تلفنی تماس بیگیرم. اون ره زنگ بزم و بفهمستم اینفر لازم دره تا اون دیلگرمی بده. تومام

او شب رانندگی بوکودم و ساعت چار صبح به اون خانه فآرسیم. اون پئر حال اونقد خراب بو کی دکتوران بوگفتید کی فقط چن روز زنده مانه؛ اون حتا د نئانستی ارتباط برقرار بوکونه.

جوان مردای اطمینان دشتی کی اون پئر شفا یأفه و ویریزه. من چن ساعتی او خانواده ورجه بآیسم و بعد جه اویه بوشوم. فردایی صبح، ایته تلفن دشتیم کی اون مریضی بدتر بو.

من و لیزا بلافاصله دوعا بوکودیم. خودا می زن ایته رویا فدّه کی عیسا ا مرداک ورجه ایسا بو و آماده بو کی اون، جه اون خانواده فاگیره. نیم ساعت بعد جوان مردای زنگ بزه و آمره بوگفت کی خو پئر بمرده. به نظر فارسیمی کی اون هو قوی آدمی ببه کی قبلا بو، اما آن فقط شروع ماجرا بو.

او شب اون به خو بعضی نیزیک ریفیقان زنگ بزه تا بگه کی خو پئر بمرده. وختی اوشان گوشی یه اوسادید، لابه کودن دیبید و اون قاق بو کی اوشان چوطو اون پئر مرگ خبر بیشتاوسته بید. اما اوشان آ خبر نیشتاوسته بید. اوشان غورصه آن و آسی بو کی اون ایته بئترین ریفیقان، ایته تفاق میان کوشته بوبوسته بو. آ جوان مرد، ایته روز میان هم خو پئر و هم ایته ریفیق خیلی خوب جه دس بدّه بو.

هسا د لغزش شروع بوبوسته بو. اون درمونده، هاج و واج و قاق بو. به نظر فارسه ای کی خودا حوضور د اون آمرأ نی.یه. ای ماه بعد، در حال رانندگی خانه سو بو کی یوکیو بفهمست کی تصادفی تفاق دگفته. جه اویه کی کومکای اولیه دوره یه بیده بو؛ بایسه. هر دو تا ماشین سرنشینان، اون نیزیک ریفیقان بید و در حالی کی حقسای کودی کی اوشان کومک بوکونه، هر دو تا اون کشه میان بمردید.

می جوان ریفیق د به خو آخرین حد ظرفیت فارسه بو. اون سه ساعت جنگل میان خودا ورجه دوعا و زاری بوکود: «تو کویه ایسایی؟ تو بوگفتی کی مَرّه تسلی دیهی و آرام کونی؛ در حالی کی من هیچ آرامشی نَرَم!» اینگار خودا خو پوشت به اون بوکوده بو. اما در حقیقت آن اول مرتبه بو کی اون خودش قوت و قدرت آمرأ تنها بنّه بو.

اون جه خودا دس عصبانی بوبوست کی چره خودا آ کاران ره ایجازه بده بو؟ اون جه دس شبان، خانواده یا من عصبانی نوبو. اون لغزش جه خودا بو. اون ناکامی آمرأ جه میان شون دوبو، خودا اون وختی کی خیلی نیاز دشتی تنها بنّه بو.

اون دوعا بوکود: «خوداوندان من تره خیدمت بوکودم و خیلی چیزان می پا جیر بَنَم تا تی جه ایطاعت بوکونم. ولی هسأ تو مَره ترک کودی!» اون باور بوکوده بو خودا بخاطر تومام چیزایی کی اون خودا خیدمت و اسی خو پا جیر بنه بو ره، به اون مدیونه.

ویشتر مردم آسیبان و شکستانی یه کی کم و بیش تجربه کونید باعیث به کی نسبت به خوداوند لغزش بوخورید. اوشان باور درید کی خوداوند واید به تومام اونچی یه کی خودا ره بوکودید، توجه بدره.

اوشان خودایه ایته ایشتهابه نیت امرأ خیدمت کونید. امان نواید خوداوند او کارانی کی امره تائنه بوکونه و اسی خیدمت بوکونیم، بلکی اسی خیدمت و ایطاعت اون ماهیت وجودی و اسی، و اونچی که تا بحال امره بوکوده ره و اببه. کسای کی لغزش خورید، کاملاً نفهمستید کی چقد اونچی و اسی کی خودا قبل اوشان آزادی ره فده، به خوداوند مدیون ایسید. اوشان خطر بوردید کی چوطو جه مرگ خلاص بوستید. بجای آنکی دیدی ابدی امرأ به تفاقات نیگا بوکونید، با دیدی اینسانی و معمولی نیگا کونید.

ا جوان مردای جه کیلیسا شون دس اوساد و ناجور آلمان امرأ به جورواجور جانان و ویشتر به مهمانیان و مشروب باران شویی. اون خو ناومیدی و درموندیگی میان، د به انجام خودا کاران میلی نداشتی. اون نخواستی کی د هیچ ارتباطی خودا امرأ بدره.

اون نتانست آجور زیندیگی یه دؤ هفته ویشتر تحمل بوکونه؛ چون عمیقاً خو دیل میان ملزم بوستی. اما بازَم به مودت شیش ماه نخواست کی به خوداوند نیزیک به. آسمان دوسته بوبوسته بو و خودا حوضر ظاهر ا هیچ جا بیافته نوبوستی.

یکسال ویشتر بوگذشت. با چن تا تفاق کی دکفته بو، اون بفهمست کی خودا اینسان زیندیگی میان کار کونه. اون خودایه نیزیک بو، اما به یه شکل دیگه. اون فروتنی امرأ بامو. بعد اونکی آ ایمتحان وخت تومام بوست، خودا اون نیشان بده کی هرماه اون ترک نوکوده بو. وقتی اون روحانی قدمان دوواره تقویت بوبو، یاد بیگفت کی خو اعتماد خودا فیض رو بنه، نه خودش قوت و قدردت شخصی رو.

من اون امرأ در تماس بوم. یکسال و نیم بعد، اون مره بوگفت کی خودش میان چیزایی بیده کی هرماه فیکر نوکودی اون میان بمائنه، اون بوگفت: «من ایته بی هویت مردای بوم و تومام می روابط میان ایته سطحی آدم بوم. می پئر

مره جوری تربیت بوکوده بو کی ظاهیرا آدمی قوی و خود ساخته ای بیم. هرماهه نتأستیم جوری کی خودا می جه خواستی، رشد بوکونم. جه خوداوند ممنونم کی مره او موقعیت میان ترک نوکود. اما اونچی کی مره غورصه دار کونه، حتا ویشتر جه مشروب بارآن میان شون، آنه کی روح القدس پوشت کودم. ولی هسأ د من اون خیلی دوست درم و می مشارکت اون امرأ، هرماهه مٹ الان شیرین نوبو.» جنبشان و لغزشان زیادی آ جوان مردأک زیندیگی میان تفاق دکفته بو و اون اعتماد بنفس جه میان پوشو بو. اما اونم شمعون پطرس مأنستنی، بنیادی دشتی کی جه میان نوشویی. اون بجای آنکی خو زیندیگی و خیدمت غرور امرأ چأکونه، اون خودا فیض امرأ بنا بوکود.

لغزشان آمی نقاط ضعف و بحرانان آمی زیندیگی میان آشیکار کونید. ویشتر وختان جایی کی فیکر کونیم اویه قوی ایسیم، اتفاقا اویه آمی ضعفان جیگا بوخوردیدی. آ جیگا بوخوده ضعفان مأنید تا وختی کی سخت و قوی طوفیانی وزه و او ضعفان بیرون آورده. پولس رسول آتو بینیویشته: «چونکی رأس رأسی ختنه بوبوسته یان آمأنیم کی خودا روح میان خودایه پرستش کونیم، و آمی گولاز به عیسا مسیحه و به خودمان انسانی گولازان تکیه نریم.» (فیلبیان ۳:۳)

عیسا به آ دلیل کی مانع مردوم لغزش خوردن بیه، جه حقیقت وانگردست.

«شیطان دام» کیتاب حقیقتا می چومان واز کود. من و می مرد هر دؤ
نفر خیدمت کونیم. می برداشت آن بو کی می همه چیزان خوداوند میان خو
دوروست جا نهه. «شیطان دام» کیتاب مره نیشان بده کی پونزده سال جه
می عمه کینه به دیل دشتیم کی آ موضوع مره گیران تومام بوسته، امان به
عنوان مسیحیان، همش یاد بیگفتیم کی کس کس ببخشیم، ولی من هر مالہ آ
بخشین می دیل میان وارد نوکوده بوم تا آن کی شومی پیغام مره با آ جیجایی
کی جه گودشته، خودم امرأ حمل کودن دوبوم امرأ، روبرو بوکود.

— آر. ام (تنسی)

لغزش صخره

«چَرِه کی خودا کلام دورون بینویشته بوبوسته کی: من صهیون دورون ایتہ سنگ نہم، او «سنگ زاویہ» کی انتخاب بوبوستہ و عزیزہ؛ ہر کی اون توکل بوکونہ خجالت زدہ نیبہ. اَ سنگ شومرہ کی ایمان باوردیدی ارزش درہ، ولی اوشان رَہ کی ایمان نریدی: «ہو سنگی کی معماران قوییل نوکودیدی، ساختمان رَہ سنگ زاویہ بوبوستہ،» ہتویم: «او سنگی کی مردوم لغزش دہہ و او صخرہ ای کی باعیت سقوط بہ». اَشان لغزش خوریدی چَرہ کی خودا کلام جہ اطاعت نوکونیدی، و ہن اوشان رَہ تعیین بوبوستہ.»

— اول پطرس ۲: ۶-۸

ایمروزہ مفہوم کلیمہ «ایمان» ضعیف بوستہ. ویشتر آدماں نیگا میان، ایمان فقط تایید ایتہ حقیقت مشخص ایسہ و بہ اطاعت ربطی نَرہ. ولی آیہانی کہ او بوجور

بأمو میان «ایمان» و «ناایطاعتی» کلمه‌یائی متضاد همدیگه ایسید.

کیتاب مقدس تشویق کونه «هر کی به اون [عیسای مسیح] ایمان باوره، هلاک نیبه، بلکه زیندیگی به جاودانی یأفه.» (یوحنا ۳: ۱۶) پس، با هتوچی نینگایی به ایمان معنا، خلیلیان فیکر کونیدی تنها کاری کی واید بوکونید، آنه کی ایمان بَدرید عیسا وجود دره، اون جلجتا میان بمرد، و از ایته خاص مقام و ارزش برخوردار ایسه. اگه تنها چیزی کی ایمان ره لازمه، هن بو، دیوان هم، ایته خاص مقام و ارزش عیسا ره قایل ایسید. کیتاب مقدس همچنین گه کی: «تو ایمان دری کی خود ایته یه. کار نیکو کونی! حتا دیوانم هه اعتقاد درید و جه اون ترس پرکید. (یعقوب ۲: ۱۹) ولی هیچ نیجاتی اوشان ره وجود نره.

ایمان کلمه، کیتاب مقدس میان، معنایی بوجورتر جه تأیید آنکی چیزی وجود دره یا فیکر میان به ایته حقیقت باور بدریم، ایسه. جه حقیقتی کی بوجور آیه متن میان وجود دره تأنیم بیگیم کی عنصر اصلی ایمان، ایطاعته. امان تأنستیم اون آتویی بخوانیم: «پس شومان کی ایطاعت کونیدی، ایته باارزش کار انجام دیهید، ولی اوشانی کی ایطاعت نوکونید، او سنگ زاویه کی معماران قوبیل نوکودید، اون سنگ زاویه بوبوست و لغزش دئنده سنگ و صخره ایی کی برخورد کونه و آسیب زنه.» شومان قوبیل کونید کی ایطاعت کودن کار سختی نیه؛ وختی کی اینفر شخصیت یا موحبت بشناسید. موحبت نتیجه آمی ارتباط با خودایه، البته منظور جه موحبت دشتن، به معیار و قوانین یا تعالیم نیه، بلکه موحبت نسبت به خود عیسا مسیحه. اگه آموحبت، محکم خو جا سر ننه، امان آماده بیم کی لغزش بوخوریم و بکفیم.

ایسرائیلیان کی خودا اوشان دعوت بوکود تا نمونه و الگو ببید، عیسا- خودا سر سنگ زاویه- یه قوبیل نوکودید. اوشان خوشان عهد عتیق تعلیمان دوست دشتید. خوشان تفسیران امرأ راضی بید؛ چون تأنستید اون جه منفعت ببرید و دیگران کنترول بوکونید. جه طرف دیگه، عیسا کل شریعت گرای کی اوشان ره خیلی ارزش دشتی یه، به مبارزه بطلبست. اون اوشان جه بخواست کی: «شومان کیتاب مقدس به دقت خوانید، چونکی فیکر کونید توسط اون زیندیگی یه ابدیه دریدی، در حالی کی هه کیتابان مره شهادت دیهیدی.» (یوحنا ۵: ۳۹)

اوشان تأنستید به عمق آ باور فارسید کی جه اولم خودا خواسته آن بو کی خو پسران و دختران امرأ ارتباط بدره. اوشان حکمرانی و سلطنت خواستید، اوشان نظر میان، شریعت جه ارتباط بوجورتر بو و اونچی کی مفت اوشان فده بوبوسته بو یه،

قوبیل نوکودید. اوشان ترجیح دَنید کی خوشان قبلی راه روش دومبال بوکونید، پس، خودا مفت پیشکشی، عیسا مسیح، نیجات و اومید زیندیگی، اوشان ره «لغزش دنده سنگ و آسیب زنده صخره» بوبوست.

وختی شمعون، شیرخوره عیسایه خو دستان میان معبد دورون بوجور ببرد، اتویی نبوت بوکود: «قراره کی ازای باعیث و بانی کفتن و ویریشن خلییان جه ایسرائیل قوم بیه.» (لوقا ۲: ۳۴) به کلمهان کفتن و ویریشن توجه بوکونید. کسی کی بامو تا صلح زمین رو باوره، و به کسایی کی قوربانی بوبوستید تا ا صلح برقرار بوکونید (او موقع خادیمان زیندیگی فده، جایی فارسه کی شمشیر جودایی یه او کسانی و اسی کی اوشان و اسی روانه بوسته بو، به همراه باورد. (متا ۱۰: ۳۴)

عیسا و کسایی کی لغزش بوخوردید

عیسا خیلی وختان یکشنبه جلسات میان، در نخش شبانی ایسه کی گوم بوسته بره یه خو چان رو نهه و گله و رجه و اگردانه معرفی به، یا ولکی در نخش کسی کی کوچی زاکان کتسه گیفتی و در حالی کی اوشانه برکت دنی لبخند امرأ گفتی: «من عاشق شومائم.» همه ا تعریفان، حقیقت دره، اما کامل تصویر نشان نده.

آن همون عیسایی ایسه کی فریسیان هن و اسی کی خوشان ره پارسایی قایل بوستید به باد انتقاد بیگفت: «ای لانتییان، ای افعی زاکان! جهنم دورونی چوطو تأیدی موجازات جه جیویزید (متا ۲۳: ۳۳) اون صرافان میز معبد میان و اگردانه و اوشان بیرون تاوده (یوحنا ۲: ۱۳-۲۲). اون، او مرداکی یه کی خواستی اول خو پئر خاک کونه و بعد جه عیسا پیروی بوکونه، بوگفت: «و هل موردگان، خوشان موردگان خاک کونید؛ تو بوشو و خودا پادیشایی یه موعظه بوکون.» (لوقا ۹: ۵۹-۶۰)

ایته نیزیک نیگاه به عیسا، مردی یه آشیکار کونه کی در حالی کی خدمت کودی، خیلی یانم لغزش دیی. چن نمونه در ا موردان اشاره کونیم.

عیسا فریسیان لغزش بده

خلی وختان عیسا فریسی رهبران امرأ برخورد کودی و باعیث لغزش اوشان بوستی. اوشانم خوشان لغزش و اسی، اون به صلیب فاکشه اید. اوشان جه عیسا تنفور دشتید.

ولی عیسا او قد اوشان دوست دشتی کی حقیقت گوفتی: «آی ریاکاران! اشعیای نبی درواره شومان چی خُب پیشگوی بوکوده بو کی بوگفته بو: «آ قوم خوشان زوان امرأ مَرِ ایحترام نیهیدی اما آشان دیل، جه من دوره. اوشان عیادت کودن، بیهوده یه، چونکی اوشان فقط رسم بشری یه تعلیم دیهیدی.» (متا ۷: ۹-۱۵) آ جومله اوشان لغزش بده. به اونچی کی عیسا شاگردان بیلافاصله بعد او، اون جه وُرسه اید، توجه بوکونید:

«او وخت شاگردان اون ورجه باموید و بوگفتید: «دانی کی فریسیان تی گبان بیدیل بیگفتید؟»»

— متا ۵۱: ۲۱

به اون جواب توجه بوکونید: «عیسا بفرمأست: «هر نهالی یه کی می آسمانی پُر زیمین رو نکاشته بی، ریشه کن به. اوشان بحال خودشان بنید. اوشان کورید وکورآن رانمایی کونیدی.»»

— متا ۵۱: ۳۱-۴۱

عیسا او لغزش بوخوردیان نشان بده کی کسایی کی حقیقتاً توسط پُئر بکاشته نبه، پاکسازی بید. ولکی بعضی آدمان کیلیسیان یا گروههای خیدمتی دورون شیرکت بوکونید، ولی توسط خود اوسی نوبسته بید یا خودا شین نیید. وختی حقیقت موعیظه به، لغزشی کی آیه، آشان واقعی نیتان آشیکار کونه و باعیث به اوشان خوشان ره جه ریشه کنده ببید.

کیلیسیان زیادی میان، خیلی موارد بیدم کی شبانان هن ووسی کی آدمان کیلیسیایه ترک کونید. خواه جه کارکونان میان یا جه جماعت- غورصه دار بید. در ویشتر موارد، آدمانی کی کیلیسیایه ترک کونید، نیگران حقیقتی ایسید کی موعیظه به و اوشان راه روش زیندیگی امرأ برخورد کونه. بآزین؛ اوشان نسبت به هر چی کیلیسا میان بونه گیرید و اویه ترک کونید. شبانانی کی خوآئید تومام کسایی کی وارد کیلیسا بیده، بدرید، آخربرس و آ جه حقیقت و اگر دید. من به هتوچی آدمایی بوگفتم: «اگه حقیقت موعیظه کونید و آن باعیث به کی مردوم لغزش بدید و اوشان جه ریشه کنده ببید و کیلیسیایه ول کونید، اوشان ره ناراحت نیبید، بلکه شومی کار ایدامه بید و کسایی یه غذای روحانی بدید کی خودا شومره اوسی کوده.»

بعضی رهبران، چه روبرو بوستن و برخورد با آدماں دوری کونید و ترسیدی کی اوشانَں جه دس بدید. بعضی به طور خاص دوچار شک و دو دلیلی بید؛ چونکی آدماپی کی حتما واید اوشانَں آمرأ برخورد بوکونید، یا کسای کی ایسید کی کیلیسای بیله پیشکشی یانَں قَدیدی یا کیلیسا یا جامعه میانَں بانفوذ آدما نید. بعضیمَں جه آسیب دینَں آدماپی کی طولانی مودت اوشانَں آمرأ ایسا بید، ترسید. آ کار، باعیثَں به کی شبانان، اقتدار کی خودا اوشانَں قَده تا جه اون گله پاس پائی بوکونید و گله یه خوراک بدید، جه دس دیهیدی.

وختی اول مرتبه، وارد موقعیت شبانی بوبوسته بوم، ایته حکیم مرداکی مَره هشدار بده کی: «خودت اقتدار حفظ بوکون، وگرنه، آدم دیگه ایی اونَ تی جه فاگیره و اونَ بر ضد تو بکار بره!»

سموئیل مرد خودا بو؛ کسی کی جه حقیقت هیکنَں حتا پادیشا- وستی و آنگردست. وختی شائول جه خودا ناطاعتی بوکود، خودا سموئیل بوگفت کی اون آمرأ روبرو ببه و اونمَں آ کارَ بوکود. متأسفانه شائول به خودا کلام، ایته حقیقی توبه آمرأ جواب نده. شائول ویشتر آن و آسی نیگران بو کی دیگران نیگا میانَں چوطو به نظر آیه. وختی سموئیل ویریشْت تا اونَ ترکَ کونه، شائول به اون ردا بچسبست و ایته گوشه جه اون ردا پاره بوست. سموئیل اونَ با آ گبان قاقَ کود: «ایمرو ایسرائیل خوداوند، پادیشایی یه جه تو پاره کود...» (اول سموئیل ۱۵: ۲۸)

آن چیزی نوبو کی سموئیل، شائول ره بخواسته بی. سموئیل اون و آسی غورصه دار بوبوست. اون شائولَں پادشایی ره مسح بوکوده بو و اونَ حکومت کودن ره واموخته بو و اون کار تاج نَنَ انجام بده بو. اون شائول دوست خصوصی بو. اما گوش بوکونید کی خودا چوطو نسبت به سموئیل غورصه شائول و آسی، واکونش نیشان بده: «تا کی شائول ره ماتم گیری؛ در حالی کی من اونَ جه پادیشایی ایسرائیل، ردَ کودم؟ خودت روغن دانَں پورَ کون و بوشو؛ تره... اوسی کونم...» (اول سموئیل ۱۶: ۱) خودا سموئیلَں سفارش بوکود کی تازه روغن یا مسح آمرأ به حرکت ایدامه بده. اون واید بفهمسته بی کی خودا موحبت و داوری، کامله. اگه سموئیل شائول ورجه و آنگردسته بی، در حالی کی خودا اونَ ردَ کوده بو، اون د تازه روغن نداشتی. اگه اون به خو ماتم و غورصه ایدامه بدبی، هیجا نوشویی.

شبانانی کی بخاطر او کسای کی کیلیسیاه ترکَ کونید، غورصه خورید و ماتم گیرید، یا شبانانی کی جه روبرو بوستن، اعضا آمرأ دوری کونید آن و آسی کی

اوشان اَشان ریفیقانید، آخربسر، مسح روغن اوشان زیندیگی میان خوشک به. بعضی خدمتان جه میان شیدی؛ در حالی کی دیگران براحتی سرمشق گیریدی کی زنده بمأنید. اوشان ناخبرانه ارتباط با مردوم بوجورتر جه ارتباط با خودا قرار دیهیدی.

کیتاب مقدس خبر نده کی عیسا نسبت به هیکس جه مردانی کی اون وَل کوده بید، واکونش نشان بدبی. تنها اون شادی آن بو کی پئر ایراده یه به انجام فارسانه. با انجام دَن پئر ایراده، اون خیلییان خودش شین بوکود. هرما له او وختی یه کی ایته کیلیسای پور جه روح میان موعیظه کودیم، جخطر نبرم. امان حدود یکسال بو کی جادهیان میان شون-آمون کودیم. اولین یکشنبه صبح، ایته ساده پیغامی یه درواره توبه و واگردستن به «موحبت اولی» موعیظه بوکودم. هر چن کی او کیلیسا میان مقاوتی یه ایحساس کودیم؛ اما باور دشتیم کی اون پیغامی بو کی واید باورده بیم.

بعد مراسم، شبان بوگفت: «خودا اونچی یه کی ایمر و صبح موعیظه بوکودی، مره نیشان بده. اما افیکر نوکوم کی می کیلیسا آدما اون ره آماده ببید!»
می زن، تحت تأثیر روح القدس جه اون وورسه: «کیلیسا شبان کی ایسه، شومان یا عیسا؟»

شبان خو کله یه بیجیر تاوده و آمره بوگفت: ای سوم او کیلیسا پیر آدمانید و نخوانید تغییری در ترتیب مراسم، موسیقی یا موعیظه داده بیه و ایدامه بده: «آن دقیقاً هو چیزی ایسه کی خودا یک ماه پیش مره بوگفت و ایشاره بوکود کی اون دنه آ آدما چی چیزایی یه تأنید کنترل بوکونید.» امان اون تشویق بوکودیم کی قوی بیه و جه خوداوند ایطاعت بوکونه.

امان چار تا مراسم کیلیسایی دیگر انجام بده ایم کی هر کودام سخت تر جه دیگری بو. وختی شارَ ترک کودن دبیم، ایحساس کودیم کی ایته گونی فورش می پوشت رو سنگینی کونه و آن غیر قابیل تصور بو. معمولاً وختی ایته کیلیسایه ترک کودیم، خوشی می دیل پور کودی. نأستیمی کی آ کار ایشکال جه کویه بو.

آخر بسر کی خوداوند امرأ خلوت بوکودم، وورسم: «کو قسمت کار ایشتابه بوکودم؟ چره آ سنگین بار خودم روح میان ایحساس کونم؟ آیا من شبان اقتدار جه اون فأنگیفتم؟» اون به سادگی جواب بده: «شومی پایان فورش بتکانید.» (لوقا ۹: ۵)

من جه ایشتاوستن آ کلام تکان بوخوردم. به دوعا ایدامه بدم و دوواره اون جه وورسم و اون دوواره آتو بوگفت: «شومی پایان فورش بتکانید.»

آخر بسر ایطاعت بوکودم و سنگینی جه میان بوشو، و خوشی می دیل میان بامو. دوواره تعجب امرأ بوگفتم: «خوداوند، اوشان مره فوتورک نزمه‌بید و مره جه شار بیرون تأنوده ایید، پس چره؟»

اون مره نیشان بده کی او کیلیسا رهبری و ویشتر آدمان پیغامی کی اون کیلیسا ره دشتی یه، رد کوده بید.

من بخواستم: «خوداوند اوشان وخت ویشتری فدن!»

«اگه اوشان پنجاه سال دیگه هم وخت فدم، بازم تغییری نوکونیدی. اوشان دیل، آ وضعیت میان تثبیت بو بوست.»

دنستیم کی آ رهبر انتخاب بوکوده تا بجای ایطاعت جه خوداوند، آرامش جه طریق سلوک کودن کیلیسا آدمان امرأ حفظ کونه. اون روغدان جه تازه روغن پور نوبو. اون ایته ظرف بدون محتوا دشتی. به عبارت دیگه، اون به ظاهر پور روح بو، اما بدون خودا قودرت یا خودا حوزور بو. بعدا بیشتاؤستم کی اون جه خدمت شبانی کنار بوشو و جه او کیلیسا، آدمای کمی باقی بمانستید.

عیسا توسط دیگران کنترل نوبوستی. اون حقیقت گفتم؛ حتا اگه به قیمت رویارویی و آخرسر اوشان لغزش تومام بوسته بی. اگه شومان دیگران تأیید کودن دوست درید، خودا مسح نئانه شومی رو قرار بیگیره. و آ هدف خودتان دیل میان بدرید کی خودا کلام بیگید و اون ایراده یه بجا باورید؛ حتا اگه به قیمت دیگران لغزش خوردن تومام به.

عیسا خو همشاریان لغزش بده

عیسا خدمت ره خو زاکا بامو بو، ولی نتانست آزادی و شفای کی خلیبان ره باورده بو یه، اوشان فده. به اونچی کی اوشان بوگفتید، نیگایی تاودیم:

«مگر اون، او نجار پسر نبیه؟ مگر اون مار نام مریم نبیه؟ و اون برأران یعقوب و یوسف و شمعون و یهوذا نی اییدی؟ مگر اون همه ی خاخوران آمی میان زیندیگی نوکونیدی؟ پس همه ی آ چیزان کویه یاد بیگفته؟ هه شک و آسی عیسیایه رد کودید. ولی عیسا اوشان بوگفته ایته پیغمبر هر جا ایحترام نیهیدی جز خودش شار و خانواده دورون!»

— متا ۳۱: ۵۵-۷۵

اَ جومله دیل میان شِه ناصره مرداکان و زناکان صدای ایشتاوستن کی گیدی: «اون فیکر کونه کیه کی اقتدار آمرأ، آمره تعلیم دهه؟ امان دنیم کی اون کیه. اون آیه پبله بوسته. امان اون پبله ترانیم. اون ایته نجار پسره. اون خودش هیچ تعلیم رسمی نیده!» بازَم عیسا جه حقیقت وانگردست تا مانع اوشان لغزش خوردن بیه. شار مردوم او قد عصبانی بیدی کی حقسای کودید اونَ جه صخره بیجیر تاودید و بوکوشید (لوقا ۴: ۲۸-۳۰). اون حتا وختی کی اون زیندیگی در خطر بو، به گفتن حقیقت ایدامه بده. ایمروزه چقد امان به هتوچی مرداکان و زناکانی نیاز دریم.

عیسا خو خانواده آدماتم لغزش بده

حتا خودش خانواده آدما توسط اون لغزش بوخوردید. اوشان جه فشارایی کی عیسا کاران و آسی اوشان رو بو، نارضا بید. اوشان ره سخت بو کی به اون راه روش ایمان باورید. بائید نیگایی به کیتاب مقدس تاودیم:

«وختی عیسا فک و فامیلان آن بیشتاوستید، رأ دکفتید کی اون اوسأند و خوشان آمرأ ببرید چره کی گفتیدی: خو اختیار جه دس بده... بازین عیسا مار و اون برأران بامویدی. اوشان بیرون بایسهیدی و ایفر اوسی کودیدی کی اون دوخوأنه. مردومی کی عیسا دور نیشته بید، اون بوگفتید: تی مار و تی برأران بیرون ایسه اید و تی دومبال گردید. عیسا جواب بده: می مار و می برأران کی یانید؟ او وخت اوشانی یه کی اون دور نیشته بید فاندروسته و بوگفته: اشان می مار و می برأرانید! هر کی خدا ایراده یه بجا باوره می برأر، می خأخور و می ماره.»

— مرقس ۳: ۱۲ و ۱۳-۵۳

اون خانواده فیکر کودید کی اون جه خود بی خود بوبوسته. توجه بوکونید کی کیتاب مقدس گه کی عیسا خانواده بیرون باموید تا اون ببرید. مرقس آ فک و فامیلان عیسا مار و برأران شناسایی کونه کی بعدها اون ایته آدم دیگه خانه میان در حال موعیظه یأفیدی. حتا یوحنا انجیل گه: «چونکی حتا اون برأرانم به اون ایمان ناورد بید. (یوحنا ۷: ۵)

خیلی یان نفهمستید کی عیسا توسط خو نیزیکان طرد بوسته بو. اونچی عیسا اون

دومبال بو، مورد قوبیل اون خانواده نوبو، ولی عیسا تحت کنترول اوشان خواسته‌یان نوبو. اون خو پئر نخشه یه انجام دئی؛ چی اوشان اون تایید بوکوده بید یا نه.

من خیلی آدمان، خصوصاً زن و شوهران بیدم کی عیسا به خاطر ترس جه لغزش خوشان همسر یا خانواده پیروی نوکودید. آخربسر، به عقب و اگر دستید و یا هر ماله به خوشان توانایی کامل جه دعوت و خواندگی فائرسه اید.

وختی تولد تازه بیافتم، جه اویه کی می توام خانواده کاتولیک بید، جه ایشتاوستن آنکی من ایمان باوردم ذوق و شوقی نداشتید. می مار بطور خاص، جه آنکی ایته کیلیسای ترک کودن دوبوم کی مره اون میان تربیت و پيله کوده بو، خیلی ناراحت بو. بی شک کاتولیکانی ارزشمندی وجود دریدی کی خودایه دوست درید، اما من دنستیم کی خودا مره دوخواه تا جه اویه بیرون بایم.

دوم ناراحتی وختی شروع بوبوست کی اوشان بوگفتم کی خوایم وارد خدمت بیم. تازه می مدرک مهندسی میکانیک دانشگاه جه فاکتیفته بوم و می پئر و مار خیلی اومیدان مره داشتید. دنستیم کی خوداوند می جه چی خوابیه و اتم دنستیم کی آ مسئله، باعث به کی می نیزیکان لغزش بوخوکید. چندین سال، آ مسئله باعث ناراحتی و سوء تفاهمان بوبوسته. ولی من می تصمیم بیگرفته بوم تا بدون توجه به اوشان نیگرانی و غیظ و غضب، جه عیسا پیروی بوکونم.

اول حقسای بوکودم انجیل امرأ، اوشان زیر سوال ببرم. یادآوری بوکودم کی فقط بخاطر شرکت عشای ربانی میان، نجات نیافیدی. بازین تا جایی کی بوستی، اوشان فشار جیر قرار بدم. ایمره دنم کی او زمات من با حکمت رفتار نوکوده بوم. بازین خودا مره تعلیم بده کی اوشان حضور ایته زیندیگی یه مسیحی بترم و ایجازه بدم اوشان می خُب کاران بیدینید. اما هیوخت اوشان رضا و خشنودی ره کوتاه ناموم.

ولی هسأ د می پئر و مار مره خیلی حمایت کونیدی و می پيله پئر کی ویشترین دعوییه می امرأ دشتی، خیلی عجیب هشتاد و نه سالگی سید دورون، یعنی دو سال قبل آن کی بیمیره نجات پیدا کود. ولکی عیسا مار و برارآن فیکر کودید کی اون خو عقل جه دس بده. اما اطاعتی کی عیسا جه خو پئر بوکوده و اسی، آخربسر اوشان همگی روز پنطیکاست او بالاخانه میان نجات بیافتید. اون ناتنی برار، یعقوب، رهبر و رسول اورشلیم کیلیسا بوبوست.

اگه امان درواره اونچی کی خودا امره گه امی خانواده رضا و اسی سازش بوکونیم، تازه روغن آمی زیندیگی میان جه دس دیهیم و مانع اوشان آزادی بیم.

عیسا خو کارکنان لغزش بده

فصل قبل میان، جزئیات شاگردان نیگاه، وختی کی عیسا باعیث اوشان لغزش بوبوسته بویه، بررسی بوکودیم. هسأ بآبید دواره اون مرور بوکونیم و جه عیسا نقطه نظر ماجرایه نیگا بوکونیم.

«خیلی جه اون شاگردان با ایشاوستن آ گبان بوگفتیدی: آ تعلیم خیلی سخته. کی تانه اون قوبیل بوکونه؟ عیسا دنستی کی اون شاگردان دواره یه اون گبان هممه کودن دریدی. اوشان بوگفت آیا آن باعیث شومی انحراف به؟... آ زما ت میان خیلی جه اون شاگردان واگردستیدی و د اون همراهی نوکودید.»

— یوحنا ۶: ۱۶-۶۶ و ۶۶

اوضاع جه قبل، به اندازه کافی سخت بو. رهبران مذهبی، اون کوشتن ره کوکولا دیچن دبید. اون همشاریان اون طرد کوده بید؛ اون خانواده فیکر کودید کی اون جه خود بی خود بوبوسته. علاوه بر آ فشاران، خیلی جه اون کارکونان لغزش بوخورده بید و اون ول کوده بید. ولی عیسا بازم سازش نوکود. اون فقط به کسایی کی اون ول کوده بید، بوگفت اگه دوست درید بیشید، آزادید.

تنها چیزی کی عیسا ره مهم بو، به انجام فارسین پئر نشخه بو. اگه اون او روز میان تنها بوبوسته بی، اون دیل میان کوجیتترین تغییری ایجاد نوبوستی. اون تصمیم بیگفته بو کی جه خو پئر ایطاعت بوکونه.

عیسا بعضی جه خو نیزیکترین ریفیقان لغزش بده

«مردی ایلعازر نام مریض بو. اون جه مردومان بیت عنیا بو. دهی کی مریم و اون خأخور مارتا اویه شین بید. مریم او زنی بو کی عیسا پایان معطر بوکوده و خو گیس امرأ اون خوشک کوده. اون برار ایلعازر مریض بوسته بو. پس ایلعازر خوآخوران، عیسا ره پیغام بدبیدی و بوگفتیدی: آی سرور، تی ریفیق عزیز مریضه بوسته.»

— یوحنا ۱۱: ۳-۱

عیسا، مارتا، مریم و ایلعازر دوست دشتی۔ اوشان ارتباط نیزیکی با ہم دشتید۔
اون، اوشان امرأ وقت گذرنه‌ایی۔ ولی به عیسا و اکونش توجه بوکونید:

«پس وختی بیشتاوسته کی ایلعازر مریضه، دو روز دیگرم جایی میان
کی ایسه بو، پایسه»

— یوحنا ۱۱: ۶

عیسا جه طریق موکاشفه دَنستی کی ایلعازر مریضی باعیث اون موردن به۔
أ موضوع خیلی جدی بو۔ ولی اون جایی کی ایسه بو، دو روزم ایضافه تر پایسه۔
وختی آخربسر بیت عنیا فارسه، ایلعازر بمورده بو۔ مریم و مارتا اَوَن بوگفتید
:«آقا، اگه آیه پایسه بی، می برار نوموردی۔ (یوحنا ۱۱: ۲۱ و ۳۲)۔ به عبارت
دیگه: «چره بیلافاصله نامویی؟ تو تانستی اَوَن نیجات بدی!»

به احتمال زیاد، هر دو تا خواخور اییچه لغزش بوخورده بید۔ اوشان اینفره
اوسی کوده بید تا آ خبر عیسای فارسانه و اون دو روز تاخیر بوکوده بو۔ عیسا
اوتویی کی اوشان اینتظار دشتیدی، واکونش نیشان نده۔ اون همه چیه وَل نوکود،
بجای اون جه روح القدس هیدایت ایطاعت بوکود۔ آ کار همهکس ره بئتر بو، گرچه او
زمان به نظر فارسه‌ایی عیسا بی خیاله و اصلا به أ موضوع توجهی نره۔

خیلی وختان، خادیمان توسط خودشان اعضا کنترول بید۔ اوشان فیکر کونیدی کی
وَأ هر کاری کی مردوم اوشان جه خوانیدی، یه انجام بدید۔

ایته جه هیئت مدیره اعضا، ایته کیلیسای پور جه روح میان کی خوشبان جه
دس بده بو، ایته روز مره بوگفت: «أمان ایته شبان خوانیم کی آمی نیازان برطرف
بوکونه۔ کسی کی دقیقاً بتانه ساعت هشت صبح می جه بایه و قهوه فده»

خودم ورجه فیکر بوکودم: «شومان ایته مرد اجتماعی خوانید کی اَوَن کنترول
بوکونید نه کسی کی روح القدس کنترول جیر ببه!» بعدا متوجه بوبوستم کی آ کیلیسا
در طول یکسال و نیم، چار تا شبان عوض کوده۔

وختی جوانان شبان بوم، ایته جوان مرداکی بعد از گذشت شیش ماه جه
می شبانی کودن می ورجه بامو و وُورسه: «آیا می ریفیق بی؟ گروه جوانان
قبلی شبان، می ریفیق بو.» قبل من جوانان شبان، جوانان امرأ خیلی خوش اخلاق
و معاشرتی بو۔ اوشان کاران رو تمرکز کودی۔ اونچی کی اون اینتظار دشتی یه،

بفهمستم. در اصل او چیزی بو کی هیئت مدیره عضو جه خو شبان بخوآسته بو.
 من (متا ۱۰: ۴۱) اون ره نقل بوکودم؛ جایی کی عیسا بوگفت: «هر کی پیغمبری یه جه آ خاطر کی پیغمبر ایسه، قوبیل بوکونه، پیغمبری پاداش فآگیره. و هر کییم ایته شخص جه آ خاطر کی عادل ایسه، قوبیل بوکونه، عادل آدم پاداش فآگیره.» اون جه وورسم: «تو خیلی ریفیق دری، دوروسته؟» اون جواب بده: «بله»
 «اما تو فقط جوانان ره ایته شبان دری، آ تو نی یه؟»

اون جواب بده: «بله»

«آیا پاداش جوانان شبان خوائی یا پاداش ایته ریفیق؟ چون اوتویی کی قوبیل کونی، اونچی یه کی جه خودا خوائی فآگیری یه، مشخص کونه.» اون اصل می گبان بفهمست: «من پاداش جوانان شبان خوائیم!»

خیلی جه خادیمان ترسیدی کی اگه خوشان اعضا اینتظاران بجا ناورید، اوشان ایحساسات جریحه دار بوکونید و اوشان پوشتیبانی یه جه دس بدید. اوشان جه ترس دیگران لغزش و اسی، به دام دکفید. اوشان توسط خوشان اعضا کنترل بید نه خودا. در نتیجه، کمی جه جاودانی ارزشان، اوشان کیلیسا یا جماعت میان به انجام فارسه.

عیسا تعمید دئنده یحیایه لغزش بده

تعمید دئنده یحیایم واید با وسوسه لغزش خوردن جه عیسا روبرو بو بوسته بی.

«یحیا شاگردان اون جه همه یه آ تفاقان واخبر کودید. پس اون دو تا جه اوشان دوخوآده و آ پیغام امرأ عیسا ورجه اوسی کود: آیا تو اونی ایسی کی وستی بایه، یا اینفر دیگه رافا و آ بایسیم.»

— لوقا ۷: ۸۱-۸۲

ایچه صبر بوکونید، چره یحیا جه عیسا وورسه کی آیا اون همون کسی ایسه کی قرار بو بایه، یعنی ماشیح؟ یحیا کسی بو کی اون راه آماده کوده بو و اون فارس خبر بده بو: «آنه خودا بره کی گونا جه دنیا اوسائه.» (یوحنا ۱: ۲۹) اون کسی بو کی بوگفت: «اون همونی ایسه کی روح القدس امرأ تعمید دهه.» (یوحنا ۱: ۳۳) اون حتا بوگفت: «اون واید جلال پیدا کونه و من واید کوچیک بم» (یوحنا ۳: ۳۰) یحیا تنها کسی بو کی او زمان دَنستی کی عیسا واقعا کیه. (هنوز آ

مسئله، شمعون پطرس ره آشیکار نوبسته بو).

چره اون سوال وورسه: «آیا عیسا، ماشیح ایسه، یا واً اینفر دیگه رافا بیبیم؟» خودتأَن یحیا جا بنید. در اونچی کی خودا انجام دهه، پیشقدم بید. گروه زیادی جه مردوم خدمت بوکودید. ویشترین خدمت مو عیظه یه مردوم میان انجام بدهئید. شومی زبندیکی میان خودتأَن نفس اینکار بوکودید. حتا عروسی نوکودید تا همه یه توان امرأ شومی دعوت ره کار بوکونید. بیوان دورون زبندیکی بوکودید. ملخ و عسل دریایی بوخوردید و ویشتر وختان روزه بیگیتید. فریسیان جولوب بایساید و متهم بوبوستید کی دیو دری. کل شومی زبندیکی یه بنهئید کی راه ماشیح آمون ره مهیا بوکونید.

الان دوساق خانه ایسه اید. ای مودتی بازداشت بوبوستید. آدمای کمی شومی مولاقت آید؛ چونکی او مردومی یه کی آماده کوده بید، اوشان توجه به عیسیا ناصری سو و اگر دسته. حتا خودتأَن شاگردانم ا مرداک گروه میان بوشوید. فقط آدمای کمی بمأنستید کی شو مرأ خدمت بوکونید. وختی اوشان شومی دئن ره آید، داستانی یه گیدی کی چوطو ا مردای و اون شاگردان زبندیکی با شومی زبندیکی خیلی فرق دره. اوشان باجگیران و خرجیران و گونه کاران امرأ خورید و نوشید. اوشان روز سبت ایشکنید و حتا روزه هم نیگیرید. شومان خودتأَن گید: «من روح بیدم کی کوثر مأنستی اون رو قرار بیگفته. اما رأس راسی ماشیح رفتار واً آن بهه؟»

لغزش خوردن وسوسه، هر چی ویشتر دوساق خانه میان بایسید، قوی تره به: «ا مردی کی من می زبندیکی یه بنم تا اون راه هموار کونم، حتا دوساق خانه می ورجه نامو تا مره مولاقت بوکونه! چوطو اون تانه مسیح بهه؟ اگه اون ماشیح ایسه، چره مره جه ا دوساق خانه بیرون ناوره؟ من کی خطایی نوکودم!»

پس دو تا جه خودش وفادار شاگردان اوسی کود تا جه عیسا وورسید: «آیا تو او کسی ایسی کی واید بایه یا اینفر دیگه رافا بایسیم؟» بایید عیسا جواب بیدینیم:

«او وخت عیسا، خیلی یانی کی ناخوش احوال بید شفا دبی و پلید روحان خیلی یان جه اخراج کودی و کوران چومان واز کودی. عیسا و اگر دسته، یحیا دو تا شاگردان بوگفته: اونچی یه کی بیدهیدی و بیشتاؤشتیدی یه یحیای بیگید کی چوطو کوران چومان واز به، شلان راه شیدی، جودامیان پاک بیدی، کران ایشتاؤیدی، موردهیان زنده بیدی و فقیران،

خودا پیغام نجات ایشتاویدی. بأزین اون بیگید: خوش بحال اونی کی می
و اسی خودای شک نوکونه.»

— لوقا ۷: ۱۲-۳۲

عیسا جواب، نبوتی ایسه. اون جه اشعیا نقل کونه کی ایته کیتاب خیلی
آشنایی یحیا ره بو. اشعیا آیات ۲۹: ۱۸ و ۳۵: ۴-۶ و ۶۱: ۱ میآن در مورد تومام
او چیزایی بینویشته بوبسته بو کی یحیا شاگردان بیده بید، در حالی رافا ایسه بید
تا جه عیسا سوال بوکونید، او کارآن بیده بید. اوشان در مورد اون به عنوان ماشیح
شهادت بدهنید، اما عیسا جریان به آیه ختم نوکود. اون ایضافه کونه: «خوش بحال
اونی کی می و اسی لغزش نوخوره.»

اون آنه گفتن دوبو: «یحیا من دائم کی همه یه اونچی کی درواره تو تفاق
دکفتن دره و می راه روش درک نوکونی؛ اما درواره من، آن و اسی کی اوتویی کی
تو اینتظار دشتی، عمل نوکونم، لغزش نوخور!» اون یحیایه تشویق بوکود تا خو
درک و فهم امرأ جه خودا راهان در گذشته و خو زبندگی و خدمت میان قضاوت
نوکونه. یحیا تومام تصویر یا خودا نخشه یه نأستی، دوروست هتو کی ایمر و
آمان تصویر کامل نأیم. عیسا اون با آگب تشویق بوکود: «اونچی یه کی به
تو امر بوبسته بو، انجام بدیی. تی اجر خیلی پبله یه. فقط می و اسی لغزش نوخور.»

لغزش خوردن بدون توجیه

حتا اگه شومائم یحیا مأنستن خیلی جه خودا راه روشن و اموخته بوسته بید،
هنوز احتمال دره کی لغزش خوردن در مورد عیسا ره فرصت بدرید. اگه حقیقتا
اون دوست بدرید و به اون ایمان بدرید، لغزش جولوب ایسید و فهمید کی همش اون
راه روشن جه شومی راه روشن بوجورتر نهه.

اگه خوآئید جه خودا روح اطاعت بوکونید، مردوم توسط شومان لغزش
خوریدی. عیسا یوحنا ۳: ۸ میآن بوگفته: «باد هر طرف کی بخوایه دمه؛ و تو
اون صدایه ایشتاوی، اما نائی کی جه کویه آیه و به کویه شه. هتویه هر کسی هم کی
جه روح به دنیا بایه.»

وختی کی روح القدس امرأ قدم اوسائید، خیلی یان نتأنید کی شومره بفهمید؛
ایجازه ندید کی اوشان ناخوشایند و اکونش شومره جه اونچی کی خودتان دیل میآن

دَندیدی کی اُون دوروسته، منحرف کونه. روح حرکت، اینسانان میل و اُسی عقیق نوکونید.
پطرس اَ موضوع خیلی خُب خلاصه کونه:

«پس جه اَ خاطیر کی مسیح خو جسم دورون رنج بکشه، شومأم هه
تصمیم امرأ مسلح ببیدی، چونکی او کسی کی خو جسم دورون رنج بکشه
دَ گونه امرأ کاری نره، و اتویی بقیه خو عمر جسم دورون، نفس ناجور
خو اُسته اَن خیدمت نوکونه بلکی خودا ایراده انجام دَن و اُسی گذر اُنه.»

— اول پطرس ۴: ۱-۲

وختی خودا ایراده ره زیندگی کونید، اینسانی تمایلات به عمل ناوَرید. پس
جسم میان زحمت کشیدی. عیسا جه پیله ترین مخالفتان، جه رهبران مذهبی سو بو
و جه اوشان سو رنج کشیدی. مذهبی آدما باور دشتید کی خودا فقط اوشان ملاکان
محدوده میان کار کونه. اوشان ایمان دشتید تنها کسای ایسید کی خودا امرأ
«ایته مسند قدرت میان» قرار دَرید. اگه اوستاد، دو هیزار سال پیش وختی
توسط روح هیدایت بوستی و مذهبی آدما لغزش دئی، پس کسای کی جه اُون
پیروی کونید هم مطمئنأ باعیث لغزش هتوچی آدمانی بید.

پولس رسول آزاران، نمونه خُبی ایسه؛ بعضی غلطیه آدما به ایشتباه
بیشتاوَسْتید کی پولس جه انجیل صلیب، و اُگَر دَسته؛ اَن و اُسی کی مذهبی
رهبران طرف بیگفته کی بوگفتید نیجات ره خنته، ایته واجب کاره. ولی
پولس اوشان خوشان جا سر بینیشانه و بوگفت: «مره فاندَردید. جه هر طرف،
مذهبی رهبران مره آزار بدَئید. اگه من به خنته کودن موعیظه بوکوده
بیم، آیا اوشان آزاران مَر دَئید؟ اَ حقیقت کی صلیب تنها راه نیجاته، باعیث به کی
مردوم بلغزید. اما حقیقت اُنه و من به هیچ وجه، خیال نَرَم چیز دیگه ای یه موعیظه
بوکونم!» (غلاطیان ۵: ۱۱)

اگه کسی انجیل حقیقت سوال جیر بیره، او وخته کی بدون توجیه لغزش
بوخورده. امان و اید اُمی دورون، به اَ باور فارسیم کی خوائیم جه خودا روح بدون
توجه به او بهایی کی دیهیم، ایطاعت بوکونیم. اتویی، مجبور نیبیم فشار جیر
انتخاب بوکونیم؛ چونکی اَ انتخاب جه قبل بوکودیم.

عیسا با ایطاعت جه خو پئر بعضی مردوم لغزش بده، اما هر ماله خو حق و حقوق پافشاری و اسی، باعیت لغزش نوبوست.

من تازگیان «شیطان دام» کیتاب بخواندم و فقط خواستیم شومره
بگم ا کیتاب، مره تو ایته مورد جه می زیندیگی کی فیکر کودیم هر ماله
اون جه آزاد نبم، آزاد کود. خواستیم جه شومان ا کیتاب نوشتن و اسی تشکر
بوکونم؛ چون می زیندیگی یه عوض کود.

— سی. آر. (تنسی)

نوگونه باعیت دیگران لغزش بیبیم

«پس بایید از این به بعد کس کس محکوم نوکونیم. به جای
اون، تصمیم بیگیرید کی هیچ سنگ لغزش یا مانعی خودتان
برآر راه سر ننید»
— رومیان ۴۱: ۳۱

آمان هسا ا بحث کی چوطو عیسا خو سفر و خیدمت موقع، باعیت خیلی یان لغزش
بو بوسته، به آخر فارسانه ایم. ا موضوع نیشان دِهه کی تقریباً عیسا هر جایی کی شویی،
مردوم لغزش خورید. ا فصل میان خوایم او روی سکه یه هم نیگایی تاویدیم.
عیسا و اون شاگردان تازگی یان به کفرناحوم و اگر دَسته بید. اوشان کفرناحوم
دوروبر خوشان خیدمت انجام بدبید و ایتِه کوچی ایستراحت و اسی کی خیلییم اون نیاز
دشتید، اویه بامو بید.

اگه ایتہ شار وجود بدشتی بی کی بتانسته بی اون اساس خیدمت در نظر بیگفته بو بوسته بی، هه شار بو. هتو کی معبد مامور جمع آوری مالیات، شمعون پطرس نیزیک بوستی، بوگفت: «آیا شومی اوستاد معبد مالیات فأنده؟» (متا ۱۷: ۲۴) پطرس جواب بده: «البته کی فاده» و واگردست تا اون باره عیسا امرأ گب بزنه. عیسا به مامور مالیات خواسته پیشی بیگفت و جه شمعون پطرس وورسه:

«آی شمعون، دنیا پادیشانان جه چی کسانی باج و خراج فاگیریدی؟ جه خوشان زاکان، یا غریبهیان جه؟ تو چی فیکر کونی؟ پطرس جواب بده: جه غریبهیان! عیسا اون بوگفت: پس خودا زاکان معافید!» (متا ۷۱: ۵۲-۶۲)

عیسا پطرس یاد آوری بوکود کی زاکان معاف ایسید؛ اوشان کسای نیئد کی واید مالیات فید، بلکی واید جه معبد مالیات دخل بهره ببرید؛ اوشانی کی قصر میان زیندیگی کونید، مالیات امرأ خوشان چرخانید. پادیشا پسران میز رو غذا خوریدی و سلطنتی لباسان دوکونیدی که تومام او کاران، مالیات امرأ انجام به. اوشان آزادانه زیندیگی کونید و همه چی مفت اوشان ره مهیا به.

أ مأمور، معبد مالیات فاگیره، اما کی معبد پادیشا یا صاحابه؟ کی احترام و آسی او معبد، چاکوده بوسته بو؟ جواب بده: خودای پئر. پطرس رأس راسی موکاشفه ای جه خودا فاگفته بو کی عیسا مسیح، زنده خودا پسره.

أتویی، عیسا پطرس جه وورسه: «اگه من کسی پسر کی معبد صاحابه، آیا جه معبد مالیات فادن معاف نییم؟» البته کی اون معاف بو. اون در کل، حق دشتی کی مالیات فأنده. اما بیدینیم کی عیسا شمعون پطرس چی گه؟

«اما جه آخاطر کی اوشان دوچار لغزش نیبید، بوشو دریا کنار و دام تاود. اولی ماهی کی بیگفتی، اون دهن وازه کون، بازین ایتہ سکه چار درهمی پیدا کونی و اون امرأ می سام و تی سام اوشان فادن.» (متا ۱۷: ۲۷)

اون خو آزادی یه نشان بده بو، ولی آن و آسی کی باعیث لغزش نبه، پطرس بوگفت: «بیا مالیات فادیم!» اما اون مدرک دیگه ای اون آزادی و آسی بو؛ وختی پطرس دستور بده کی ماهیگیری بشه و اولتا ماهی ای کی بوجور بأمویه بیگیره و جه اون دهن پول بیرون باوره. خدای پئر، حتا مالیات پولم فراهم بوکوده بو.

عيسا زمين خوداونده، اون خوداوند پسره، زمين و هر اونچي كي اون ميان دره، توسط اون بوجود بامو و اون پاديشايي و حاكميت جبر قرار دره. آن و اسي، اون دنستي كي او ماهي دهن دورون پول نهه. اون نوآيد اكار ره پول فقي؛ چون پسر بو. ولي اون بازم تصميم بيگفت تا ماليات فده و باعيث كسي لغزش نبه.

آيا آن همون عيسايي ايسه كي امان فصل آخر بيدنيم كي باعيث مردوم لغزش بوستي و اون و اسي هيچ معذرت خواهيم نوكوندي؟ اون ثابت بوكوند كي جه معبد ماليات معاف؛ ولي بوگفت: «مبادا اوشان لغزش بديم، بيشيم و پول فاديم!» اينگار آيه ميان ايتنه تضاد وجود دره. آيا اتويي ايسه؟! امي جواب آيه بعدى دورون بيافته به.

«او وخت شاگردان عيسا ورجه بامويدي و وورسبيدي: آسمان پادشايي ميان كي پيله تره؟ عيسا ايتنه زاك دوخواده و اون اوشان ميان باورده و بفرماسته: آمين شومره گم اگه خودتان عوض نوكونيد و كوجي زاكمانستن نبييد، هرماه نتائيدى آسمان پاديشايي دورون را پيدا كونيد. پس هر كي خوره فروتن بوكونه و آ زاكمانستن ببه، بازين آسمان پاديشايي ميان پيله تره» (متا ۱۸: ۴-۱)

عبارت كليدي آيه «هر كي، كي خودش فروتن بوكونه» ايسه. عيسا ايچه بعد با آگبان، موضوع ويشتري واره كود:

«اما شومي ميانى نوآستي آتو ببه، بلكي هر كي شومي ميان خوايه پيله كس ببه، و آستي شومي خاديم ببه... چره كي اينسان پسرمانو كي اون خيومت بوكونيد، بلكي بامو تا خيومت بوكونه و خو جان خيليآن نجات و اسي فدا بوكونه» (متا ۲۰: ۲۶-۲۸)

چي عجيب جومله اى ! او نامو تا اون خيومت بوكونيد بلكي بامو تا خيومت بوكونه! اون پسر بو؛ آزاد بو؛ هيچ چي به هيكس مديون نوبو. اون هيچكي سلطه جبر نآيسا بو، اما انتخاب بوكوند تا جه خودش آزادي، خيومت كودن ره ايستفاده بوكونه.

آزادي دشتن خدمت و اسي

عهد جديد ميان جه امان خواسته بو بوسته تا به عنوان خودا زاكمان جه خودمان پيله برار سرمشق بيگيريم و او نيگايي يه بريم كي عيسا دشتي.

«آی برآران، شومان دوخواده بوبوستید کی آزاد ببیید، اما خودتان آزادی یه ایته فرصت آن و آسی کی نفس جه آزاد ببیید چآنکونید، بلکی محبت آمرأ کس کس خدمت بوکونید.»

– غلاطیان ۵: ۳۱

کلیمه دیگه آزادی ره «ایمتیاز» ایسه. امان نوآید جه خودمان آزادی یا ایمتیاز به عنوان زنده خودا زاکان، ایستفاده بوکونیم تا خودمان خدمت بوکونیم. آزادی واید دیگران خدمت کودن ره ایستفاده بیه. آزادی خدمت میان نهه؛ ولی اسارت، بردگی میان وجود دره. برده کسی یه کی واید خدمت بوکونه؛ در حالی کی خادم کسی یه کی زیندیگی کونه تا خدمت بوکونه. بایید به بعضی تفاوتان بین ایته برده و ایته خادم نیگایی تأودیم:

- ایته برده، واید ایته کار انجام بده، اما ایته خادم خودش دوست دره کی او کار بوکونه.
- ایته برده، تا جایی کی راه دره خوابیه کاران ره جه خودش کم مایه بنه، اما ایته خادم جه حداکثر خو توان بهره بره.
- ایته برده، ای مایل راه شه، اما ایته خادم ای مایل ایضافه تر شه.
- ایته برده، حقسای کونه دوزی بوکونه، اما ایته خادم دس پده دره.
- ایته برده، اسیره، اما ایته خادم، آزاده.
- ایته برده، خودش حق و حقوق ره جنگ کونه، اما ایته خادم خو حق و حقوق خو پا جبر نهه.

من خیلی جه مسیحیان بیدم کی دیلخوری آمرأ خدمت کونید. اوشان با بی میلی پول فادیدی و وختی خوشان مالیات فادیدی، غرغر زنید. اوشان هنوز به عنوان برده، او شریعتی آمرأ زیندیگی کونید کی جه اون آزاد بوستید. اوشان خوشان دیل میان برده باقی بمأنستید. موضوع هشدار دنده آنه کی ا شریعت جه عهد جدید چاکوده به. اوشان او «روحی» کی تحت امر عیسا بو یه نریدی. اوشان نفهمستید کی خدمت کودن ره آزاد بوستید. پس، به جای جنگ کودن دیگران منافع ره، خوشان منفعت و آسی جنگ کونیدی.

پولس نمونه آشیکاری جه برخورد با آ نیگایه خو نامعیان میان به رومیان و

قرنٿيان باورده. آزادي آ بايمانان ره، غذا واسي مورد چالش قرار بيگيخته. پولس اوشان جه بخواسٽ كي: «كسي كي اون ايمان ضعيف يه قوبيل بوكونيد، بدون اونكي در مورد مسئله اي كي مورد شك و ترديد حڪم صادر بوكونيد. اينفر ايمان اون ايجازه دهه كي هر غذايي يه بخوره، اما اينفر ديگه ايمان كي ضعيفه، فقط سبزيجات خوره» (روميان ۱۴: ۲-۱)

عيسا آشيكار كوده بو كي اونچي دهن دورون شه اينسان ناپاك نوكونه، بلكي اونچي كي جه دهن بيرون آيه باعيث ناپاكي به. با آ جوملهيان نيشان بده كي تومام غذايان بايمانان ره پاكه. (مرقس ۷: ۱۸-۱۹)

پولس بوگفته كي بعضي بايمانان وجود دريدي كي خوشان ايمان ميان ضعيف ايسيد و هنوز نتانيد گوشت بوخوريد، آن واسي كي ترسیدی غذايي بوخوريد كي بتان قورباني بيه. گرچه عيسا درواره آ موضوع گب بزه بو، اما آ آلمان هنوز نتانستيد گوشت با وجدان راحت بوخوريد.

«پس درواره خوراك تقدیمی به بتان، دنيم كي آ دنيا ميان «بت چیزی نييه» و «به جز ايتيه خدا، خدای ديگه اي وجود نره.» ... اما آمره فقط ايتيه خدا وجود دره، يعني پئر، كي همه چي اون شينه و آمائم اون شين ايسيم؛ و فقط ايتيه خدا وجود دره، يعني عيسا مسيح، كي همه چي اون واسي بوجود بامو و آمائم اون واسي بوجود بامويم. اما همه كس آن نتانيد بفهميد. چونكي بعضيان تا هسا اوقد به بتان عادت بوكوديد كي هنوز هم اگه هتوچي خوردني ياني بوخوريد، فيكر كونيد كي او خوردني راس راسي بتان پيشكشي بوبسته؛ و جه اوييه كي اوشان وجدان ضعيفه، ناپاك به.»

— اول قرنٿيان ۸: ۴ و ۶-۷

آ كيليسايان ميان مسيحيان كي ايمان قويٿري دشتيد، مشكوك گوشٿان، ضعيف بايمانان ورجه خورديد. آ كار باعيث موشكل بوبسته بو، گرچه عيسا آ غذايان پاك اعلام بوكوده بو، اما ضعيف بايمانان نتانستيد گوشت تصويِر ايتيه بت قوربانگاه رو تكان بديد. قويٿر بايمانان دنستيد كي بت چیزی نييه و وختي اون قورباني يه خورديد هيچ عذاب وجداني نشٿيد.

اما به نظر فارسه کی اوشان ویشتر نیگران خوشان حق و حقوق به عنوان عهد جدید باایمانان بید تا خوشان برآران لغزش خوردن ره. بدون درک آ موضوع اوشان ایته مانع خوشان ضعیف برآران راه سر قرار بدید. هتوچی نیگایی ایته خادم دیل میان وجود نره. بیدینید پولس چوطو اوشان امرأ گب زنه:

«پس بایید من بعد کس کس محکوم نوکونیم، اون جا تصمیم بیگیرید کی سنگ لغزش یا مانعی خودتان برآر راه سر ننید... چونکی خودا پادیشایی خوردن و اودوشتن نییه، بلکی روح القدس میان پارسایی، آرامش و شادی یه»

— رومیان ۴۱: ۳۱ و ۷۱

اون گفتی: «بایید به یاد باورید کی ملکوت واقعا در مورد چیه؛ عدالت، سلامتی و خوشی روح القدس دورون ایسه.» تومام آ فایده‌یان تازه ایمان باوردیم میان باعیت نیگرانی بوستی. قویتر باایمانان جه خودشان آزادی خدمت کون ره استفاده نوکودید بلکی به عنوان راهی کی خوشان «حق و حقوق!» فلگیرید جه آزادی عهد جدید شناق دشتید، ولی علم و دانش بدون موحبت باعیت هلاک بوستن به.

اوشان در آ مورد مهم عیسا دیل دشتید. عیسا خو حق و حقوق در رابطه با معبد مالیات، پطرس و شاگردان دیگر ره ثابت بوکود تا اهمیت خودمان حق و حقوق جیر پا نئن، خدمت کون و آسی آمره نیشان بده. اون هرماه نخواستی کی عهد جدید آزادی، آمره اجازه بده تا جه اون، آمی حق و حقوق فلگیفتن ره استفاده بوکونیم و باعیت لغزش خوردن دیگری ببیم.

پولس آ هشدار به کسایی بده کی جه خودشان حق و حقوق در مسیح خبر دشتید، بدون آنکی مسیح دیل خدمت کون ره بدرید.

«آتویی، تی دانش باعیت او ضعیف برآر هلاکت به، کی مسیح اون آستی بمرد. وختی اتویی به خودتان برآران نیگا بوکونید و به اوشان ضعیف وجدان آسیب برسانید، البته به مسیح گناه کون درید.»

— اول قرنتیان ۸: ۱۱-۲۱

امان تأنیم جه آمی آزادی گناه کون ره استفاده بوکونیم. چوطو؟ با وجدان

معذب ڪودن آدمي ضعيفتر، باعيت بيم ڪي ايتھ جه او مسيح ڪوجي آڊمان لغزش بوخوريد و بڪفيد.

خودمان حق و حقوق پا جبر بنيم

بعد آنڪي عيسا خو آزادي يه درواره يه معبد ماليات ثابت بوڪود، با هوشيارى خواستى اهميت فروتنى يه به خودش شاگردان نشان بده.

«ولى هر ڪييم باعيت ببه ڪي ايتھه آجور زاي ڪي مَر ايمان داره، لغزش بوخوره، اون ره بهتره ڪي ايتھه پيله سنگ آسياب اون گردن دويد تا بازين جولف دريا ميانى تاويد ڪي غرق به! واي بر آ دنيا ڪي باعيت لغزش ايسه! وسوسه هميشه نهه اما واي بحال او ڪسي ڪي باعيت لغزش ڊيگران به! اگه تي دس يا تي پا تر بلغزانه، واستى اون ووينى و فيشائى. چون تره بنتره ڪي بي دس يا بي پا زينديگي يه جاوداني دورون بيشي تا انڪي دوتا دس و پاى سالم امر آتش ابدى ميان تاوده بيبى. و اگه تي چوم تر بلغزانه، واستى اون بكنى و فيشائى، چون تره بنتره ڪي ايتھ چوم امر آ زينديگي يه جاوداني دورون بيشي تا آنڪي دوتا چوم امر آ جهنم آتش دورون تاوده بيبى.»

— متا ۸۱: ۶-۱۰

سرتاسر آ باب جه متا درواره لغزش ايسه. عيسا آشيكارا گه ڪي جه هر اونچي ڪي باعيت گناه به-حتا اگه ايتھ جه شومي ايمتيازان عهد جديد ميان ببه-جيويڙ ديد. اگه اون باعيت به ڪي شومي ضعيف برار گناه بوكونه، اون ورجه اون قطع ڪونيد.

ولڪي شومان تعجب بوڪونيد و وورسيد: پس چره اوتو ڪي فصل قبل ميان بیدهيم، عيسا خيلي پان لغزش بده؟ جواب آسانه. عيسا بعضي جه مردوم فقط چونڪي خو پئر اطاعت بوڪود و ڊيگران خيدمت ڪودن واسي، لغزش بده. اون لغزش آن واسي نوبو ڪه خو حق و حقوق فاگيره.

فريسيان وختي ڪي اون سبت روز ميان شفا بده، لغزش بوخوريد. اون شاگردان

أ حقیقت وأسی کی اون خو پئر نام موعیظه میان دشتی، لغزش بوخوردید، مریم و مارتا، وختی کی اون ایلعازر شفا ره تاخیر بوکود، لغزش بوخوردید. ولی شومان جایی پیدا نوکونید کی عیسا دیگران خودش خیدمت کودن وأستی لغزش بده بی. پولس خو رساله به قرننیاں میان أ هشدار بده:

«ولی مواظب ببید تا شومی اختیار باعیث ضعیفان لغزش نبه.»

— اول قرننیاں ۸: ۹

آزادی آمره فاده بوبوست تا خیدمت بوکونیم و خودمان زیندیگی یه پا جیر بنیم. آمان واید چاکونیم و بنا بوکونیم، نه آنکی خراب کونیم. آ آزادی آمره فاده بوبوست تا هر چی یه خودمان ره انبار بوکونیم؛ چون جه خودمان آزادی آتو ایستفاده کونیم. ایمروزه خیلیان، مسیحیان راه روش زیندیگی وأسی لغزش بوخوردیدی.

دوواره به هشداری کی اول قرننیاں ۸: ۹ به آمان بوبوسته، گوش بدیم: «ولی مواظب ببید تا شومی اختیار باعیث ضعیفان لغزش نبه.»

ایته نمونه جه آ فرمان پا جیر نئن شومرا گم. دومین سفر بشارتی کی به اندونزی دشتیم، لیزا و زاکان و ایته زاکان پرستار خودم آمره ببرده بوم. آمان به دنپاسار، بالی و ایته تفریحی جزیره فارسه بیم.

ایته جه کیلیسا ریش سفیدان کی اون آمره مولاقات دشتیم، صاحب هتل متوسطی تو ایته منطقه خیلی شلوغ بو. آمان جه راه خیلی درازی باموبیم و کمبود خواب دشتیم. خیلی خسته بیم. او شب چن مرتبه بلند صدایان و سگان پارس آمره بیدار بوستیم. فقط شب او یه بایساییم، اما نتأستیم او ایستراحتی کی نیاز بو یه، بوکونیم.

فرداش، بوشوییم جاوا و دو هفته بعد طبق ایته برنامه خیلی فشرده او یه خیدمت بوکودیم. او دو هفته میان، فقط ای روز آزاد بیم و اونم، سفر روز ره بو. آمان تو ایته دوره بیست و چار ساعته تو ایته کیلیسا میان به سه هزار نفر آدم، پنج وار خیدمت بوکودیم.

آخر سفر ره، جوری برنامه ریزی بوکودیم کی جه طریق بالی و آگردیم. شبان آمره خبر بده کی دوواره و آ شیخ کیلیسا هتل بیشیم. آمان جه آنکی بعد دو هفته سخت خیدمت، دوواره واید هتوچی شرایطی یه بوگزنیم، خوشحال نبوستیم.

بعد صبحانه او روز صبح، واید جاوا یه ترک کوده بیم و تا بالی بوشو بیم.

ايتہ مهربان خانمی، تعارف بزه کی آمرہ با خودش ہزینہ، تو ایتہ جہ بئترین، ہتلانَ تفریحی بالی اوتاق فاگیرہ۔ من خیلی خوشحال بوستم؛ چونکی ایتہ قشنگ جا میان ایسیام و ایستراحت کودیم۔

وختی رستورانَ ترک کودیم تا وسایل جمع کونیم، لیزا مرا بوگفت کی دروارہ قوبیل کودن او زناک پیشنہاد حس خوبی نرہ۔ من و مترجم اون رہ دلیل بأوردیم و بوگفتیم کی پیشنہاد خوبی ایسہ۔ دووارہ ہواپیما دورون جہ جاوا بہ بالی، لیزا مرا بوگفت کی فیکر کونہ کی کار نادوروستی کودن دریم۔

من حماقت بوکودم و اون گبانَ گوش نوکودم۔ اونَ بوگفتم کی هیچ خرجی کیلیسا رہ نرہ و کار خوبیه۔ وقتی بالی فارسیم، وختی کی امی وسایل تحویل گیفتن دیبیم، لیزا وار دیگہ مرہ بوگفت کی کار خُبی نیہ، اما من بہ اون گب توجہی نوکودم۔

وختی شبانَ ملاقات بوکودیم، اونَ بوگفتم او زناک پیشنہاد وُسی، نیازی نیہ کی کیلیسا شیخ هتل بایسیم۔ اون با گبی کی من بزم، نارام بہ نظر فارسیمی آن وُسی، اون جہ سوال وورسم کی آیا ایشتباهی پیش بامو؟!

جہ شانس خُب اون می آمرأ واز و روراست بو و بوگفت: «جان، آکار، او مردای و اون خانوادہ یہ لغزش دہہ۔ اوشانَ جہ قبل اتاوقَ تی وُستی بدشتید، وگر نہ او اتاوقَ او شب اینفر دیگہ یہ تانسید اجارہ بدید۔»

من ظاہیرا باعیت شبانَ لغزشم بویوستم؛ چونکی جہ اونچی کی اوشانَ آمرہ تدارک بیدہ بید، قدردانی نکودہ بوم۔ آخریسر، اونَ بوگفتم کی امانَ شیخ هتل میان ایسیم و زناک پیشنہادَ قوبیل نوکودم۔

خوداوند می آمرأ دروارہ می نیگا بر خورد بوکود۔ دَنستیم کی شبان دیل آزورده بویوستمہ۔ بفہمستم کی می حق فاگیرتن وُسی، باعیت لغزش آ برار بویوستم، و آن می گونہ بو۔ من جہ اون بخواستم کی مرأ ببخشہ۔ اون مرأ ببخشہ۔ اومیدوارم د لازم نہہ کی آ درس یاد بیگیرم۔

ایمتحان تصفیه

پولس رسول خو رساله به رومیان میان، خودا نیگاهه اتویی گه:

«پس بایید اونچی کی باعیت صلح و صفا و بنای یگدیگه به یه دومبال بوکونیم»

— رومیان ۴۱: ۹۱

آمان و آید آن امی هدف بوکونیم کی خودمان آزادی شخصی و اسی باعیت دیگران لغزش نیبیم. ولکی آمان حتا طبق کیتاب مقدس ایجازه انجام او کار بدریم، اما جه خودتان وورسید: آیا آ کار باعیت تصفیه یه دیگری یا خودم به یا نه؟

«همه چی روایه، اما همه چی با فایده نییه. «همه چی روایه» اما همه چی کارساز نییه. هیچکی خو نفع دومبال نوکونه، بلکه دیگران منفعت دومبال بیه... پس هر کاری کی کونید، خواه خوردن، خواه اودوشتن و خواه هر کار دیگه، همه یه خودا جلال و استی بوکونید. هیچ کیه دیل آورده نوکونید، چی یهودیان، چی یونانیان و چه خودا کیلیسایه، ائو کی منم حقسای کونم تا همه کس هر طوری کی تانم راضی بوکونم. چونکی می نفع دومبال نیبیم، بلکی خیلیان نفع دومبال کونم، تا نجات پیدا کونید.»

— اول قرننتیان ۰۱: ۳۲-۴۲ و ۱۳-۳۳

شومرا تشویق کونم تا روح القدس ایجازه بدید کی آ بخش جه کیتاب مقدس، رو همه شومی زیندیگی متمرکز بیه. اون ایجازه بدید تا هر خفیانکی انگیزه یا هر چی کی به نفع شوما و یا به نفع دیگران نییه یه شومرا نشان بده. بدون توجه به آنکی کو مورد جه زیندیگی یه تأنید قوبیل بوکونید، اون چالش شومی زیندیگی ره به عنوان همه اینسانان خادم قوبیل بوکونید.

جه خودتان آزادی در مسیح ایستفاده بوکونید تا دیگران آزاد کونید نه اینکه جه خودتان حق و حقوق دیفاع بوکونید. آن ایته جه راههای پولس خدمت بو کی بینوشت: «آمان هیچ چیز و اسی باعیت کسی لغزش نیبیم، تا شومی خدمت سرفوکو بوکوده نبه.» (دوم قرننتیان ۶: ۳)

کسی کی نتائہ ببخشہ، خودش ببخشہ ببوستہ یہ؛ چی پیلہ بدھکاریہ خودا اوشان رہ ببخشہ !

ای سال ویشتر بو کی «شیطان دام» کیتاب می کیتابخانہ میان دشتیم و آخر بسر اون خواندن شروع بوکودم. ببلافاصلہ بتأستم او روحی کی می زندگی میان وجود دشتی یه، ببیدیم. دنتیم کی یه چیز ی ویشتر جه شک و دو دلی بو، کی توسط روح القدس هیدایت ببوستم آ کیتاب بخوانم. هر چی ویشتر خواندیم، ویشتر ملزم بوستیم. کیلیسا میان، شبان خواهش بوکود کسای کی واید کسی یه ببخشید، جولوب بایید. من بدون هیچ دو دلی کی کیلیسا منبر سو بوشوم تا تومام کسای کی احساس کودیم مره لغزش بدید، بخصوص می پتر ببخشم. بازین، جه می پترم بخواستم تا اونم مره ببخشہ. ممنونم کی اون آکار بوکود و هساد من آزاد ایسم.

آ کیتاب وستی هم ممنونم!

— آر. پی. (ویرجینیا)

فاندی، پس خودتم نیافی

«پس شومراً گم، هر چی کی دوعا امرأ بخوایید، ایمان
 بدرید کی اون فآگفتید، و شومی شین به. پس هر وخت
 دوعا کوْدن درید، اگه اینفر جه دیل خورید، اون ببخشید کی
 شومی پنرم کی آسمان دورون ایسه شومی خطایان ببخشه.
 ولی اگه شومان نبخشید، شومی پنرم کی آسمان دورون
 ایسه، شومی خطایان نبخشه.»

— مرقس ۱۱: ۴۲-۶۲

در ایدامه یه کیتاب خوایم توجه بوکونیم کی اگه جه لغزش خوردن دس نکشیم
 چی نتیجه ای دره، و آنکی چوطو تأنیم جه اون آزاد بیسم. خود عیسا، نمونه ای
 جه چیزی بو کی گفتی: «اما اگه شومان نبخشید، شومی پنرم کی آسمان میان

ایسه، شومی گوناھانَ نبخشه.» امانَ فرهنگِ میانَ زیندیگی کونیم کی او چیزی کی گیم، همیشه نیمم. آن و اُستی، باورِ نَرم کی دیگرانم اونچی کی اَمَره گیدی، ببید. به عبارتی امان گبان جدی بیگفته نیبه.

ا موضوع جه زاکِ شروع به. پئر و مار زاکانَ گید: «اگه دوواره آ کارَ بوکونی، چوب خوری.» اُمی زای، نه تنها او کارَ دوواره انجام دِهه، بلکی چن مرتبه دیگرَم اونَ تکرار کونه. با تکرار هر تفاقِی، زای هو هشدارَ جه خو پئر و مار فَاگیره. اما ویشتر وختان هیچ کار تنبیه یی تفاق دنکفه. اگه تنبیهی هم بیه، یا کوجیتر جه اون چیزی کی بوگفته بوبوسته ایسه یا جه اون پبله تره؛ چونکی پئر و مار زله و درمونده بوبوستید.

هر دوتا واکونش، ایتِه پیغام به اُمی زای فَارسانه کی امان اونچی یه کی بوگفتیم ره ارزش قایل نیمم، یا اونچی کی گیم، حقیقت نَره. اُمی زای یاد گیره کی فیکر بوکونه گبانی که جه اِعمال قودرت جه هر چیزی آیه، حقیقت نَره. آن و اُستی، قاق مائه کی چی وخت واید اِعمال قودرت جدی بیگیره. هتوچی نیگایی، تومام اون زیندیگی تحت تأثیر قرار دِهه. او هه ملاک اَمرا به خو معلمان، ریفیقان، رهبران و مدیران نیگا کونه و وختی کی پبله به، ا موضوع یه مَث ایتِه مسئله یه طبعی قوبیل کونه. او وخت، اون گبان، جومله یان و قولائی ایسید کی هر چن جه اون زوان بیرون آیه، اما خودش به اوشان هیزره اهمیتی نده.

ایجازه بدید با ایتِه مثال فرضی، هتوچی بوگو بیشتاویه توضیح بدم. «جیم»، «تام» دینه کی اون شناسه، اما نخوایه کی او وخت، اون اَمرا گب بزنه. اون توندا گیفته بو و خودش اَمرا گه: «اوه، نتائم باور بوکونم کی تام سو شو ندرم. من وخت نَرم کی اون اَمرا گب بزنم.» دو مرد کس کس دینیدی.

جیم گه: «خودایه شکر برار، خوشحالم کی تره بیدم.»

اوشان ایچه گب بزهیید. جه او یه کی جیم توندا گیفته بو، بوگو بیشتاؤ ا جومله اَمرا تومام کود: «امان واید ای روز ناهار ره کس کس بیدینیم.»

اول، جیم جه تام دین ذوق و شوق ناشتی، چون اون توندا گیفته بو. دوم، جومله «خودایا شکر» ایتِه جومله واقعی نوبو و ایتِه الکی تعارف بو. سوم، اون اصلا مایل نوبو کی دعوت کودن به ناهارَ دومبال کونه. ا جومله یان فقط ابزاری بید کی توندتر حیویز ده و ا جریان میان، خو وجدان آرام کونه. آن و اُسی، جیم منظور واقعا او چیزی نوبو کی او بوگو بیشتاؤ میان به زوان باورده بو.

هتوچى موقعيتانى مٲ ا واقعيت، هر روز اَمى زينديگى ميان تفاق دكفه. ايمروزه مردوم به اى چاروم او چيزى كى گيدى، اهميت نديد. اتويى، آيا تعجب دره كى امان نتانيم ادمان بشناسيم، چره كى نتانيم اوشان جه اوشان گبان شناسايى بوكونيم! اما وختى عيسا گب زنه، جه امان خوايه كى اون گبان جدى بگيريم. امان نتانيم عيسا گبان، با ادماي ديگه اى كى قودرت صاحب ايسيد گبان يا گبانى كى اَمى روابط ديگه ميان زده به، موقايسه بوكونيم. وختى اون موضوعى يه گه، اون اهميت دهه. اون وفاداره، حتا وختى كى امان خودمان عهد ايشكنيم. اون در سطحى جه حقيقت و اصالت حركت كونه كى خيلى بوجورتر جه اَمى فرهنگ يا اجتماع ايسه. پس، وختى عيسا گه: «اما اگه شومان نبخشيد، شومى پئرم كى آسمان دورون ايسه، شومى خطايان نبخشه» ، اون گب معنا و ايعتبار دره.

اى قدم جولوبنر شيم، عيسا ا گبان فقط اى مرتبه اناجيل ميان نوگفت، بلكى واره ا هشدار ده و اون اهميت تاكيد بوكد. باييد به موقعيتاي موخلفى كى ا جمله يه بكار ببرد ايته نيگايى تاوديم.

«چونكى اگه مردوم گونايان ببخشيد، شومى آسمانى پئرم شومرا
بخشه. ولى اگه مردوم گونايان نبخشيد، شومى پئرم شومى گونايان
نبخشه.»

— متا ٦: ٤١-٥١

و دوواره:

«وا ببخشيد كى شومانم ببخشه بببيد.»

— لوقا ٦: ٧٣

وار ديگه دوعاي ربانى ميان خوانيم:

«و اَمى گونايان ببخش، هتويى كى امانم كسانى يه كى امره بدى بوكوديدى
يه، بخشيم.»

— متا ٦: ٢١

تعجب كونم كى چوطو ويشتري مسيحيان خواييد كى خودا اوشان اوتويى

ببخشه کی اوشان او کسای کی باعیث اوشان لغزش بوبوستید، بخشه‌یید. بله، اوشان دقیقاً هتو بخشیده بید. نبخشین آمی کیلیسایان میان خیلی وجود دره. امان نخواییم عیسا آ گبان خیلی جدی بیگیریم. چی نبخشین زیاد ببه، چی نه، حقیقت عوض نیبه. اوتویی کی امان اینفر بخشیم، آزاد کونیم و تقویت کونیم، دوروست هتویی ببخشه بیم. ایته شهادت غیر عادی درواره ایته خادیم فیلیپین میان بیشتاوستم. می ریفقان کی او خادیم جه اون خیدمت قبل شناق دشتید، مره مقاله ای نیشان بدید کی درواره اون تجروبیان گب زیی. او مردای در مورد خودا دعوت اون زیندیگی میان به آ خاطیر کی شغل موفق دشتی، مقاومت بوکوده بو، مال و منال زیادی دشتی. اون نالیطاعتی آخربسر اون یقه یه بیگفت و فجا بوکود، بیلافاصله اون مریضخانه فارسانه ایید.

اون اوتاق عمل تخت رو، بمرد و خودش جه ملکوت دروازه یان بیرون بیافته. عیسا اوپه ایسا بو و درواره اون نالیطاعتی اون آمر برخورد بوکود. مردای جه خوداوند بخواست کی اگه اون عمر درازه کونه، اونم خودایه خیدمت بوکونه. خوداوند قوبیل بوکود. قبل اونکی خوداوند اون به خودش بدن و آگردائه، ایته خواب جه جهندم اون نیشان بده. اون خو زن مار بیده کی جهندم تش میانی سوختن دویو.

اون تعجب بوکوده بو؛ چون اون زن مار «توبه دوعایه» بخوانده بو و اعتراف بوکوده بو کی مسیحی ایسه و کیلیسا جلسیان میان شرکت کودی. جه خوداوند وورسه: «چره اون جهندم دورون ایسه؟»

خوداوند اون بوگفت کی جه بخشین ایته جه خو فک و فامیلان پرهیز بوکوده، آن وستی، نتانستی ببخشه ببه.

بخشین و رشد روحانی

من و لیزا نمونه های زیادی جه نبخشین دام، آمی خیدمت میان بیدمییم. وقتی اول مرتبه اندونزی میان خیدمت کودیم، ایته تاجر مال و منال دار خانه میان ایسه بوم، هر چن اون و اون خانواده کیلیسایی کی من اون میان خیدمت کودیم، جلسیان شرکت کودید، اما نیجات ندشتید.

او ای هفته ای کی من اوپه ایسا بوم، اون زن نیجات بیافت، بعد خودش و بعدم اون سه تا زاکان. او خانه حال و هوا جه رهایی و آزادی پور بوسته بو و کل او

خانه حال و هوا عوض بوسه بو. ایتہ پیلدانه خوشی اوشان خانه یه پور کوده بو. وختی اوشان واخب بوسید کی من و می زن دووارة اندونزی و اگردیم، جه امان دعوت بوکدید تا اوشان ورجه باسیم و پیشنهاد بوکودید کی امی سه تا زاکان و اوشان پرستار بلیط هواپیما پول اوشان فادید.

امان فارسیم و ده جلسه اوشان کیلیسا میان خیدمت بوکودیم. من دروارة توبه و خدا حوزور موعیظه بوکودم. امان خدا حضور امی جلسیان میان ایحساس بوکودیم، ارسونان فووسه بوبوست و لابهیانی کی جه آزادی و رهایی بو، سرتاسر جلسه یه پور کوده بو.

بازم کل خانواده خیدمت کودید. مرداک مار، کی او شار میان زیندگی کودی، همه عبادتی جلسیان میان شیرکت کودی. اون هتو پول زیادی زاکان هواپیما بلیط و آستی کادو فده بو.

نیزیک آخر هفته، ا مرداک مار ای سره می چومان میان نیگا بوکود و وورسه: «جان، چره من هرماله خدا حوزور ایحساس نوکودم؟» تقریبا صبحانه یه تومام کوده بیم و الباقی قبله میز ترک کوده بید.

اون ایدامه بده: «من همه عبادتی جلسیان میان حاضر بوم و جه نیزیک هر چی کی شومان بوگفتی گوش بوکودم، توبه ره جولوب باموم، اما ای مرتبه هم خدا حوزور ایحساس نوکودم. نه فقط اون، بلکه خدا حوزور هیوخت دیگه ای هم ایحساس نوکودم!»

من اون امرأ ای مودت گب بزم و بازین بوگفتم: «بیا تره دوعا بوکونیم تا خدا روح امرأ پوره بی.» می دس اون رو بنم و اون ره دوعا بوکودم تا روح القدس بیافه، اما اصلا خدا حوزور وجود نشتی.

بازین خدا می روح امرأ گب بزه: «اون خو مرد جه بوتون دره و اون نبخشه. اون بوگو خو مرد ببخشه.»

می دس جه اون رو اوسادم. دنستیم کی اون مرد بمرده بو! ولی اون نیگا بوکودم و بوگفتم: «خوداوند مر نشان بده کی تو تی مرد نبخشه ای.»

اون بوگفت: «بله، هتویه. اما من می ویشترین حقسای بوکودم کی اون بیخشم.» بازین اون دروارة وحشتناک کارانی کی اون مرد، اون جولوب بوکوده بو، گب بزه، تانستیم بفهم کی چره اون خو مرد بخشن و آستی آقد حقسای بوکوده بو.

اونَ بوگفتم: «برای آنکی خودا حوزورَ بیافی، و آتی مردَ ببخشی» و اونچی کی عیسا درواره بخشین تعلیم بده بو یه، اون ره توضیح بدم.

«تو نتانی اونَ با خودت قوت ببخشی. و آید او کار قدرتِ جه خودا حضور فاگیری و اول جه خودا بخوایی کی تره ببخشه. بازین تائی تی مردَ ببخشی». اون جه وورسیم: «آیا خوایی تی مردَ رها بوکونی؟» و اون جواب بده «بله».

من اونَ ایته ساده دوعا امرأ همراهی بوکودم: «آی آسمانی پئر، درعیسا نام تی بخشِ خوایم آن و اُستی کی می مردَ نبخشم. خوداوندان دَنم کی نتانم اونَ با خودم قوت ببخشم. من قبلا شکست بوخوردم، ولی هساَ تی حضور می نیفرت و بوتونَ نسبت بی می مرد، جه می دیل بیرونَ کونم و اونَ بخشم!»

هنوز اون گبان تومامَ نویوسته بو کی آرسو، جه اون جول فووست. من اونَ تشویق بوکودم: «تی دسانَ بوجور ببر و به زوانان گب بزن».

اولین مرتبه ره اون ایته آسمانی زوان امرأ گب بزه. امانَ او قد قوی خوداوند حوزورَ احساس بوکوده بیم کی مات و قلاق بیم. اون حدود پنج دقیقه لابه بوکود. امانَ ایچه کسکسَ امرأ گب بزمیم، بازین اونَ تشویق بوکودم کی جه خوداوند حوزور حظ بوکونه. اون خوداوند پرستش ایدامه بده و من اونَ تنها بَنم.

وختی آ خبر به اون پسر و عروس فارسه، اوشانَ ره تکان دَنده بو. اون پسر بوگفت کی هرما له نیده بو کی خو مار لابه بوکونه. اون خودش آخرین واری کی لابه بوکوده بو یه به یاد نشتی: «حتا وختی کی می مرد بمرد، من لابه نوکودم.»

او شب جلسه میانَ اون تعمید آب بیگفت. تا سه روز بعد ایته نور و شیرین لبخند اون صورت میانَ نهه بو. به یاد نداشتیم کی قبل اون، اونَ خنده کونان بیده بیم. اون نبخشه ایی و آن و اُستی، نبخشین دوساق خانه میانَ اسیر بو. ولی وختی کی خو مردَ رها بوکود و اونَ ببخشه، خوداوند قدرتِ خو زیندیگی میانَ بیافته بو و جه اون حضور و اخب بو.

ایته خادیم کی نبخشه

عیسا متا ۱۸ میان، ایته نوری رو اسارت نبخشین و لغزش بتاوانه. اون شاگردانَ تعلیم بده کی چوطو براری کی اوشانَ لغزش بده امرأ، آشتی بوکونید. (امانَ فصل بعد میان در مورد آشتی گب زنیم.)

پطرس وورسه: «آقاجان اگه می برار مره بدی بوکونه، تا چن وار و آستی اون ببخشم؟ هفت وار؟» (متا ۱۸: ۲۱) اون فیکر کوی کی خیلی بخشنده ایسه. پطرس دوست دشتی او آخر هر کاریه در نظر بیگیره. اون کسی بو کی تبدیل هیأت کوه رو بوگفت: «اگه بخوایی، سه تا سرپناه چاکونم، ایته تره، ایته موسا ره و ایته یم ایلیاس ره. (متا ۱۷: ۴). اون فیکر کودی کی خیلی بوزرگواره: «اوستاد من اعلام کونم کی میل امرأ هفت وار ببخشم!»

اما اون ایته تکان دنده جوابی به بیشتاوست. عیسا اونچی یه کی پطرس نیگا میان، بوزرگوارانه بو، ای طرف تاوده: «تره گم نه هفت وار، بلکه هفتاد تا هفت وار.» (متا ۱۸: ۲۱-۲۲). ینی، ببخشید اوتویی کی خودا بخشه، بدون محدودیت. بازین عیسا ایته حکایتی یه اون و آستی کی خو گب تاکید بوکونه، بوگفت:

«آن و آستی آسمان پادیشایی ایته شاه مأنه کی تصمیم بیگفته خو خادیمان مره تسویه حیساب بوکونه. وختی شروع به حیسابرسی بوکود اینفره پادیشا ورجه باوردید کی ده هیزار قنطار اون بدهکار بو.»

— متا ۸۱: ۳۲-۴۲

آن و آستی کی بزرگی به اونچی کی عیسا بوگفته یه بفهمیم، و آبدانیم کی قنطار چی بو. قنطار ایته واحد اندازه گیری بو کی اون آمره طلا (دوم سموئیل ۱۲: ۳۰)، نقره (اول پادشاهان ۲۰: ۳۹) و دیگر فلزات و اشیا یه اندازه گیری کودید. آ حکایت میان ایته بدهی حرف یزه بوبوسته. اتویی، آمی خیال تأنه به اعتبار آنکی اون به واحد طلا یا نقره ایشاره کودن دره، راحت ببه. بایید درواره طلا گب بزنینم.

قنطار تقریباً معادل هفتاد و پنج پوند بو؛ آ وزن طبیعی ای بو کی ایته مرد تأنستی حمل بوکونه (دوم پادشاهان ۵: ۲۳). ده هیزار قنطار تقریباً ۷۵۰،۰۰۰ پوند یا ۳۷۵ تن بوستی. پس آ خادیم ۳۷۵ تن طلا پادیشایه بدهکار بو.

در حال حاضر، طلا قیمت تقریباً به ازای ایته اونس، ۳۷۵ دلار ایسه. ایمره بازار میان، ای قنطار طلا ۴۵۰۰۰ دلار ارزش دره. پس، ده هیزار قنطار، ۴،۵ میلیارد دلار ارزش دره. آ خادیم به خو پادیشا ۴،۵ میلیارد دلار بدهکار بو! عیسا آیه تاکید کونه کی آ خادیم بدهی ای دشتی کی نتأنستی اون پس بده. خوانیم:

«چونکی اون نتأستی خو قرَضَ فآده، اون ارباب دستور بده کی اون با اون زن و زاکآن و تومام اون مال و منال بوفروشید تا اون طلب وصول ببه. خادیم بدهکار خو ارباب دس و پا دکفته و بوگفته: «ایچه تحمل بوکون و مر مهلت بده تا همه می قرَضَ فدم. بازین ارباب دیل بوسوخته و اون قرَضَ ببخشه و اون آزاد کوده.»

— متا ۸۱: ۵۲-۷۲

هسا بآیید ببینیم کی آ حکایت چوطو به لغزش خوردن مربوط به. وختی لغزش تفاق دکفه کی ایتہ بدهی وجود بدره. شومان بیشتأوستید کی بوگفته بوبوست: «اون همه یه پرداخت کونه.» پس، بخشین، ایتہ بدهی یه باطیل کودن مأنه. پادشاه مٹ خودای پٹر ایسه کی آ غلام بدهی یه کی خودش ره مومکن نوبو بتأنه اون پس بده یه ببخشه. کولسیان ۲: ۱۳-۱۴ میان خوانیم «او زماتی کی خودتأن گناه و نفس ختنه نوبوسته میآن بمرده بید، خودا شومرا مسیح امرأ زینده کود. اون تومام آمی گوناهاَن ببخشه و او قرضان سند کی طبق قانون به ضد آمان بینوشته بوبوسته بو و بر علیه آمان قد علم بوکوده بو یه باطیل کود و صلیب رو میخکوب بوکوده و جه میآن ببرد.» آمی بدهی کی ببخشه بوبوسته، غیر قابل پرداخت بو. هیچ راهی وجود نأستی کی آمان بتأنیم او بدهی ای کی به خودا دأشتیم، پرداخت بوکونیم. امی لغزش، امرأ جه پا تآودایی. هن وأستی خودا، نیجات به عنوان ایتہ کادو آمره فآده. عیسا او سندی کی علیه آمان بو یه پرداخت بوکود. آمان تأنیم شباهتی کی میان ارتباط آ خادیم با خو پادشاه و ارتباط آمان با خودا نهه یه ببینیم.

«اما وختی کی خادیم بوشو بیرون، ایتہ جه خو همکاران بیده کی صد دینار اون جه طلب دأستی، خو همکار گولی یه بیگفت، فشار بده و بوگفته: می طلب مره فادن!»

— متا ۸۱: ۸۲

ای دینار تقریباً برابری کودی با دستمزد روزانه ایتہ کارگر. پس مطابق ایمرزی دستمزد، ارزش صد دینار برابر با چار هیزار دلار ایسه. هسا ایدامه یه بخوانید:

«اونم خو همکار به دس و پا دکفته و مینت کونان بوگفته: ایچه تحمل

بوکون و مر مهلت بده تا می قرض فادم. ولی اون قوبیل نوکود، بلکی
بوشو و خو همکار دوساق خانه تاوده تا خو طلب فاگیره.»

— متا ۸۱: ۹۲-۹۳

ایته جه اون همکاران پول زیادی یعنی ای سوم دستمزد سالانه یه بدهکار بو. آیا
شومان دوست داشتید کی ای سوم خودتان حقوق جه دس بدید؟ اما به یاد بدرید کی
ایته بدهی ۴،۵ میلیارد دلاری آمرداک شین ببخشه بوبوسته بو. آ مبلغ ویشتر جه او
پولی بو کی تانستی خو کل زیندیگی میان به دس باوره !

لغزشانی کی آمان کس کس جولوب دریم، جولوب آمی لغزشان نسبت به خودا
شبيه ۴۰۰۰ دلار با ۴،۵ میلیارد دلاره. ولکی ایته آدم آمی آمرأ بدرفتاری بوکونه، ولی
بازم با آمی گوناهاں خودا جولوب قابیل قیاس نییه.

ولکی ایحساس بوکونید کی هیکس آمرأ به اندازه شومان بدرفتاری بوبوسته،
ولی توجه نوکونید کی عیسا آمرأ چقد بدرفتاری بوبوست. اون ایته بی گناه و بی
عیب بره بو کی کوشته بوبوست.

کسی کی نتانه ببخشه، جه قبل، خودش ایته پبله بدهی دشتی کی ببخشه بوبوسته.
وختی فهمید کی عیسا شومرا جه مرگ و عذاب جاودانی نیجات بده، دیگران بدون
قید و شرط بخشیدی و رها کونید. (آمان فصل سیزده میان در مورد چگونگی آ عمل
گب زنین.)

چیزی بدتر جه آن وجود نره کی ابدیت ایته تش دریاچه میان بوگذرانیم؛
جایی کی د نیجاتی اویه وجود نره. اون کرم نیمیره و اون تش خاموش نییه. آمی
سرنوشت جهندم بو تا آنکی خودا جه راه خو پسر عیسای مسیح، مرگ آمره ببخشه.
خودایه شکر! اگه بخشن شومرا سخته، به جهندم واقعیت فیکر بوکونید و به خدا
موحبت کی شومرا جه اون نیجات بده.

درسائی باایمانان ره

باایبد حیکایت ایدامه بدیم:

«وختی کی بقیه خادیمان آ ماجرائ بیدمیدی، خیلی ناراحت بوستید و
بوشویید خوشان ارباب و رجه و تومام او تفاق تعریف بوکودید.

بازین ارباب، او خادیمِ خو ورجہ دوخواہ و بوگفته: آی خادیمِ شرور!
مگہ من تی ایلتماس کودن و آسی تومام تی قرضِ ترہ نبخشم؟ ینی تو
نوآستی تی همکارِ رحم بوکودہ بی، هوتو کی من ترہ رحم بوکودم؟»
— متا ۸۱: ۱۳-۳۳

عیسا اَ حیکایت میآن به بی ایمانان ایشارہ نوکدہ. اون دروارہ پادیشا خادیمان
گب زنہ. اَ مردای قبلا پیلہ بدهی داشتی کی ببخشہ بوبوست (نیجات) و جہ اون
به عنوان «پادیشا غولام» نام ببردہ بوبوست. کسی یہ کی اون نبخشہ، «اون
شریک غولام» بود. پس تائیم نتیجہ بیگیریم کی اَن عاقبت بالیمانی ایسہ کی جہ
بخشِن، سر وارَ کونہ.

«پس اربابِ غیظَ گیفته، اونَ دوساق خانہ تاودہ تا شکنجہ ببہ و ہمہ
یہ خو قرضِ فادہ. هوتویی می آسمانی پئر شومی امرأ رفتار کونہ اگہ
شومائم شومی برار دیل و جان مرہ نبخشید.»

— متا ۸۱: ۴۳-۵۳

اَ ایمانان سہ تا مهم نکته درید:

۱. غولامی کی نبخشہ هو شکنجہ به اون واگرده
۲. اون واید اصلی بدهی یہ فده
۳. خودای پَنَرَم هه کارَ جولوب هر بالیمانی کونہ کی خو برار لغزشِ نبخشہ.

۱. غولامی کی نبخشہ، هو شکنجہ به اون واگرده.

لغت نامہ میآن، «شکنجہ» کلیمہ آتو تعریف بوبوست: «فکیر یا
جسم عذاب» یا «وارد کودن ایتہ شدید درد تنبیه، سرکوب امرأ یا لذت همراه
با آزار دئن» .

اَ عذابِ حرکت دئندہ یان، ارواح شریر ایسید. خودا «شکنجہ کوندگان»
ایجازہ دہہ تا خودشان میل امرأ درد و عذاب جسم و فیکرَ تحمیل بوکونید، حتا
اگہ امان بالیمان ببیم. امان ویشتر وختان عبادتی جلسات میآن آدمایی رہ دوعا
بوکودیم کی نتانستید شفا، آرامش یا رهایی یہ دریافت بوکونید؛ چون دیگران رها

نوکوده بید و جه تَه دیل نبخشه بید.

دوکتراَن و دانشمندان، تلخی و نبخشِن به مرضای خاصی جه قبیل آرتروز و سرطان مرتبط دَندیدی. موارد زیادی جه مرض مغزی به نبخشِن همراه با تلخی ارتباط دَره.

بخشِن معمولا مربوط به آدمای دیگه به، ولی گاهی در ارتباط با خود شخص هم ایسه. عیسا بوگفت: «اگه کسی آمرأ موشکلی دَری، ببخش...» (متا ۵: ۲۴) آ «کس» تأنه خود شومائم ببیید. اگه خودا شومراً ببخشه، شومأَن کی ایسید کی کسی یَه کی اون ببخشه یَه، حتا اگه خودتأَنم ببیید، نبخشید؟

۲. غولامی کی نبخشه، واید او اصل بدهی یَه کی غیر قابل پرداخته فاده.

لازم بوبوسته کی اون غیر مومکین کار انجام بده. مَث آنکی لازم ببه تا اَمأَن او بدهی ای کی عیسا جلجتا میان پرداخت بوکوده یَه، فادیم. اتویی اَمأَن آمی نیجات جه دس دیهیم.

شومأَن گید: «ایچه صبر بوکونید. من فیکر کودیم وختی اینفر دوعای توبه یَه بخوانه و خو زیندیگی یه عیسایه تسلیم بوکونه، د هرماه اون جه دس نده.» اگه هتوچی اعتقادی دَریدی، پس توضیح بدید چره پطرس آ بیجیر جوملات ببینویشته:

«چون اوشأَن کی با شناق خوداوند و آمی نیجات دَنده عیسا مسیح، جه دنیا فساد نیجات بیأفتید، وَاَرَم اون گرفتار بید و اون جه شکست بوخورید، اوشأَن آخرعاقبت جه اولم بدتر به. بئتر اون بو کی جه اول، پارسایی راهه نشناخته بید، تا آنکی بعد شناق، جه مقدس حوکی که به اوشأَن ایسپرده بوبوست، رو واگردانید.»

— دوم پطرس ۲: ۱۲-۰۲

پطرس در مورد آدمائی گب زنه کی جه گوناوه توسط نیجات در عیسا مسیح رها بوبوسته بید. اگه اوشأَن دوواره توسط گوناوه گرفتار بید (کی تأنه توسط نبخشِن ببه) و توسط اون شکست بوخورید-شکست خوردن ینی وَاَنگرددستن خوداوند سو و توبه نوکودن جه خودمأَن عمدی گوناوه پطرس گه کی اوشأَن واگردستن جه

عدالت و راستی، بدتر چه آنه کی هرماه اون نشناخته بید. به عبارت دیگه، خودا گه کی بتره کسی هرماه نجات نیافه و زیندگی و حیات ابدی کادویه فأنگیره و بازین برای همیشه اون جه وَاگرده.

یوهودایم هتوچی آدمانی یه کیلیسا میآن «دوواره بمرده» وصف کونه (یهودا آیه ۱۲-۱۳). دوواره موردن، ینی ای وار بدون مسیح بمرده بید و بعد با اون یأفتن زنده بید و بازین با منحرف بوستن جه اون رامیان، برای همیشه دوواره بیمیرید.

آمان دانیم کی خیلی یان عیسا ورجه آییدی و خودشان با آ جومات توجیه کونیدی: «خوداوند، خوداوند، آیا تی نام امرأ نبوت نوکودیم و تی نام امرأ دیوان بیرون نوکودیم و تی نام امرأ ایته عالمه موجزه انجام ندهیمی؟ او وخت اوشان آشیکارا گه کی هرماه شومرا نشناسم! آی بدکاران جه من دور بید!» (متا ۲۲-۲۳) اوشان اون شناختیدی و اون خوداوند دوخوایدی و اون نام میآن موجزات انجام بده بید، ولی عیسا اوشان نشناختی.

عیسا کیان شناسه؟ پولس رسول بینوشت: «اما اون کی خودایه دوست دره، اون ورجه شناخته بوبوسته ایسه.» (اول قرنتیان ۸: ۳) خودا کسانی یه شناسه کی اون دوست درید.

ولکی شومانم بیگیدی: «من خودایه دوست درم. فقط ا برار دوست نرم کی مره آسیب بزه!» ، او وخته کی شومان گول بوخوردیدی و خودایه دوست نریدی؛ چون بینویشته بوبوسته: «اگه اینفر بگه، خودایه دوست دره ولی خو برار جه نیفرت بدره، دوروگویه. چون او کس کی خو برار دینه و اون دوست ناره، نتانه او خودایی کی نیدینه یه دوست بدره (اول یوحنا ۴: ۲۰) گول خوردن مسئله یه وحشتناکی ایسه، آن و آسی کی فریب بوخورده آدم با تومام خو دیل باور دره کی حق با اونه. اون ایمان دره کی دوروست راه میآن ایسه؛ در حالی کی واقعا مسیر دیگر دورون دره. کسی کی جه ایطاعت کلام سر واز کونه، خو دیل گول زنه.

آیا جالب نیینه کی «خیلی یان» انتظار درید کی ملکوت میآن شیدی، ولی رد بید. عیسا هم بوگفت: خیلی یان آخر ایام میآن لغزش خوریدی (متا ۲۴: ۱۰). آیا آ دوتا گروه تأییدی جه هه دسته آدمان بیبید؟

بعضی بالیمانان اونقد جه نبخشین، رنج و عذاب میآن درید کی اومیدوارید مرگ اوشان راحت کونه. اما آن دوروست نییه. آمان یا واید با نبخشین برخورد بوکونیم و یا قوبیل بوکونیم کی او بهای غیرقابیل پرداخت وَا فادیم.

۳. خودای پئر هه کار جولوب هر باایمانی انجام دهه کی خو برار لغزش بدون توجه به آنکی آسیب یا لغزش چقد پیله یه نبخشه.

عیسا خیلی دقیق بو تا موطنن ببه کی آمان آ حکایت دوروست درک بوکونیم. اون تقریباً هر حکایتی یه تفسیر نوکودی؛ مگه آنکی اون شاگردان درواره اون وورسه بید. اتویی، در آ مورد اون خواستی کی هیچ شکی درواره شدت داوری او کسان کی جه بخشن سر واز کونیدی، باقی نمأنه.

عیسا همش تأکید بوکود اگه نبخشیم، بخشیده هم نیبیم. به یاد بدرید کی اون آمی مأنستنی نیه؛ اون به اونچی کی گه اهمیت دهه.

ویشتر وختان آ مسئله کیلیسا میان دیده نیبه، به جای اون، بونهیانی برای پناه دئن به نبخشین ارائه به. نبخشن، جزو گوناوانی ایسه کی کوجیتر جه همجنس بازی، زینا، دوزی، عرق خوری و غیره در نظر بیگفته به. ولی کسای کی آ گوناوه نبخشین مرتکب بید، آدمای دیگه کی گوناوان دیگه ای انجام بدید امرأ، خدا ملکوت به ارث نبرید.

عهده ای ولکی فیکر کونید کی آن ایتسه سخت پیغامه، ولی من اون به عنوان رحمت و هشدار پیغام نیگا کونم، نه سخت داوری. آیا شومان دوست درید کی هسأ روح القدس امرأ ملزم ببیید و حنیقی توبه و بخشین تجروبه بوکونید یا جه بخشین سر واز کونید و بعد بیشتأوید کی ارباب شومراً گه: «دور بو»، زماتی کی د نتأنید توبه بوکونید؟!

قراره کی امان او قد جه انتقام دور بیبیم کی ایمکان خطر آنکی جه اون گول بوخوریم امی میان وجود ندره.

من شومی ایطاعت و اُستی، برای نیویشتن «شیطان دام» کیتاب، ممنونم. آ
کیتاب او قد مسح دره کی خوداروح تومام مودتی کی اون خواندن دوبوم،
می امرأ روبرو بوبوست؛ جوری کی اون خواندن فقط چن روز
طول بکشه. آ کیتاب می زیندیگی یه کاملاً عوض کود. جه لغزش زینجیلان
آزاد بوستم و آتو می دیل، فیکر و احساسات و ارسی کودن ایدامه دهم تا هتو
آزادی میان باقی بمائیم.

— ال. ام. (کارولینای جنوبی)

انتقام دام

«هی کس به سزای بدی، بدی نوکونید. دقت بوکونید کی
اونچی کی همه کس ورجه خوب و نیک یه، بجا بأورید.»

— رومیان: ۲۱: ۷۱

اوتویی کی فصل قبل می‌ان آشیکارا بیده‌یم، لغزش و نبخشین حفظ کون، آن مانه
کی کسی جولوب طلبکار ببیی. وختی اینفر توسط اینفر دیگه بهش ظولم به، آ باور
پیدا کونه کی او آدم به خودش قرض دره و بدهکار ایسه و انتظار پرداخت ایچی خواه
مالی یا غیر مالی یه دره.

نظامای حقوقی‌ای وجود درید تا آدمایی کی به اوشان ظولم بوبوسته یا آسیب
بیده‌اید انتقام فاکگیرید. نتیجه دادخواهی جه مردوم، حقسای کونه تا بدهی‌یان پس
بده ببه. وختی اینفر توسط اینفر دیگه به اون آسیب فآرسه، عیدالت اینسانی گه:

«اوشان واید محکمه میان بایسید بخاطر او کاری کی بوکودید، و اگه گوناکار شناخته ببید، اون بهایه و آ فادید.» ، غولامی کی نخشه، خوآستی کی اون شیریک غولام اون، اون بدهی یه پس بده، آن و آستی، دادگاه میان، خو خسارت خوآستی فاگیره، اما آن عدالت راه نییه.

«آی عزیزان خودتان انتقام نیگیرید، بلکه اون به خدا غضب بسپورید، چونکی بینویشته بوبسته کی خوداوند گه: انتقام گیفتن می کاره، منم کی سزا دهم.»

— رومیان ۲۱: ۹۱

آمان به عنوان خودا زاکان، ناعادلانه ایسه کی خودمان انتقام فاگیریم. ولی وختی کی جه بخشن سر واز کونیم، دقیقا دومیال انتقام گیفتن ایسیم. ینی، خواییم انتقام بیگیریم و اون انجام دنن و آسی کوکولا دیچینیم. تا وختی کی بدهی به طور کامل فاگیرنه، نبخشیم و فقط خودمان تانیم او قابیل قوبیل تاوان مقدار تعیین بوکونیم. وختی کی دومیال چاکودن ایشتهای ایسیم کی آمی حق میان بوبسته، خودمان داور و قاضی مقام جه نیهیم، ولی دانیم کی :

«فقط اینفر ایسه کی شریعت فاده و داور، اون هونیه کی تانه نیجات بده و هلاک کونه. پس تو کی ببی کی تی همساده یه داور بوکونی! براران، اوقد همدیگر ضد غرغر نوکونید، تا شومرام داور نیه، ببینید داور در سر ایسه.»

— یعقوب ۴: ۲۱ و ۵: ۹

خودا عادیل داوره. اون عدالت امرأ قضاوت کونه. و طبق عدالتم تسویه کونه. اگه اینفرم ایشتهای بوکوده و رأس رآسی توبه بوکونه، کاری کی عیسا جلجتا میان بوکود اون پاک کونه.

ولکی بیگید: «اما آ ایشتهای، در حق من بوبسته نه در حق عیسا. بله، اما شومان متوجه ایشتهای کی نسبت به عیسا بوکودید، نییدی. اون کی ایته بی گناه قوربانی بو، هیچ گناه و تقصیری نداشتی؛ در حالی کی آدما همتن گناه بوکودید و به موردن محکوم بوبسته بید. هر کدام جه آمان خودا قانونان کی برتر

جه قانونای زمینی و کشوری ایسه یه، پا جیر بنیم، پس اگه قرار بو کی با هر کدام جه امان بر طبق عدالت برخورد بوبوسته بی، همتن واید توسط بالاترین دادگاه عالم، به موردن محکوم بوبوسته بیم.

ولکی شومان کاری نوکودید کی باعیث ببه کی دیگران شومرا مورد آزار و اذیت و ظولم قرار بدید. اما اگه او بدی یه کی در حق شومان بوبوسته یه، با بخشی کی خودا نسبت به شومان بوکوده با هم موقایسه بوکونید، دینیدی کی هیچ شباهتی وجود نره و اصلا قابیل موقایسه نییه. اگه احساس کونید کی به شومان خیانت بوبوسته و گول بوخوردیمید، معنی او رحمتی کی به شومان بوبوسته یه جه دس بدهید.

هیچ بونه ای کینه اوسادن ره وجود نره

تحت عهد عتیق پیمان، اگه شومان در حق من خلاقی انجام بد بید، می حق قانونی آن بو کی هون به شومان و اگر دامن. ایجازه داده بوستی تا قرضان رو تمرکز بوکوم و به جای بدی، بدی فارسا نم. (لاویان ۲۴: ۱۹ و خروج ۲۱: ۲۳-۲۵). او وقت شریعت برتر بو چون عیسا هنوز نمرده بو کی اوشان آزاد کونه.

بیدینید کی اون چوطو عهد جدید بالیمانان خطاب قرار دهه:

«بیشتاوستیدی کی بوگفته بوبوسته بو: چوم در عوض چوم و دندان در عوض دندان ولی من شومرا گم، شریر آدم امرأ درگیر نیبید. اگه کسی تی راست دیم سلی بزه، تی دیم و اگر دان وهل او طرفم بزنه. اگه کسی بخوای تره ببره دادگاه تا تی قبای تی جه فایره، تو تی عایم اون فادن. اگه کسی تره مجبور کونه، ای مایل اون دومبال سر را بیشی، تو اون امرأ دو مایل را بوشو. اگه کسی تی جه چیزی بخوایه، اون فادن و یا اگه اینفر تی جه دس قرض بخوایسته، اون دس خالی اوسی نوأ کودن.»
— متا ۵: ۸۳-۲۴

عیسا هر بونه ای یه کینه اوسادن ره جه میان ببرد. در حقیقت اون گه آمی نیگا و او قد جه انتقام دور ببه کی ایمکان آمی گول خوردن میل و رغبت امرأ وجود ندره.

وختی دومبال آنیم کی خطائانی کی در حق امان بوبوسته یه جبران بوکونیم، خودمان به عنوان داور قرار دیهیم. غولامی کی متا ۱۸ میان نبخشه، خو همکار دوساق خانه تاوده و در عوض خودشم به شکنجه گر ایسپرده بوبوست و اون خانواده فور وخته بوبوست تا اون تومام بدهی یان صاف به.

امان و فرصت بدیم و قضاوت به عادل داور بسپریم. اون عدالت امرأ داوری کونه. تنها خودایه کی عدالت میان انتقام فاکیره.

من درواره لغزش موضوع، ایته کیلیسا میان در تامپای فلوریدا خیدمت کودیم کی ایته زنای می ورجه بامو و بوگفت خو مرد قبیله یه به خاطر تومام کارایی کی بوکوده بو ببخشه. ولی وختی می موعیظه یه بیشتاوست کی درواره رها کودن لغزشان گب بزم، بفهمست کی هنوز خودش دورون آرامش نره و ناآرام ایسه.

یواش اون بوگفت: «تو هنوز اون نبخشه ایی.»

بوگفت: «چره ببخشم. بخشن آرسوان فوکودم.»

اون بوگفت: «ولکی لابه بوکوده بی، ولی هنوز اون رها نوکودی.»

اون اصرار کودی کی من ایشتباه کودن درم و اون خو مرد قبیله یه ببخشه.

اون بوگفت: «من چیزی جه اون نخوایم و اون رها بوکودم.»

وورسم: «اونچی یه کی اون تی امرأ بوکوده، مر بوگو.»

اون بوگفت: «من و می مرد ایته کیلیسا میان شبانی کودیم. اون من و می سه تا پسران و کود و ایته زنای کی کیلیسا میان سرشناس بو امرأ بوگروخت.» اون چومان میان آرسو حلقه بزه و ایدامه بده: «می مرد گفتی کی خودایه آن و اوستی کی می امرأ عروسی بوکوده جه دس بده؛ چون اون ایراده کامل آن بو کی با او زنی کی اون امرأ بوگروخته، عروسی بوکونه. می مرد گوشتی کی او زنای اون خیدمت ره ایته موهسته؛ چونکی اون ره تکیه گاه خوبی ایسه. اون بر آ باور بو کی من مانع اون خیدتم و ایته بونه گیر زناکم، و تومام امی زیندیگی جه هم پاشن گونا می گردن تاوده. هرماله و آنگردست و قوبیل نوکود کی گونا کاره.»

أ مرد آشیکارا فریب بوخورد و ظولم بزورگی به خو زن و خانواده بوکوده بو. زنای خیلی جه خو مرد کاران زجر بکشد بو و منتظر بو تا اون خو بدهی یان و اگر دانه.

أ بدهی، خرجی یا زاکان پوشت بون، نوبو، چره کی اون تازه مرد تومام

اَ کارانَ اون ره کودی. بدهی ای کی اون خواستی اون سابق مرد فاده، آن بو کی اعتراف بوکونه کی ایشتهاب بوکوده و البته حق با او زنای بو.

من اون یاد آوری بوکودم، تو اون نبخشی تا آنکی اون بایه و بگه کی ایشتهاب بوکوده و تقصیر کار بو و بعد تی جه بخوایه کی اون ببخشی. ا بدهی ای کی فاده نبوسته، تره دوسته بدشته.

اگه عیسا رافاً بایسای تا امان باموبیم و اون جه عذرخواهی بوکوده بیم و بوگفته بیم: «امان ایشتهاب بوکودیم، حق با تو بو. امرأ ببخش» ، اون آمره صلیب رو نبخشه ای. وختی او صلیب رو به دار فاکشه بوبوست، ایجگره بزه: «ای می پتر، اشان ببخش، چونکی نائیدی کی چی کودن درید.» (لوقا ۲۳: ۳۴) اون آمره قبل اونکی اون ورجه بیشیم و خودمان لغزش نسبت به اون، اون ره اعتراف بوکونیم، آمره ببخشه. پولس رسول آمره اتویی پند دهه: «اتویی کی خوداوند شومراً ببخشه، شومائم کسکس ببخشید.» (کولسیان ۳: ۱۳) و «با همدیگه مهربان و دیلسوج ببید و هوتو کی خودا شومراً در مسیح ببخشه، شومائم و ا کسکس ببخشید.» (افسیان ۴: ۳۲)

وختی او زناک بوگفتم: «تو اون نبخشی تا بگه: من ایشتهاب بوکودم، حق با تو بو،» آرسو جه اون صورت روان بوسته. اونچی کی اون خواستی، در مقایسه با او دردی کی اون سابق مرد به اون و اون زاکان وارد بوکوده بو، کوچیک به نظر فارسه ای. اما او زنای عدالت اینسانی میان گیر بوکوده بو. اون خودش به عنوان داور قرار بده بو و خو حق مٹ بدهی طلب کودی و منتظر اون پرداخت بو. ا لغزش مانع ارتباط اون با خودش تازه مرد بوبوسته بو. ا مسئله هتویی رو اون ارتباط با تومام مسئولان مرد تاثیر بنه بو. چون اون مرد قبلی شبان بو.

عیسا خیلی وختان امی دیل وضعیت به خاک شبیه کونه. امان پند بوبوسته ایم کی خودا موحبت دورون ریشه بکوانیم و پبله بییم. او وخت کلام خودا دانه آمی دیلان میان ریشه زنه و پبله به و آخربسر پارسایی ثمریه تولید کونه. ا ثمره موحبت، خوشی، سلامتی، صبر، مهربانی، نیکویی، ملایمت و پرهیزکاری ایسه (غلاطیان ۵: ۲۲-۲۳).

اما زمین فقط اونچی کی اون دورون بکاشته به یه پرورش دهه و تولید کونه. اگه امان قرضان، نبخشن و لغزش دانه یه بکاریم اینه ریشه دیگه ای بجای خودا موحبت پرورش پیدا کونه کی تلخی ریشه یه.

«فرانسیس فرانگی پین» ایتہ تعریف عالی جہ تلخی ارائہ بدہ: «تلخی، ایتہ انتقام نیگیتہ بوبوستہ ایسہ.» تلخی وختی بوجود آہ کی انتقام تا او حدی کی آمان خواہیم بیگیتہ بوبوستہ.

نویسنده عبرانیان کیتاب، مستقیم دروارہ آ موضوع گب بزہ: «سخت حقسای بوکونید کی ہمہ کس امرأ صلح و صفا میان زیندیگی بوکونید و موقدس بیبید، چونکی بدون قدوسیت هیکس خوداوند نئانہ بییدینہ. مواظب بیبید کسی جہ خودا فیض محروم نبہ، و هیچ تلخ ریشہ ای شومی میان پیلہ نبہ، نوکونہ باعیت ناآرامی ببہ و خیلی یان آلودہ کونہ.»
- عبرانیان ۲۱: ۴۱-۵۱

بہ جو ملہ «خیلی یان آلودہ کونہ»، توجہ بوکونید. آیا مومکینہ آن دووارہ بہ او «خیلی یانی» ایشارہ بدرہ کی عیسا بوگفتہ آخر روزان میان لغزش خوریدی؟ (متا ۲۴: ۱۰)

تلخی ایتہ ریشہ یہ. اگہ جہ ریشہ یان پاس پائی و محافظت ببہ و اون غذا و آب فادہ ببہ، ریشہ یان عمیق تر و قویتر بییدی. اگہ بیلافصلہ اون جولوب بیگیتہ نبہ، اوشان بیرون آوردن سخت بہ. آخربسر، لغزش با قوت بہ خو پیلہ بوستن ایدامہ دہہ. آن وستی، جہ آمان بخوآستہ بوبوستہ تا ایجازہ ندیم تا خورشید آمی غیظ رو غروب بوکونہ (افسیان ۴: ۲۶) ہسا بجای آنکی پارسایی ثمرہ تولید ببہ، اون جا غیظ و غضب، بیزاری، تنگ نظری، تنفور، نیزاع و اختلاف درو بہ. عیسا آشان بہ عنوان بدی ثمرات نام ببرد. (متا ۷: ۱۹-۲۰)

کیتاب مقدس گہ کسی کی با رهایی جہ لغزش، دومبال صلح نبیہ، آخربسر آلودہ بہ و چیزی یہ کی ارزشمندہ، با نبخشن زشتی، بہ فساد فاکشہ بہ.

پادشایی لایق کی آلودہ بوبوست

فصلای قبلی میان بیدہ ایم کی چوطو داوود بہ شائول پادیشا وفادار بمآنست؛ حتا وختی کی شائول بہ داوود وفادار نوبو. داوود دومبال انتقام شخصی نوبو؛ حتا وختی کی دو مرتبہ فرصت آ کار بیافتہ بو. داوود مردی بو کی خودا دیل دومبال بو. اون خودایہ ایجازہ بدہ کی اون و شائول میانی قضاوت بوکونہ.

وختی خودا داوری شائول رو قرار بیگفت، داوود خوشحال نوبوست، بلکی ناراحت بوست؛ چون خو دیل میان هیچ تلخی جه اون نداشتی.

بعد شائول موردن، داوود تخت پادیشایی رو بینشت. اون ملت قودرت بده. جه موقعیتان مالی و ارتش لذت ببرد و تاج و تخت پاس پائی بوکود. اون خیلی زناکان امرأ عروسی بوکود کی اون ره زای باوردید از جومله: امنون اون پیلدانه ترین پسر و ابشالوم اون سومی پسر.

داوود پسر، امنون کار خطایی خو ناتنی خواخور، تمار امرأ کی ابشالوم خواخور بو، بوکود. اون خورَه به ناخوش احوالی بزه و جه خو پئر بخوآسته تا تمار اون ورجه اوسی کونه تا اون غذا فاده. وختی تمار بوشو، اون به خو خادیمان دستور بده کی بیرون بیشید و بازین اون تمار بی عفت کود. بعد اون جه تنفور اوساد و اون جه خو چوم جولوب دور کود. امنون ایته باکره شاهزاده سلطنتی یه بدنام بوکوده بو و اون زیندیگی یه با بی آبرویی تباہ بوکوده بو (دوم سموئیل ۱۳)

ابشالوم بدون آنکی ای کلیمه خو ناتنی برآر بگه، خو خواخور خودش خانه باورد و جه اون پاس پائی بوکود. اما اون تمار بی آبرو کودن و آستی، جه امنون تنفور اوساد.

ابشالوم اینتظار دشتی خو پئر، اون نابرآریه تنبیه بوکونه. داوود پادیشا وختی امنون شرارت بیشتاوست، اون غیظ گیت، اما هیچ کاری ابشالوم امرأ نوکود. ابشالوم جه خو پئر بی عیدالتی، تباہ بوبوست.

تامار ای روزی او سلطنتی ردایان کی مخصوص پادیشا باکره دختران بو یه، دوکودی، اما الان لیباس شرمساری به خو تن دشتی. اون ایته دختر زیبایی بو و احتمالاً مردوم ورجه احترام زیادی دشتی، اما الان اون خلوتکی زیندیگی کودی و د تنآستی عروسی بوکونه، چون د باکره نوبو.

ا کار خیلی بی انصافی بو. تمار با دستور پادیشا امنون ورجه بوشو بو و اون آن بی عفت بوکوده بو و ا دختر زیندیگی د جه دس بوشو بو؛ در حالی کی او مرداکی کی ا کار وحشیانه یه اون امرأ بوکود، جوری زیندیگی کودی کی اینگار هیچ تفاقى دنکفته. تمار متحمل آن همه بار بوبوسته بو و اون زیندیگی به فنا بوشو بو.

روزان بوگذشت و ابشالوم خو غورصه دار خواخور دیی. زیندیگی یه کامل ایته شاهزاده به ایته بختک تبدیل بوبوسته بو. ابشالوم ای سال منتظر بایسا

تا اون پئر کاری انجام بده، اما داوود هیچ کاری نوکود. ابشالوم نسبت به خو پئر لغزش بوخورد و جه ظالم امنون، تنفور اوساد.

بعد دو سال تنفور اوسادن جه امنون، اون نخشه یه امنون کوشتن بکشه. ایحتمالا ابشالوم اتویی فیکر کودی: «می خواخور انتقام فاگیرم؛ چون پادیشا تصمیم بیگفته کی هیچ کاری نوکونه.»

اون ایته جشن، تومام پادیشا پسران ره بیگفت و وختی کی امنون فکرشم نوکودی، ابشالوم اون بوکوست. بازین جشور سو بوگروخت و اون انتقام جه امنون انجام بوپوست. اما ابشالوم لغزش نسبت به خودش پئر هی قویتر بوستی؛ خصوصا وختی کی جه قصر دور بوسته بو.

ابشالوم فیکران با تلخی، زیندانی بوپوسته بو. اون به ایته کار بلد منتقد درواره داوود ضعفان تبدیل بوپوسته بو. ابشالوم اومید دشتی کی اون پئر کسی یه اون دومبال اوسی کونه، ولی داوود آ کار نوکود و آ کار باعیث نیفرت ویشتری بوپوست.

ولکی ابشالوم اتویی فیکر کودی: «می پئر مردوم ورجه، ایته نامدار و پیله مرده. اما مردوم اون حقیقی ذات نیدینیدی. اون فقط ایته خودخواه مردا که کی جه خدا خو لاپوشانن ره استفاده کونه. اون جه شائلول پادیشا بدتره، شائلول خو پادیشایی تخت جه دس بده؛ آن و آستی کی عمالیقیان پادیشایه نوکوست و تعداد کمی جه خو بنترین گاو و گوسفندان ببخشه، اما می پئر امنون تنبیه نوکود چون خودش، خو ایته جه وفادارترین سربازان زن امرأ زینا بوکوده و تومام آ کاران دوروغی پرستش امرأ نسبت به خدا بیوشانه.

ابشالوم سه سال جشور میان بایسا. داوود جه مودن خو پسر ابشالوم آرام بیگفته بو و یوآب، داوود پادیشایه راضی کودن دبو کی ابشالوم به خانه واگردانه. اما داوود هنوز قوییل نوکودی کی با اون روبرو ببه. دو سال دیگرم بوگذشت و داوود آخر بسر ابشالوم ببخشه و کامل ایمتیازات به اون واگذار بوکود. ولی لغزش ابشالوم دیل میان هوتویی قوی باقی بمأنست.

ابشالوم ماهرانه خو ظاهر حفظ کودی. قبل کوشتن «... به خو برأر خُب و بد نوگفت؛ چونکی جه اون تنفور دشتی.» (دوم سموئیل ۱۳: ۲۲). خیلی آلمان تأنیدی خوشان لغزش لاپوشانی بوکونید و ابشالوم مأنستنی خوشان دیل میان نیفرت بدرد.

اون جودا جه آ نیگایه توهین آمیز انتقادی، شروع بوکود آدمای ناراضی یه خو دوروور جمع کون و خودش به تومام مردوم ایسرائیل نیزیک کود. به نظر ابشالوم داوود مردوم ره وخت ننایی تا اوشان گلهگی یان بیشتاوه. اون تاسف خوردی کی خودش پادیشا نییه تا بتانه اوضاع احوال دوروست کونه. اون مردوم مسئله یان داوری کودی؛ چون به نظر رسه ای کی پادیشا اوشان ره وخت ننه. ولکی ابشالوم آن وستی به مردوم مسئله یان رسیدگی کودی، چون احساس کودی داوود درواره خودش با عیدالت قضاوت نوکود.

به نظر فارسه ایی کی اون نیگران مردومه. کیتاب مقدس گه کی ابشالوم قوم ایسرائیل دیل جه خو پئر داوود، بودوزانه. اما آیا اون رأس راسی مردوم ره نیگران بو یا دومبال جه پا دگانین داوود پادیشا بو، کسی کی باعیث اون لغزش خوردن بویسته بو.

ماهرانه، مسیر ایشتباه میان

ابشالوم، مردوم ایسرائیل توجه به خودش جلب بوکود و داوود جولوب قیام بوکود. داوود پادیشا آن وستی کی خو زیندیگی یه نیجات بده واید جه اورشلیم بوگروخته بی. به نظر فارسه ای کی ابشالوم خویه خودش پادیشایی یه بنا بوکونه. اما بجای اون، وختی داوود دومبال کوده بو کوشته بویوست. گرچه داوود دستور بده بو کی اون زنده بدرید.

در واقع ابشالوم خو تلخی و لغزش وستی کوشته بویوست. مردی کی با هتوچی قوایی تاج و تخت ورته بو، ولی اول جوانی میان بمرد، چون جه طلبی کی فیکر کودی نسبت به خو پئر دشتی، دس نکشه. آخربسر اون آلوده بوست.

رهبران وردستان، کیلیسا میان، ویشتر وختان توسط کسی کی اون خدمت کونیدی، لغزش خوریدی. اوشان زود بونه گیر و انتقادگر بیدی و درواره تومام مسائل مربوط به خوشان رهبران یا کسانی کی رهبران، اوشان بکار گیریدی، غرغر زنید. اوشان هتویی لغزش خوریدی و اوشان نیگا به انحراف فاکشه به. اوشان جه بعدی کاملاً متفاوت به خدا نیگا به اوضاع نیگا کونیدی.

اوشان آتویی فیکر کونید کی اوشان خدمت انه کی خوشان دورو وریان جه وجود ایته بی انصاف رهبر نیجات بدید. اوشان آدمانی کی نارضایتی درید و وახب نیید دیل به دس آورید و قبل اونکی بفهمید، دوروست ابشالوم مأنستی کیلیسا و

رهبری یه خراب و پارچه پارچه کنید.

بعضی وختان اوشان برداشتأن دوروسته. ولکی داوود واید امنون کار جولوب کاری بوکوده بی. ولکی ایته رهبر ایشکالاتی بدره، ولی کی قاضی ایسه، شومان یا خوداوند؟ به یاد بدرید کی اگه نیزاع بکارید، اون درو کنید.

اونچی کی ابشالوم ره تفاق دکفته و اونچی کی ایمریزی خیدمتأن میان تفاق دکفه، جریانی ایسه کی وخت بره. امان ویشتر وختان نسبت به لغزشی کی امی دیل میان وارد بوبوسته، وახب نیمیم. تلخی ریشه، وختی کی درحال پیلَه بوستنه، سخته کی اون متوجه ببیم. ولی اتویی کی اون غذا دیهیم، پیلَه و قویتر بید. اوتو کی عبرانیان نویسنده جه امان خوابیه کی: «مواظب ببید کسی جه خدا فیض محروم نبه، و هیچ تلخ ریشه ای پیلَه نبه، نوکونه باعیث ناآرامی ببه و خیلی یان آلوده بوکونه.» (عبرانیان ۱۲: ۱۵)

امان واید خودمان دیلان ایمتحان بوکونیم و ایجازه بدیم خودا امره اصلاح بوکونه؛ چونکی فقط اون کلام تانه امی فیکران و دیل نیتان تشخیص بده. وختی روح القدس جه طریق آدم وجدان گب زنه، امره ملزم کونه. امان نواید نسبت به اون الزام بی توجه ببیم و اون خاموش کونیم. اگه کسی هتوچی کاری بوکوده، خودا ورجه توبه بوکونه و خودش دیل نسبت به اون اصلاح وار کونه.

ایته روز ایته خادیم درواره کاری کی بوکوده بو، جه من وورسه کی ابشالوم مأنستن عمل بوکوده یا داوود مأنستنی؟! اون در نخش معاون به ایته شبان خیدمت کودی و شبان اون بیرون تاوده. اتویی به نظر فارسه ای کی او پیلَه شبان، نسبت به اون حسودی کودی و جه آ جوان مردای ترسهیی؛ چونکی خودا دس اون امرأ بو. ای سال بعد خادیمی کی اون بیرون تاوده بید، باور دشتی کی خوداوند جه اون خوابیه ایته کیلیسا ایته سوی دیگه هو شار میان بنا بوکونه. اتویی؛ اون دس به کار بوبوست و بعضی آدمای او کیلیسای کی اویه ترک کوده بو، جه او کیلیسا بیرون باموید و به اون کیلیسا ملحق بوبوستید. اون به موشکل دوچار بو؛ چون نخوآستی ابشالوم مأنستنی عمل بوکونه، اون در ظاهر هیچ لغزشی نسبت به خو قبلی شبان ندشتی. اون خوداوند هیدایت امرأ- نه با واکونش نسبت به رفتاری کی اون امرأ بوبوسته بو-، شروع به بنا کودن کیلیسای تازه بوکود.

من فرق بین داوود و ابشالوم به اون یادآوری بوکودم. ابشالوم دیگران دیل ببرد و خو دوروور جمع کود؛ چون نسبت به خو رهبر لغزش بوخورده بو،

اما داوود، دیگران تشویق کودی کی نسبت به شائول وفادار بمأنید؛ گرچه شائول به اون فوتورک بزه بو. ابشالوم آدمان خو ور جمع کوده بو. داوود، تنهایی اویۀ ترک کوده بو.

جه اون وورسم: «آیا تو به تنهایی تی کیلیسایۀ ترک کودی؟ آیا کاری نوکودی کی مردوم تشویق بوکونی تا تی آمرأ بآیید یا جه تو پوشتیوانی بوکونید؟»
اون بوگفت: «به تنهایی اویۀ ترک کودم و کاری نوکودم تا مردوم خودم ور جمع بوکونم.»

خیلی خُب! تو داوود مأنستن عمل بوکودی. ایطمینان بدر کی آدمانی کی جه او کیلیسا تی ورجه آیددی، نسبت به خوشآن قبی شبان لغزش نوخوردیدی و آگه اتویی ایسه، اوشآن شفا و آزادی سو هیدایت بوکون!»

آمرأک کیلیسا، در حال حاضر برکت یافته ایسه. اونچی درواره اون بفهمستم؛ آن بو کی هیچ ترسی جه خودش دیل ایمتحان کونن نداشتی. نه تنها آن، بلکه خودش به مشورت ایلاهی یم تسلیم بوکوده بو. اون ره اهمیت زیادی دشتی کی خودش تسلیم خودا راهیان بوکونه، تا آنکی بخوایه «دوروست راهه» نشان بده.

نترسید جه آنکی ایجازه بدید روح القدس هر نبخشین و تلخی یه شومراً نشان بده. هرچی ویشتر اون لاپوشانی بوکونید، قویتره به و اون ریشه شومی دیل میان سختتره به. خوش قلب بمأنید، چوطو؟

«هر نوع تلخی، غضب، غیظ، زهار، ناسزا و هر نوع بدخواهی یه جه خودتآن دور کونید. کس کس آمرأ مهربان و دیلسوج ببید و هوتویی کی خودا شومراً در مسیح ببخشه، شومانم کس کس ببخشید.»

— افسسیان ۴: ۱۳-۲۳

آمان ویشتر وختان در مبارزه با لغزشانی پيله بيم کی در او رابطه و آموخته نوبسته بيم.

«شیطان دام» کیتاب بخواندم؛ چی کیتاب پر برکتی ایسه! اون خواندن به خیلیان پیشنهاد بدم. خودا حقیقتا جه اون طریق می زیندیگی میان کار بوکوده. جه اون نیویسنده خیلی ممنونم!

— اس. تی. (جورجیا)

جیویز دام

«هن وأستی منم سخت حقسای کونم کی خودا و مردوم
ورجه ایته وجدان پاک امرأ زیندیگی بوکونم.»
— اعمال رسولان ۴۲: ۶۱

جه لغزش آزاد بوستن، ایته سخت حقسای و همت خواهیه. پولس اون به ریاضت کشن و تمرین کودن تشبیه کونه. اگه خودمان بدن در معرض تمرینات قرار بدیم، آمی بدن آسیب و صدمه جلوب مقاوم به. ایته روز هاوایی میان جه ایته دیفار بوجور شون دوبوم تا عکس بیگیرم. وختی آ کار کودن دوبوم، ای دسته جه می زونی عضله‌یان فاکشه بوبوست و چار روز نتأستیم راه بشم.

فیزیوتراپ مر بوگفت: «اگه به طور معمول ورزش و تمرین بوکوده بی، آ اتفاق دنکفتی. چون شومی عضله‌نان شکل نیگفته، زود آسیب دینه!»

وختی بتأستم راه بشم، ایته کاربلد آدمی مَر آموزش بده: «تو وَا تمرینان انجام بدی تا تی زونی عضله‌ان به شکل و وضعیت دوروست وَاگرده.» چن ماه درازا بکشه تا می زونی به حالت طبیعی وَاگردست.

کلیمه یه یونانی اعمال ۲۴: ۱۶ میان ریاضت ره (Askeo) ایسه. ایته جه لغت نامیان، میان ریاضت و تمرین اتویی تعریف بوکوده: «تحمول درد حقسای، ورزش با تمرین یا اینضباط.»

بعضی وختان دیگران آمره لغزش دیهیدی و بخشن نییه چون امان امی دیلان تمرین بدهیم تا موقعیتی میان قرار بیگیرید و بتأنید لغزش کونترل بوکونید. اتویی، هیچ آسیب یا ضرری دایمی بوجود نایه.

خیلی آدمان بتأستید جه او دیفار هاوایی بوجور بیشید و هیچ آسیبیم نیده بید، چون ورزیده و آماده بید. هتویی عده ایی خودشان وَاموختید تا با تمرین دورونی، جه خودا ایطاعت بوکونید. امی میزان بلوغ تعیین کونه کی چقد خُب تأنیم، ایته لغزش بدون آسیب دئن، کونترول بوکونیم.

بعضی لغزشان نیاز به مبارزه یه ویشتری درید تا اوشانی کی اوشان ره وَاموخته بوووسیم. اِ ایضافی مبارزه ولکی باعیث زخم یا جیجایی بیه کی بعد اون لازم بیه کی آزادی و شفا ره، دوواره، تمرین روحانی بدریم. اما نتیجه، ارزش اِ حقسای دره

ا فصل هدف، آنه کی به سخت لغزشانی توجه بوکونیم کی نیازمند حقسای ویشتر اوشان رفع ره ایسیم. وختی، ایته تفاق می زبندیکی میان دکفت کی ایته خادیم باعیث و بانی اون بو، اِ سخت لغزش تجربه بوکودم، مَره به گوشه گیری فأنکشانه، ولی او موشکل ایته جه چندین موشکلی بو کی اِ آدم امرأ دَشتیم و طی ای سال ونیم، ویشتر او موشکل میان ایسا بوم.

می دورو وریان کی جریان دَستید می جه وورسه اید: «آیا دیل آزوردیکی نری؟ خیال نری چی بوکونی؟ آیا فقط خوابی مقاومت بوکونی و تی کار انجام بدی؟» من گوفتیمی: «من خُبم. اِ کار می رو تأثیری ناره. خوابم او دعوت و خواندگی کی درم امرأ پیش بشم.»

اما می جواب جه سر غرور بو. من خیلی زیاد آزورده بوم، ولی اون انکار کودیم، حتا خودم ورجه. ساعتان فیکر کودیم تا بفهمم اِ مسئله‌یان چوطو تأنستی مَره تفاق دکفه. من شوک و بهت و حیرت میان دوبوم. وختی اِ موقعیت

میان شوییم ضعیف و خیلی آماده یه زخم خوردن بوم، آ فیکران سرکو کودیم و ظاهیرا خودم ایته قوی مردای نیشان دَییم.

ماهان بوگذشت. همه چی کسل کونده به نظر فارسیمی. می خدمت ضعیف بوسته بو. نتانستیم دوعا بوکونم و عذاب میان زیندیگی کوذن دوبوم. هر روز شریر روحان امرأ جنگستن دوبوم. فیکر کودیم آن همه مقاومت دعوتی و اُستی ایسه کی می زیندیگی میان درم، ولی در حقیقت او عذاب، نبخشین و اُستی بو. هر وخت آ مرداک دوروَر ایسا بوم، احساس کودیم جه نظر روحانی ضعیف و دربه داغانم.

بازین ایته صبحی فارسه کی هرمله اون جخطر نبرم. امی حیاط خلوت پله رو نیشته بوم و دوعا کون دوبوم و وورسم: «خوداوندآ آیا من آزورده ایسم؟» هنوز آ کلیمهان می دهن جه بیرون ناموبو کی ایته ایجگره می روح جه بیشتاوستم: «بله!» خدا خواستی مَر مطمئن بوکون کی بفهم آزورده ایسم.

بخواستم: «خودایا، لطفا مَر کومک بوکن تا جه آ آزوردیگی و لغزش بیرون بایم. آ موشکل او قد مره پيله یه کی نتانم جه پس اون کنترول بیرون بایم.»

آن دقیقاً جایی بو کی خوداوند می جه خواستی بایسم، ینی جه می قوت ناوامید بوم. خیلی وختان حقسای کونیم با خودمان قودرت کارایی یه بوکونیم. آن باعیت نبیه کی امان جه نظر روحانی پيله بیم، بلکه به جای اون، نسبت به سقوط آماده تر بیم.

اولین قدم شفا و آزادی ره آنه کی بفهمید آزورده ایسید. غرور ویشتر وختان نخوایه قوییل بوکونیم کی آزورده و لغزش بوخورده ایسیم. وختی من می اوضاع احوال حقیقی یه قوییل بوکودم، خوداوند دومبال بگردستم و نسبت به اون اصلاحات وارز بوستم. احساس کودیم کی خوداوند می جه خوایه کی چن روز، روزه بیگیرم. روزه مَر موقعیتی میان نایی کی نسبت به خدا روح صدا حساس بوم و فایدههان دیگری هم دشتی.

«مگه روزه ای کی من پسند کونم آن نیه کی شرارت بندان وارز کونید و

یوغ توشکهیان وارز کونید و مظلومان آزاد کونید و هر یوغی یه بشکنید؟»

— اشعیا ۸۵: ۶

من آماده بوم تا شرارت بندان بشکسته ببید تا جه ظولم آزاد بوم. چن روز بعد ایته مراسم ختم میان شیرکت بوکوده بوم. او مرداکی کی مَر لغزش بد بو

هم اویۀ ایسا بو. اونَ جه پوشت کیلیسا در بیدم و شروع بوکودم به لابه کودن.
 «خوداوندا، من اونَ بخشم و هر اونچی کی انجام بده یه، رها کنم.» بلافاصله
 احساس بوکودم کی ایته سنگین بار جه می چان اوساده بوبوست. من اونَ ببخشه بوم.
 او لحظه میان، احساس راهایی عجیبی می دورون به جریان دکفت.
 اما آن فقط شروع می خُب بوستن بو. می دیل میان اونَ ببخشه بوم، ولی من جه
 می زخم پیلگی وახب دار نویوم. هنوز حساس بوم و تأنستیم دوواره آسیب بیدیم. آ
 موضوع دقیقاً مَث خُب بوستن جه ایته جیجای جسمی بو. نیاز دَشتیم تمرین بوکونم تا
 می دیل، فیکر و احساسان قوت بدم تا جه آینده زحمان در امان بمأنم.

با آزوردیگی و اُگردستن و جه اون پیشروی، چی وَا کودن؟

چن ماه بوگذشت. گاهی وایستی با بعضی جه فیکران که دَشتیم و قبلاً ببخشه
 بوم، بجنگم: «ولکی او مرداکی کی مَر آزار فارسانه یه بیدیم یا اون نامَ بیشتاوم...
 ولکی اینفر بیدیم کی می مأنستنی جه اون آسیب بیده و می ورجه جه اون شیکایت
 بوکونه». آ فیکران هُو وختی کی می کله میان آمویی، جه خودم دور کودیم و
 اوشانَ نهیب زیمیم. (دوم قرنیتیان ۱۰: ۵) اشانَ می تمرین یا حقسای بو تا آزاد بمأنم.
 آخریسر، جه خوداوند بخوآستم کی مانع ببه کی می فیکر سوی نبخشن
 بشه. دَنتسیم کی اون مَر آزادی یه ویشتری در نظر دره و نخوآستیم کی می الباقی
 یه عمر اسیر قودرت لغزش، زیندیگی بوکونم.
 خوداوند مَر یاد بده تا او مرداکی کی مَر آزوده بوکوده بو ره دوعا بوکونم و خو
 کلام به می یاد باورد:

«ولی من شومراً گم، شومی دوشمندآن موجب بوکونید و اوشانی یه
 کی شومراً اذیت و آزار رسانیدی، دوعای خیر بوکونید»

— متا ۵: ۴۴

آتویی بوبوست کی دوعا بوکودم. اول می صدا بی روح و یکنواخت بو، بدون
 اونکی اون میان ذوق و شوقی بمأنه؛ طبق می وظیفه به می دوعا ایضافه کودم:
 «خوداوندا، اونَ برکت بده. روز خُبی اونَ فادن. تَوَ توام کارانی کی انجام دهه، اونَ
 یاری بوکون. در نام عیسا، آمین.»

چن هفته آتویی بوگذشت. به نظر فآرسمی کی به هیجا فآنرسم. بآزین ایته روز صبح خوداوند مزموړ ۳۵ به می یاد بآورد. من هیچ ذهنیتی درواره او مزموړ نښتیم، آن وأستی، به اون مراجعه بوکودم و شروع به اون خواندن بوکودم. وختی به وسطای باب فآرسم، خودم موقعیت بیدم:

«شاهدانی کی آشان دیل سیاه دمرده یه ویریزی؛ چیزانی می جه واز خواست کونیدی کی من خبر نارم. می خبی یه بدی آمرأ جواب دیهیدی و می دیل و جان ناومید کونیدی.»

— مزموړ ۵۳: ۱۱-۲۱

تأستیمی خودم داوود آمرأ ایجور بیدینم. به می نظر، هم او مردای و هم بعضی جه اون معاونان می آمرأ، بجای خبی، بدی بوکودید و قطعاً می جان، غم و غورصه میانی دبو. خوداوند جه آ مزموړ ایستفاده بوکود تا می آ چن سال جنگ مر یادآوری بوکونه. در ایدامه یه آیهان، بخشی یه بخواندم کی یهو دپرکستم:

«ولی او وختی کی اوشان ناخوش احوال بید، من عزاداری لیباس دوکودیم، روزه گیفتن آمرأ مر فروتن چاکودم، وختی می دوعا بی جواب واگردستی، او کسی مانستن ماتم گیفتیم کی خو ربیفیق و برار ره ماتم گیره. او کسی مانستن کی خو مار ره گریه و زاری بوکونه، آن همه غم و درد و آسی نتأستیم می سر راست کونم.»

— مزموړ ۵۳: ۳۱-۴۱

داوود اعتراف کونه آ مرداکان حقسای کودید کی اون نابود کونید. اوشان بدی آمرأ اون فوتورک زیندی؛ اونم وختی کی اون هیچ کاری کی اون سزا بدی بوبوسته بی یه، نوکوده بو. بآزین می جواب بآمو: «اما او وخت کی...» .

داوود واکونش بر اساس دیگران کاران نوبو. اون تصمیم بیگیت اونچی کی دوروسته یه انجام بده. اون اوشان ره دوعا کودی؛ اینگار کی اون نیزیک براران بیدی یا مٹ کسی کی خو مار مودن ره داغداره. خدا مر نیشان بده کی چوطو آ مرداک ره دوعا بوکونم: «تو درواره هو چیزایی اون ره دوعا بوکون کی خوایی من تر انجام بدم.»

آتویی، می دوعایان کاملاً تغییر بوکود. د به آ شکل نوبو: «خودایا اون برکت بده و ایته روز خوبی اون ره تدارک ببین.»

بلکی حیات می دوعایان میان جاری بو بوسته. من دوعا کودیم: «خوداوند و بیشتر و پبله تر جه قبل خودت اون ره آشیکار کون. تی حضور امرأ اون موبارک بوکون. اون ایجازه بده کی تره صمیمانه تر بشناسه. ببه کی اون تره خشنود کونه و تی نام ره ایحترام بدره.» من اونچی اون ره دوعا کودیم کی خواستیم خودا می زبندگی میان انجام بده.

ای ماه اون ره با شوق و ذوق دوعا و لابه بوکودم: «من تر برکت دهم! من تر در نام عیسا دوست درم!» اون ایته لابه ای جه ته می روح بو. د می دوعا کون اون ره خودم و آستی نوبو بلکی اون ره، خودش و آستی دوعا کودیم و ایمان دشتیم کی شفا کامل بوسته.

شفا در روبرو بوستن

چن هفته بوگذشت و من اون دواره بیدم. بازم اییچه ناآرامی می دیل میان باقی بمآسته بو. هنوزم با ایحساس میل دشتن به ایرادگیری، جنگ کون دوبوم. می زن مره آتویی تشویق بوکود: «جان تو واید اون ورجه بیشی!»

من اون موطمئن بوکودم کی: «نه آ کار نوکونم. من د شفا فآگیتفم.» ایحساس بوکودم روح القدس می دورون شهادت نده کی با اونچی کی بوگفتم، موافق ببه. آن و آستی، جه خوداوند وورسم کی آیا و اون ورجه بشم؟! اون بوگفت: بله.

او مردآک امرأ قرار بنم و اون ره ایته کادو فآگیتفم. خودم فروتن بوکودم و به می ایشتباه نظران اعتراف بوکودم و جه اون بخواستم مره ببخشه. آمان آشتی بوکودیم و بخشین و شفا می دیل میان جاری بو بوست.

جه می دفتر کار با شفا و قوت بیرون باموم. د لازم نوبو کی درد امرأ جنگ بوکونم و نسبت به اون حالت انتقادی بدرم. آمی ارتباط جه او وقت قویتر بو و آمان د هیچ مشکلی ندشتیم. در حقیقت، آمان خیلی کس کس ره پوشت بو بوستیم.

لیزایه بوگفتم: «وختی اولین مرتبه آ مردآک امرأ ملاقات بوکودم، جه می نیگا، اون نتآستی مرتکب هیچ ایشتبایی ببه. و هیچ تقصیری اون میان نبهیم. اون دوست دشتیم، چون فیکر کودیم کی ایته فرد کامله. اما وختی جه اون برنجستم، سخت

بو اونَ دوست بَدَرَم. اَ کار، هر ذره جه ایمانی کی دَشتیم، جه من فاگِفتی. هسأ کی اَ جریان احیا یه طی بوکودم و شفا فاگِفتم، اونَ هو قدی زیاد دوست دَرَم کی اولین بار اونَ بیده بوم؛ با وجود تومام عیبآن، و اَن ایتَه بالغ موحبت ایسه.» اَ آیه جه کِتاب مقدس به می فیکر بامو:

«مهم تر جه همه همدیگر دِل و جان امرأ دوست بَدَرید، چون کی دوست دَشتن خیلی گوناهاَن پوشانه.»

— اول پطرس ۴: ۸

ساله کی کسای یه موحبت بوکونیم کی امی نیگا میاَن نتأید هیچ اِشتبایی یه مرتکب بیبید. اَن دوران عشق ماه غسل مأنه. دوست دَشتن کسای کی تأنیم اوشاَن تقصیراَن بیدینیم، چیز دیگه ای ایسه. خصوصاً وختی کی اوشاَن قوربانی بوبوسته بيم. خودا موحبت مَر پيله کودن دبو و می دِل قوت بده بو.

جه او زماَت تا به ایمرؤ، موارد مشابهی یه تجروبه بوکودم، اما دفعات بعدی ره وخت زیادی نبردی تا جه لغزش آزاد بَم. ولکی اَن دلیل اون بو کی می دِل تمرین بوکوده بو تا جه لغزش آزاد بمانه.

چن ماه جه وختی کی خودا، حیاط خلوت میاَن می امرأ گب بزه تا روزی کی جه او مرداک دفتر شفا بیافته، بیرون باموم، بوگذشت. اَ اتفاق، ای دوره، پرورش و تربیت ره بو کی باعیث بوبوست تمرین بوکونم و تقویت بيم. در طول اَ ماهان وختایی بو کی به نظر رسمی کی به هیجا فأنرسم. در واقع جه خودم وورسمیم کی آیا در حال شون به سوی بدی ایسم!

ولی الان دِ روی جاده یه امن خُب بوستن قرار دَشتیم؛ خوداوند روح، مَر مسیری میاَن هیدایت کودی کی تأنستیم امورَ کنترول بوکونم. اَن ای بخش جه روال می بلوغ بو. او تجروبه یه با هیچی عوض نوکونم و رشدی ره کی می زیندیگی میاَن به همراه دشتی وأستی، ممنونم.

بلوغ جه طریق سختی

أمان وختای تنگی و سختی پيله بيم؛ نه وختای آسایش و راحتی. سخت موقعیتان، همش آمی سفر راه سر، با خوداوند قرار گیرید. نتأنیم جه اوشاَن

جیویز دیم، بلکی و اوشان امرأ روبرو ببیم؛ چره کی ای بخش جه جریانی ایسید کی امان اون میان کامل بیم. اگه جه سخت موقعیتان جیویز دئن انتخاب بوکونیم، به طور جدی مانع خودمان رشد بیم.

وختی رو موخلف مانعان باش بید، قویتر و دیلسوج تر بیدی. هتویییم ویشتر عاشق عیسا بید، اگه جه سختیان بیرون بایید و هتوچی ایحساسی ندرید، احتمالاً جه لغزش کاملاً عیلاج نوبوستید. عیلاج تحت انتخاب خودتانه. بعضی جه مردم آسیب دینیدی و هرماله عیلاج نیبیدی، چون اوشان خودشان ره آرنج انتخاب بوکودید. عیسا اطاعت کودن با او مسئله‌ای کی اون برنجانه، یاد بیگفت. پطرس اطاعت کودن با او مسئله‌ای کی اون برنجانه، یاد بیگفت. پولس اطاعت کودن با او مسئله‌ای کی اون رنج بده، یاد بیگفت. در مورد شومان چوطویه؟ آیا شومانم یاد بیگفته‌بید؟ یا آنکی سنگدیل، سرد، کاتیل و بیزار بوستید؟ اگه اتویی یه، پس شومان هنوز اطاعت یاد نیگفتیدی.

بله، دورسته کی بعضی لغزشان وجود درید کی مٹ «آبی کی جه اوردک پوشت فینوه» جه میان نشید. شومان و اون میان حقسای بوکونید و تلاش بوکنید تا آزاد بید. آ جریان میانه کی پیله و بالغ بید.

بلوغ، سأل به دس نایه. اگه اتویی بوپسته بی، همه اون کسب کودید. عده یه کمی به خاطر او مقاومتی کی جه خودشان نشان دهیدی وقتی کی بالغ‌ش روبرو بیدی، به آ سطح جه زندگی فارسید. البته آن وستی کی امی جامعه روند، روحانی نیه بلکی خودخوانه ایسه، مقاومت وجود دره. دنیا «قدرت هوا و هوس رئیس» تسلط جیر قرار دره. (افسیان ۲: ۲) در نتیجه برای آنکی به مسیح بلوغ فارسیم، سختی‌انی وجود دره کی جه طریق خودخواهی جولوب ایسن به دس آیه.

پولس به سه تا شاری کی اوپه کیلیسا بنا بوکوده بو، و اگر دست. اون هدف شاگردان تقویت دورونی بو. اتویی، جالبه کی ببینیم کی اون چوطو اوشان قوت دیی. اون اوشان اتویی تشویق کودی:

«او شاران میان باایمانان تقویت و تشویق کودی کی خوشان ایمان دورون قایم بایسید و اوشان نصیحت کودی کی امان سختی یه زیادی و پوشت سر بنیم تا به خودا پادشایی فارسیم.»

اون وعده یہ ایتہ راحت زیندیگی یہ اوشان فائده. وعده نده کی اوشان طبق دونیا ملاکان موفق ببید. اون، اوشان نشان بده کی اگہ خوابید خوشان دور به خوشی تومام کونید، وَا با او پیلہ مقاومتی کی اُون مصیبت نام بنہ امرأ روبرو ببیید.

اگہ ایتہ روخان میان برخلاف آب جریان، رانیدی، وَا همش پارو بزنید تا بتانید جولوب روخان جریان پیش بیشید. اگہ جہ پارو زن دس اوسانید و ایستراحت بوکونید، آخربس آب جریان امرأ شیدی. اتویی، وختی امان تصمیم گیریم کی خودا راه میان پیش بیشیم، با خلی مصیبتان روبرو بیم. تومام امتحانان میان، به ایتہ سوال اصلی جواب داده به: آیا شومان دونیا مانستی به فکر خودتانید و خودتان پاس پائی کونید یا ایتہ زیندیگی یہ دومبال کونید کی همش خودتان نفس انکار کونیدی. به یاد بَرید کی وختی امان خودمان زیندیگی یہ عیسا و اسی جہ دس دیهیم، عیسا زیندیگی یہ جاودان به دس اورییم. ببہ کی یاد بیگیریم نتیجہ آخر رو تمرکز بوکونیم نہ حقسایان رو. پطرس ا نکته یہ به خُبی گہ:

«آی عزیزان، جہ اتشی کی آزمایش بوستن و اسی شومی میان را دگفته، قاق نبیید و خیال نوکونید کی ایتہ عجیب تفاق شومره دگفتن درہ. بلکی جہ ا خاطر خوشحال ببیید کی عیسا مسیح رنجان دورون شیریکیدی، تا اون جلال ظوهور وخت، تومام و کمال شاد ببیید.»

— اول پطرس ۴: ۲۱-۳۱

توجہ بوکونید کی اون بوزورگی یہ رنج با اون بوزورگی یہ شادی موقایسہ بوکونید. چوطو تانیدی به او بوزورگی، شادی بوکونید؟ وختی اون جلال آشیکار به، شومانم اون امرأ جلال یافیدی. ا جلال او قدہ کی ایجازہ دہہ تا اون شخصیت شومی میان کامل به. پس لغزش نیگا نوکونید، بلکی به جلالی کی تو رایہ نیگا بوکونید. خودایا شکر !

آن مهمه کی به لغزش بوخورده برار کومک بوکونید، به جای آنکی خودتان حقانیت ثابت بوکونید.

من هیجده سال درم و جه خانواده یه تک والد ایم کی ایته خواخور
دوقولوی همسان درم و ایته خانواده خیلی خُب میان زیندیگی کونم.
جه اویه کی هر ماله می جسمانی پئر نیده بوم، تومام می زیندیگی
میان اون نبخشه بوم. می پیله پئر حنیقتا مرد خودابه. اون «شیطان
دام» کیتاب خواندن ره مر فاده. بعد آنکی اون بخواندم، بتأستم می
پئر به طور کامل ببخشم.

— ان. ام. (نیو مکزیکو)

هدف: صلح و آشتی

«بیشتاوستیدی کی قدیمیان بوگفته بو بوسته بو کی: قتل نوکون و هر کی قتل بوکونه و آستی موجازات بیه. ولی من شومر گم، هر کسی خو برار مره غیظ بوکونه، اون حقه کی موجازات بیه؛ هر کی خو برار پخمه دوخوانه، اون حقه کی محاکمه بیه و هر کسی یم خو برار احمق دوخوانه، اون حق جهندم آتسه. هن و اسی اگه تی پیشکشی یه قوربانگاه سر تقدیم کودن دری، تر یاد بایه کی تی برار تی جه ناراحتیه، تی پیشکشی یه قوربانگاه جولوب بیه. اول بوشو تی برار امرأ آشتی بوکون، بازین و اگر د و تی پیشکشی یه تقدیم بوکون.»

— متا ۵: ۱۲-۴۲

آن نقل قولی جه کوه سر موعیظه ایسه. عیسا آ جومله امرأ شروع بوکود: «بیشتاوستیدی کی قدیمیان بوگفته بو بوسته کی...» و بازین بوگفت: «اما من شومر گم...»

عیسا اَموقایسه به سرتاسر اَ بخش جه خو پیغام ایدامه دهه. اول اون جه شریعت نقل کونه کی اَمی ظاهیری اعمالَ تنظیم کونه، باَ زمین نشان دهه شریعت وقتی اَمی دیل دورون بکاشته ببه تحقق یافه. اَن و اَسی، خودا نیگا میان ایتِه قاتل فقط کسی نیه کی ایتِه قتل انجام بده بلکی کسی ایسه کی جه خو برار تنفورم دره. شومان واقعا اونی ایسید کی خودتان دورون ایسید نه اونچی کی تظاهر کونید!

عیسا آشیکارا عواقب لغزش اَ بخش جه خو موعیظه مشخص کونه. اون سختی حفظ کونن غیظ و غضب یا تلخی لغزش آشیکارا بوگفت. اگه کسی بدون دلیل جه خو برار غیظ و غضب بدره، خطر داوری میان قرار گیره. اون خطر قصاص میان قرار دره اگه او غیظ و غضب ثمر باوره و اون خو برار «راقا» دوخوانه.

کلیمه «راقا» ینی احمق یا «کسی کی بی مغز» ایسه. اَ کلیمه ایتِه اصطلاح سرفوکوفتن ره بو کی مسیح دوره دورون یهودیان میان باب بو. اگه غیظ به جایی فارسه کی آدم خو برار احمق خطاب بوکونه، خطر جهنم میان قرار دره. کلیمه احمق به معنی «بی خودایی» ایسه. احمق خو دیل میان گه کی خودایی وجود نره. (مزمور ۱۴: ۱) او وخت، برار احمق خطاب کونن، ایتِه اتهام کاملاً جدی بو. هیکس هتوچی حرفی نزمیی، مگه آنکی اون غضب به تنفور تبدیل بو بوسته بی. ایمروزه مَث اَنه کی خودمان برار بیگیم: «بوشو جهنم میان» و جدی اَ حرف بزینم.

عیسا اوشان نشان بده اگه خشم و غیظ جولوب نایسم، آدم جهنم خطر میان قرار دهه. اَتویی، عیسا اوشان یادآوری بوکود کی اگه کسی به یاد باوره کی لغزشی بین اون و خودش برار وجود بدره، وایستی اون بیافه و اون امرأ آشتی بوکونه.

چره امان وایستی فوری آشتی بوکونیم، خودمان و اَسی یا اَمی برار و اَستی؟ امان واید اَمی برار و اَستی بیشیم کی بتانیم نخش ایتِه کاتالیزور بدریم تا اون کومک بوکونیم که جه لغزش بیرون بایه. حتا اگه امان نسبت به اون لغزش نوخورده بیم، خودا موحبت اجازه نده کی بدون آنکی اون امرأ آشتی بوکونیم یا اَمی رابطه به تقویت بوکونیم، اجازه بدیم غیظ و غضب هوتو باقی بمائنه. ولکی امان کار خطایی انجام نده بیم، دوروست یا غلط مهم نیه، مهمتر جه آنکی خودمان دوروستی به ثابت بوکونیم، کومک کونن به او براریه کی لغزش بوخورده.

سناریونان نامحدودی لغزش ره وجود دره، ولکی او کسی کی امان اون لغزش بدیم، خو امرأ فیکر کونه کی امان اون امرأ نادوروست و ناعادلانه رفتار بوکودیم، در حالی کی واقعا امان به اون هیچ آزاری فائرسائیم. اون ولکی

اطلاعات نادرستی دره کی باعیث به ایتہ نتیجہ نادرستی یہ بیگیرہ.

از طرف دیگہ، اون ولکی اطلاعات دورستی دره کی باعیث به ایتہ نادرست نتیجہ بیگیرہ. ولکی اونچی کی آمان بوگفتیم، در حالی کی جہ کانلان متعدد ارتباطی گوزرہ، سوء تفاهم و آستی به انحراف فاکشہ به. هر چن مومکنہ آمی نیت آزار دَن نہ، ولی آمی گبان و کاران ظاہیر متفاوتی یہ نشان بدہ بید.

آمان ویشتر وختان خودمان با آمی نیتان، و دیگران با اوشان کاران قضاوت کونیم. گاهی مومکنہ منظور دیگہ ای بدریم، در حالی کی چیز کاملاً متفاوتی یہ نشان بدیم. بعضی وختان آمی حقیقی انگیزمیان به طور زیرزیرکی حتا جہ خود آمانم مخفی مائیدی. آمی دیل خوابہ باور بوکونیم کی آمی انگیزمیان خالصید، ولی وختی اوشان با خودا کلام الک زنی، اوشان کاملاً متفاوت دینیم. آخربسر مومکنہ گوناہی نسبت به ایتہ آدم انجام بدیم؛ مثلاً غیظ و غضب دشتیم و فشار جیر ایسہیم و اوشان ایتہ آدم سر رو خالہ کودہ بیم. یا ولکی آدم به طور مُدام و واخبر، امرہ لگد بزہ و آمان اتویی واکونش نشان بدیم.

اون علت مهم نہ. آ لغزش او آدم درک تول کودہ و اون براساس فرضیہان، شایعہان و ظواہر قضاوت بوکودہ و خودش گول بزہ. گرچہ اباور درہ کی آمی حقیقی نیتان بفہمستہ. چوطو تأنیم بدون دشتن دورست اطلاعات، قضاوت دورستی بدریم؟ آمان وَا نسبت به آ حقیقت حساس ببیم کی اون با تومام خو دیل باور بوکونہ کی ایشتباه کون دبو. به هر دلیل، اگہ اون ہتوچی ایحساسی درہ، آمان وایستی با تومام وجود خودمان فروتن بوکونیم و جہ اون عذرخواہی بوکونیم.

عیسا امرہ سفارش کونہ کی آشتی بوکونید؛ حتا اگہ آ لغزش میان آمان مقصر نبیم. فروتن بوستن بخاطر صلح و آشتی نیازمند بلوغ ایسہ. ولی قدم اول اوسادن او کسی کی آسیب بیدہ رہ، ویشتر وختان سخت ایسہ. به آ خاطیر عیسا به او کسی کی باعیث لغزش بوبوستہ گہ: «بوشو...»

بخشش خواستن جہ کسی کی لغزش بخورده ایسہ

پولس رسول بوگفت:

«پس بائید اونچی کی باعیث برقراری صلح و سلامتی و ہمدیگر ایمان

تقویت به یہ دومبال بوکونیم.»

— رومیان ۴۱: ۹۱

آ آیه آمره نشان دهه کی چوطو به کسی کی باعیث اون لغزش بوبوستیم، نیزیک بیم. اگه با نیگای همراه با نارضایی بیشیم، باعیث صلح نیبه. امان فقط اونیة کی آسیب بیده ره، موشکل بوجود آوریم. امان وایستی نیگای همراه با پیروی جه صلح جه طریق فروتنی یه به قیمت خودمان غرور ایشکنیم بوبوسته حفظ بوکونیم. فقط جه آ راه صلح حقیقی یه تأنیم بیدینیم.

در مواقع خاصی من به آدمانی کی آسیب برسانم یا کسایی کی نسبت به من غضب دشتیدی، نیزیک بوستم و اوشان مره لگد تاودیدید. مره بوگفته بید خودخواه، بی ملاحظه، مغرور، خام، خشن و غیره ایسم.

می طبعی واکونش حکم کودی کی بگم: «نه، می منظور آن نوبو. تو مره دوروست درک نوکونی!» ولی وختی کی خودم جه دیفاع کونم، فقط اوشان لغزش تش شعله ورتتر کونم؛ آ کار پیروی جه صلح نیه. دیفاع کوندن جه خودمان یا «خودمان حق و حقوق»، هرماله حقیقی صلح همراه ناوره.

در عوض یاد بیگفتم کی بیشتاوم و می دهن دودم تا اوشان هر چی کی لازیمه، بیگید. اگه اوشان امرأ موافق نییم، ایجازه دهم کی بنید اونچی کی بوگفتید ره احترام قایل ایسم و اوشانم می هدف و رفتار فهمیدی. بعد اوشان گم کی جه آنکی شومرا آزورده بوکودم، ناراحتم.

وخت دیگه ای کی اوشان می رفتار بنتر درک کونید و حق با اوشانه، اعتراف کونم: «حق با شومایه. من جه شومان خوام کی مره ببخشید.»

آ آیه به سادگی به معنای فروتنی برای رواج و گسترش صلح و آشتی ایسه. ولکی به آ دلیل عیسا آیات بعدی میان بوگفت:

«تی شاکی امرأ هو راه دورونی فوری صلح بوکون، قبل آنکی به دادگاه فارسید، وگرنه اون تره دوساق بان دس فاده و دوساق خانه میان دکفی. آمین شومره گم تا سکه یه آخر فاندی، نتانی دوساق خانه جه بیرون بایی.»

— متا ۵: ۵۲-۶۲

غرور دیفاع کونه، فروتنی قوییل کونه و گه: «حق با تونه. من اوتویی عمل بوکودم. لطفا مره ببخش.»

«ولی او حکمتی کی جه آسمان ایسه، اول پاکه، بآزین صلح جو و آرام ایسه و نصیحت گوش کونه، و خُب ثمرات و رحمت جه پوره و فرق ننه و ریا جه دوره»

— یعقوب ۳: ۷۱

حکمت ایلاهی نصیحت گوش کونه. وختی اختلافان بوجود آیه، حکمت ایلاهی، نیشتاو و نافرمان نیه. کسی کی موطیع فرمان ایلاهی بوبوست، تا وختی کی حق پا جیر نمأنه، جه آنکی تسلیم ببه یا به اینفر دیگر نظر ایحترام بنه، نترسه.

نیزیکی به کسی کی شومره لغزش بده

آمان کاریه کی وختی باعیث آمی برار لغزش بوبوستیم، وایستی انجام بدیم، همدیگر امرأ واری بوکودیم، الان بایید بیدینیم وختی کی آمی برار امرأ لغزش دهه، چی واکونشی وَا بَدَریم.

«اگه تی برار تره بدی بوکونه، خلوتی بوشو اون ورجه و اون بدی یان اون بوگو. اگه تی گب گوش بوکوده، بنی تی برار به دس باوردی.»

— متا ۸۱: ۵۱

ویشتر مردوم آ آیه، جه کیتاب مقدس به روشی متفاوت جه اونچی مسیح در نظر دشتی، به کار بریدی. وقتی کی آسیب خوریدی، شیدی و بوتون و غیظ و غضب امرأ با او کسی کی اوشان لغزش بده امرأ برخورد کونیدی. اوشان جه آ آیه ایستفاده کونید تا کسی کی اوشان آورده بوکوده یه، محکوم بوکونید.

اما اوشان اصلی دلیل کی عیسا به آمان تعلیم بده کی همدیگر ورجه بیشیم نیده گیرید. آ کار محکوم کودن ره نییه، بلکه صلح و آشتی و اسی ایسه. اون جه آمان نخوایه کی به آمی برار بیگیم چقد امیره بد و مخرب بو. آمان وَا بیشیم تا او فاصله ای کی مانع به تا آمی ارتباط شفا بیافه یه، جه میان اوسانیم.

آ مسئله او روشی یه مأنه کی خودا آمی رابطه یه با خودش شفا بده. آمان خودا جولوب گونه بوکودیم، ولی اون «خو موحبت به آمان آتویی ثابت بوکود کی وختی آمان هنوز گونه کار بیم، مسیح آمی و اسی بمرد.» (رومیان ۵: ۸)

آیا امان میل دریم کی جه خودمان پاس پائی کودن نیده بیگیریم و خودمان غرور پا جیر بنیم تا دوواره امی رابطه یه با کسی کی امره لغزش بده بازسازی و تقویت بوکونیم؟ قبل اونکی امان جه خودا بخواییم کی امره ببخشه، اون خو دس به امی سو دراز کود. عیسا تصمیم بیگیت کی امره ببخشه، قبل اونکی امان حتا امی لغزش یا گونه بشناسیم. گرچه اون خو دس به امی سو دراز کوده، ولی امان نتانستیم پئر امرأ صلح بوکونیم تا آنکی اون کلام صلح و آشتی یه دریافت بوکودیم.

«تومام اشان خودا جه ایسه کی به واسطه مسیح امره خودش امرأ آشتی بده و آشتی خیدمت امره بسپرد. ینی خودا مسیح دورون دونیایه خودش امرأ آشتی دیی و مردوم تقصیرات اوشان حیساب ننهیی، و آشتی پیغام امره بسپرد. پس امان مسیح سفیران ایسیم، خودا خو خواسته یه جه امی طریق انجام دهه، امان مسیح طرف، شومره مینت کونیم کی خودا امرأ آشتی بوکونید.»

— دوم قرنیتان ۵: ۸۱-۲۰

کلیمه آشتی یا صلح کودن، جه آ زمینیه مشترک شروع به کی امان همتن خودا جولوب گونه بوکودیم. امان آشتی یا نیجات ره میلی نیشان ندیم، مگه آنکی بدنیم ایتیه جودایی وجود دره.

عهد جدید میان شاگردان موعیظه کودید کی اینسانان به ضد خودا گونه بوکودید. اما شاگردان چره مردوم گوفتید کی گونه بوکودیدی؟ آیا آن وستی کی مردوم محکوم بوکونید؟ خودا محکوم نوکونه: «چونکی خودا خو پسر اوسی نوکوده تا مردوم دونیای محکوم بوکونه، بلکی اوسی کود تا توسط اون نیجات پیدا کونید.» (یوحنا ۳: ۱۷) آیا ویشتر به آ دلیل نییه کی اوشان به جایی فارسانه تا خوشان دوروست موقعیت بفهمید و جه خوشان گونه توبه بوکونید و جه خودا بخوایید کی اوشان ببخشه؟

چی چیزی انسانان به سوی هیدایت کونه کی توبه بوکونید؟ جواب رومیان ۲: ۴ میانی نهه:

«یا آنکی خودا مهربانی و طاقت و پبله صبر کوچیک ایشماری و نائی کی خودا مهربانی آن و آسیه کی تره توبه سمت بیره؟»

خودا نیکویی امرأ، آمره به سمت توبه کردن بره. اون موحبت، آمره به جهنم محکوم نوکونه. اون خو موحبت نسبت به امان با عیسا اوسی کوند ثابت بوکود؛ اون ای دانه پسر، کی امی و اُستی صلیب رو بمرد. اول خودا خو دس دراز کونه، گرچه امان بر ضد اون گوناہ بوکودیم. اون خو دس دراز نوکونه کی آمره محکوم بوکونه، بلکی تا رابطه برقرار بوکونه و نیجات ببخشه.

جه اویه کی امان و اُجه خودا سرمشق بیگیریم (افسیان ۵: ۱) و اُخودمان میان صلح و آشتی یه با او براری کی به امی ضد گوناہ بوکوده، پرورش بدیم. عیسا خودش اُ سرمشق آمره فاده؛ اون و رجه بوشو و اون گوناہ اون نیشان بده. اون محکوم نوکونه، بلکی هر چی کی شومی دو نفر میان وجود دره یه، جه میان اوسان و اتویی، صلح و آشتی برقرار به و باعیث به کی رابطه تقویت ببه. امی نیکویی باعیث به کی امی برار، به سمت توبه کردن و رابطه یه تقویت کوند فاکشانه ببه.

«پس من کی خوداوند و اُسی دوساق خانه میان ایسام، مینت کونم کی شومی رفتار در خور او دعوتی کی شومی جه بوپوسته، ببه. تومام فروتنی و ملایمت امرأ و صبر و موحبت دورون همدیگر تحمل بوکونید. تقلا بوکونید تا او ایته بوستنی کی خودا روح جه ایسه صلح و سلامتی دورون بَدرید.»

— افسسیان ۴: ۱-۳

امان اُ صلح و سلامتی طناب ملایمت و صبر و فروتن بوستن امرأ و کس کس ضعفاً با موحبت تحمل کوند امرأ تانیم بَدریم. ارتباطانی کی موحبت امرأ برقرار بوپوستید، اتویی تقویت به.

من جولوب کسانی کی خواستید مَره محکوم بوکونید، ایشتابه بوکودم، در نتیجه تومام می رغبت آشتی کوند ره جه دس بدم و در حقیقت، فیکر بوکودم کی اوشان خیال نریدی کی آشتی بوکونید و فقط خوابیدی کی من اوشان به عنوان ایته دیوانه آدم بشناسم.

آدمانی کی من اوشان جولوب ایشتابه بوکودم، ملایمت امرأ می و رجه باموید. بازین من بیلافصله می نظر عوض کودیم و جه اوشان خواستیم کی مَره ببخشید، بعضی وختان حتا قبل اونکی اوشان گبان تومام به.

آیا تا به حال کسی شومی ورجه بامو تا بگه: «من فقط خواستیم کی تو بدنی کی تره بخشم آن و اسی کی ایته ریفیق خُبی مره نویوستی چون آ کار مره انجام ندیی؟» بآزین وختی اوشان شومره خراب کونیدی، ا نظر شومره دیهیدی کی: «تو مره ایته معذرت خوایی بدهکاری!» هتوچی موقعیت میان قاق بید و ماتی و گجی و آزوردیگی امرأ شومره خوشک زنه. اوشان ناموید تا شومی امرأ آشتی بوکونید، بلکی تا شومره بترسانید و کنترول بوکونید.

امان نواید او براری کی امره لغزش بده ورجه بیشیم؛ تا وختی کی تصمیم نیگیتیم اون جه امی ته دیل ببخشیم، مهم نیه کی اون چوطو به امان واکونش نیشان بده، امان و اقبل اونکی به اون نیزیک بیم، هر نوع احساس دوشمندی به اون جه خودمان دوره کونیم.

اگه اتویی نوکونیم، احتمالاً با آ احساسات منفی، به جای آنکی باعیت شفا و تقویت رابطه ببیم، واکونش بد نیشان دهیم و به اون آسیب زنیم. هسأ د بیدینیم اگه امان ایته دورست نیگاه بدریم و حقسای بوکونیم تا با او کسی کی به امان خطا و بدی بوکده، آشتی بوکونیم، ولی اون امره بی محلی بوکونه، چی تفاق دکفه؟

«ولی اگه قوییل نوکوده، اینفر یا دو نفر دیگر تی امرأ ببر، تا هر گبی کی بزه به، دو سعتأ شاهد امرأ ثابت ببه. اگه اوشان گبانم گوش نده، کیلیسای بوگو؛ و اگه کیلیسا گبانم قوییل نوکود، او وخت اون امرأ بیگانه یا باجگیر مانستن رفتار بوکون.»

— متا ۸۱: ۶۱-۷۱

هر کودام جه آ راهان، ایته هدف دریدی: صلح و آشتی. عیسا در اصل گه: «خودتان حقسای بوکونید!» توجه بوکونیدی کی چوطو کسی کی باعیت و بانی لغزش بویوسته، هر مرحله میان گیر دره. چقد نسبت به کسی کی در حق امان خطا بوکوده، لغزش دوچار بیم، قبل آنکی اون سر وخت بیشیم و هوتویی کی عیسا به امان بوگفته، عمل بوکونیم!

امان آ وضع دوچار بیم، چونکی با خودمان دیل روبرو نویوستیم. وختی ماجرای دیگران ره جه خودمان دید تعریف کونیم، احساس کونیم کی حق با آمانه. وختی دیگرانم امرأ همدردی کونیدی کی چقدر امی امرأ بدرفتاری بویوسته،

آمی خیال راحت به و حقّ و بیشتر به خودمان دیهیم. ا رفتار میان فقط خودخواهی وجود دره.

کلام آخر

اگه خودا موحبت خودمان نیتان دورون حفظ بوکونیم، شکست نوخوریم. موحبت هرماله شکست نوخوره. وختی امان دیگران موحبت کونیمی، او جوری کی عیسا به امان موحبت کونه، آزاد بیم، حتا اگه اینفر انتخاب بوکونه کی آمی امرأ آشتی نوکونه. با دقت بیجیری آیه یه نیگا بوکونید، خودا حکمت تومام موقعیتان ره در دسترس نهه.

«اگه به، تا اویه کی به شومان ربط دره، همه کس امرأ صلح و صفا دورون زیندیگی بوکونید.»

— رومیان ۲۱: ۸۱

اون گه: «اگه به» چون وختایی وجود دره کی دیگران دوست نرید کی آمی امرأ صلح و صفا میان بایسید. یا ولکی آدمانی ایساید کی اوشان شرایط آن و اسی کی صلح بوکونید، آمی ارتباط خوداوند امرأ خطر میان تاوده. هر کودام جه ا موردان میان، مومکین نیه کی او رابطه شفا بیافه.

توجه بوکونید کی خودا گه: «تا جایی کی به شومان ربط دره...» امان هر کاری کی تأنیم صلح و آشتی کودن ره بوکونیم، وایستی اون انجام بدیم. امان و بیشتر وختان خیلی زود آمی روابطان میان نااومید بیم. مره هرماله جخطر نیشه او وختی کی ایته ریفیق مره مشورت دئی کی جه ایته موقعیت خیلی نااومید کونده میان کنار فائکشم: «جان، دانم کی تو تائی دلایلی کیتاب مقدسی پیدا کونی تا کنار فاکشی. اما قبل ا کار، اطمینان بدر کی با دوعا کودن با مسئله جنگستی و تومام اونچی یه کی تأنستی تا خودا صلح و آرامش او موقعیت میان باوری، انجام بدیی!»

بأزین ایضافه بوکود: «غورصه خوری اگه ایته روز به عقب و اگردی و خودت بیگی: اگه تومام اونچی کی تأنستیم بوکوده بیم انجام بده بیم، ا رابطه نیجات پیدا کودی. بنتره موطنن بیبی کی راه دیگه ای وجود نره و آنکی تا جایی کی مومکین بو، بدون آنکی حقیقتی به خطر دکفه، تو تی حقسائی بوکودی!»

من چه اُون مشورت خیلی خوشحال بوستم و اَوْن به عنوان خدا حکمت قوبیل بوکودم.

عیسا گبانَ به یاد بأورید:

«خوشا به حال اوشائی کی صلح طلب ایسیدی، چونکی اوشان خدا ز آگان دوخوآده بیدی.»

— متا ۵: ۹

اُون نوگفت: «خوشا به حال اوشائی کی صلح حفظ کونیدی.» ایتہ کسی کی صلح حفظ کونه، جه روبرو بوستن به هر قیمتی دوری کونه تا صلح حفظ کونه، حتا اگه حقیقتی به خطر دکفه. ولی صلحی کی اُون حفظ کونه، ایتہ حقیقی صلح نییه، بلکی ایتہ سطحی صلح ایسه کی دوام نره.

ایتہ صلح کوننده آدم، در حالی کی حقیقت حفظ کونه، با موحبت شه و سخت شرایط امرأ روبرو به؛ جوری کی او صلحی کی اتویی به دس آیه، دوام دار ایسه. اُون ایتہ سطحی و الکی ارتباط برقرار نوکونه. اُون میل دره به قوبیل کودن مسائل، حقیقت حفظ کودن و موحبت کودن. اُون دوری کونه جه آنکی لغزش با ایتہ لبخند سیاستمدارانہ مخفی بوکونه. اُون موحبت امرأ ایتہ صلحی یه برقرار کونه کی کسی نتانه اُون بشکنه.

خودا اینسان امرأ با آروش عمل کونه. اُون نحوایه کی همه چی بی پا بیه. در عین حال نحوایه رابطه و اُستی، حقیقت و راستی به خطر دکفه. اُون به دومبال ایتہ اُستی همراه با تعهد ایسه نه ایتہ اُستی سطحی و ظاهری. آن باعیت به وجود آمون ایتہ رابطه همراه با موحبت به، کی هیچ بدی ای نتانه اُون قطع کونه. اُون خو جان آمی و اُستی فدا بوکود. امان فقط تائیم کی اتویی عمل بوکونیم. به یاد بدرید کی حرف آخر، خودا موحبت ایسه؛ موحبت هر مالہ شکست نوخوره، جه میان نیشه و هر مالہ تومام نییه. اَ موحبت خو منفعت دومبال نوکونه و راحت لغزش نوخوره. (اول قرننیاں ۱۳: ۵)

پولس رسول بینویشته کی موحبت همه جور گوناھی رو باش به:

«می دوعا آنه کی شومی موحبت هتو هی ویشتر به و شناختن و خُب

هدف: صلح و آشتی

و بد دانستن امرأ همراه ببه، کی بتأنید بئترین تشخیص بدید و مسیح
و اگر دستن روز ره پاک و بی عیب و پور جه پارسایی ثمریان ببید
کی عیسا مسیح شومی زیندیگی دورون به بار آورده و اون نتیجه خودا
ستایش و جلال به.»

— فیلیپیان ۱: ۹-۱۱

خودا موحبت، کلید آزادی جه دامی با لغزش طومعه ایسه. ا موحبت و ا کی خیلی
زیاد ببه. موحبتی کی همش رشد کونه و امی دیل میان تقویت به.
آن و استی، خلیپیان امی ایمرور جامعه میان، گول موحبت سطحی و ظاهیری
یه بوخوردید؛ موحبتی کی گب زنه، ولی عمل نوکونه. موحبتی کی آمره جه
لغزش دور کونه، خو زیندیگی یه با فداکاری خو پا حیر نهه، حتا دوشمند
خیریت ره. وختی امان با ا نوع موحبت رفتار کونیم، د نتانیم گول بوخوریم و شیطان
طومعه یه اوسانیم.

عمل بوکونید

ولکی در حالی کی آ کیتاب بخواندید، خودا روح، روابطی جه گذشته یا حال شومره یادآوری کونه کی جه اون چیزی یه بر ضد دیگران خودتأن دیل میان بدشته بید. پس، احساس کونم خودا دستور انه کی آن و اسی کی جه هتوچی مشکلی خلاص بید با هم ساده دوعا بوکونیم.

اما قبل دوعا جه روح القدس بخواید تا درواره گذشته شومی امرأ گب بزنه و هر کسی یه کی شومان چیزی جه اون به دیل درید، به شومی یاد بأوره. اون حوضر آرام بأیسید تا اوشان شومره نشان بده. نواید چیزی یه دومبال بوکونید کی اصلا وجود نره. اون آشیکارا اوشان شومره به یاد بأوره تا وختی به اون شک نوکونید. وختی آ کار انجام دهه، ولکی دردی کی تجروبه بوکوده بیده، به یاد بأورید. نترسید! اون دوروست اویه ایسه و شومره آرام کونه

در حالی که هر کدام چه آ آدمانَ چه تقصیراتی کی نسبت به شومان انجام بدَیدَ رها کونید، هر کدام ایتَه-ایتَه تصور بوکونید و هر کدام شخصا ببخشید. قرضی کی به شومان دَردی یَه باطیلَ کونید. بآزین اتویی دوعا بوکونید، ولی فقط به آ کلمه‌ان محدود نیبید.

چه آ دوعا به عنوان ایتَه سرمشق استفاده بوکونید و چه خدا روح هدایت بیبید. «پُئر، عیسا نام میان، بفهمستم کی تی جولوب گونه بوکودم؛ آن و آستی کی، او کسانی کی مَرَه لغزش بدَیدَ، نبخشم. من توبه کونم و چه تو خوابم کی مَرَه ببخشی. بفهمستم کی بدون تو نتانم اوشانَ ببخشم.

پس چه می ته دیل تصمیم بیگفتم کی ببخشم [نامانَ ایضافه کونید و هر کدام جودا-جودا ببخشید و رها بوکونید] من تومام اوشانیه کی به من خطا بوکودید، عیسا خون جیر آورم. اوشانَ د هیچ قرضی به من نَردی. من اوشانَ گونا‌هانی کی نسبت به من بوکودیدَ ببخشم.

آی می آسمانی پُئر، هوتویی کی عیسا خوداوند چه تو بخواست تا کسانیه کی نسبت به اون گونه بوکودیدَ ببخشی، منم دوعا کونم تا کسای کی به من گونه بوکودیدَ، ببخشی. چه تو خوابم کی اوشانَ برکت فادی و به دشتن ارتباط نیزیک با خودت هدایت بوکونی. آمین.»

هسا د او کسانی کی اوشانَ رها بوکودید و ببخشید نام یادداشت بوکونید و شومی تاریخ تصمیم کی درواره اوشانَ بخشین بیگفته بیدَ بینویسید.

ولکی لازم بیه تمرین بوکونید تا چه لغزش آزادَ بمانید. (اگه آ جمله یَه متوجه نویسَید، فصل سیزده یَه دواره بخوانید.) متعهد بیبید کی هر و خ خودتان ره دوعا کونید، اوشانَ رم دوعا بوکونید. آ یادداشت کومک کونه کی آنَ به یاد بَدَرد. اگه شومی افکار، شومی ذهن بمباران کودنَ ایدامه دهه، اوشانَ با کومک خودا کلام و آشیکار کودن خودتان تصمیم برای بخشین، بیرونَ کونید. شومانَ چه خودا بخواستید تا شومره بخاطر قدرت بخشین، فیض ببخشه، پس بدَیدَ نبخشین قودرت به پای خودا فیض قودرت (کی بخشین و آستی به آدمانَ عطا کونه) فائرسه. نترس بیبید و جنگ نیکوی ایمان، بجنگید.

وختی بفهمستید کی شومی دیل قوی و موحکمه، اوشانَ ورجه بیشید. به یاد بَدَرد کی با هدف صلح و آشتی و به نفع اوشانَ شون دَردی نه شومی نفع و آستی. آ کارَ کودنَ امرأ، پیروزی رو مهر زندگی و خودتان برآرَ مورد توجه قرار دیهید و

اونَ تقویت کونید. (متا ۱۸: ۱۵) اَکار خودای راضی کونه.

«بر اون کی تأنه شومرَه لغزش جه پاس پائی بوکونه و خودش حوضور
پور جلال میان بی عیب و پور جه پیلَه شادی حاضر کونه، بر او
خودای یکتا و آمی نیجات دهنده، به واسطه عیسا مسیح، آمی خوداوند،
جه ازل، حال و تا ابد، جلال و شکوه و توانایی و قودرت باد! آمین.»
— یوهودا ۴۲- ۵۲

خودایا کویا ایسای؟!

قوت و هدف پیدا کون وختی کی بیابان میان ایسایم

آیا وختی کی سختی زندگی میان ایساید، احساس کونید گوم بوسئید و جه خونتان وُرسید: «خودایا کویا ایسای؟!»

ولکی خودا جه قبل شیمی امرأ گب بزه بی، اما هسأ د ساکیت به نظر فارسه، ولکی ایمان دورون جولوب بوشوید، ولی الان د اون حوضو ایحساس نوکونیدی. پس وَا بگم کی بیابان میان خوش باموید؛ جا جیگایی کی بین وعده فاکگفتن و اون به انجام فارسین فاصله نه.

ولی خُب خبر آن ايسه کی بیابان، ایته بی هدف ناکوجآباد نییه. خودا جه بیابان ایستفاده کونه تا شومرا، شیمی پیشانی نیویس ره آماده و موجهز بوکونه. آ اتفاق وختی عملی به کی شومان خونتان مسیر دوروست تشخیص بدید. برعکس اونچی کی خلیلیان فیکر کونیدی، جه آ دوره گودشتن به آ معنا نییه کی فقط خودا رافا بینیشینیم. شومان آن وأستی کی دوروست مسیر بیأفید، نقش اساسی داریدی. اگه نخوآبیدی با خونتان دور چرخستن، خونتان وخت تلف بوکونید، وَا خوشک بیابان دوران معنایه بفهمید.

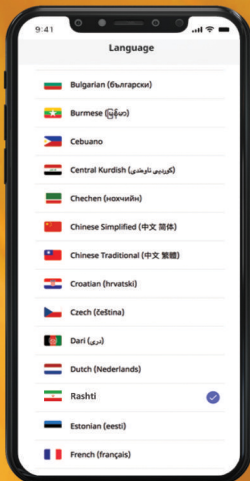
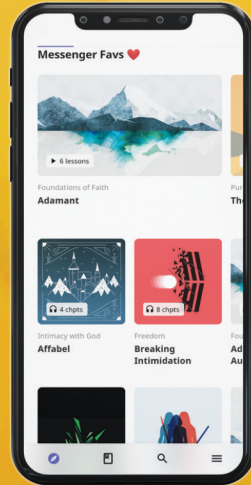
جان بیور آ کیتاب میان خیلی واضح، شومره ایته دیدگاه کیتاب مقدسی و روایتی امرأ، موجهز کونه کی به شومان کومک بوکونه تا بتأنید بیابان یا سخت دوران میان شیمی دوروست مسیر تشخیص بدید و او مسیری میان حرکت بوکونید کی خودا شومرا در نظر بیگفته.

تانی دی بیافید میان: MessengerX.com X

X MessengerX

شاگردی سفر همه کس ره، هر جایی که ایسآید.

- مجانی به ۱۳۰ زوان مختلف
- به صورت آپلیکیشن و آنلاین تأییدی آن فآگیرید
- منابعی برای شومی رشد
- سابقهیآن دومبال کودن و شاگردی مسیر

شامیل کتابخانه و مسنجر شاگرسازی منابع در
قالب دیجیتالی کیتابآن، صوتی کیتابآن، فیلمای
کوتاه، تعالیم ویدیویی، کیتاب مقدس و منابع دیگه.
شومان تأییدی آن منابع همه یه دستگاهان میان
بیدینید، بخوانید یا اوشآن گوش بدید.

MessengerX.com

قابیل دانلود آپ استور و گوگل پلی میان تو کل دونیا

جیویشن جہ دوشمند کوشندہ دام

« شیطان دام » کی کتاب ایتہ جہ گول زندہ ترین دامانی کی شیطان اون بہ کار برہ تا مانع بہہ کی خودا ایرادہ بالیمانان زیندیگی میانی بہ انجام فارسہ یہ، برملا کونہ و آدام چیز ی زینہ جز دیل آزوردیگی. ویشتہ آدامان کی آدام میان گیر دکفیدی حتا خودشانم واخہ اون نیبید.

گول نوخوری! چی بخوایید و چی نخوایید دیل آزوردیگی امرأ روبرو بیدی، اما آن بہ شومان بستگی درہ کی دیل آزوردیگی چی اثری شومی رابطہ با خودا امرأ بدرہ. شومی جواب شومی آیندہ یہ موشخص کونہ. اگہ دیل آزوردیگی یہ دوروست مودیریت بوکونید، بہ جای آنکی کانیل تر ببید، قویتر بید. جان بیور دهمین سالگرد انتشار آ پورفروش کی کتاب میان شومرا نشان رہہ کہ چوطو جہ دیل آزوردیگی آزاد بمأنید و بہ ایتہ قوربانی ذہنی تبدیل نیبید.

آکیتاب کی ویشتہ جہ ای میلیون نسخہ جہ اون تو کل دنیا بہ فروش بوشو، شامل شہادت آدمایی ایسہ کی با خواندن آکیتاب متن، تاملات روحانی بخش، مباحثاتی سوالان و کی کتاب دوعایان، اوشان زیندیگی یہ واگردان فوگوردان بوکود.

شومان جواب ہتوچی سخت سوالان آکیتاب میان یافیدی:

- چرہ ہمیشہ مَر بہ جوم جوم دکفہ کی ماجرائی جہ خودم نیگا تعریف بوکونم؟
- چوطو تائم شک و بی اعتمادی فیکران امرأ جنگ بوکونم؟
- چوطو تائم زخمانی کی جہ گوڈشتہ بوخوردہ ہمیشہ بہ می خاطر ناورم؟
- چوطو تائم دووارہ کسی کی مَر خیلی دیل آزوردہ بوکودہ یہ اعتماد بوکونم؟

آکیتاب ہو قدی کی شومرا کومک کونہ تا جہ دام دیل آزوردیگی کی دوشمند شومرہ پهن کودہ، جیویز دید، شومرا قوت رہہ کی جہ دیل آزوردیگی آزاد بمأنید و شومرا قودرت رہہ تا ایتہ رابطہ بدون مانع خودا امرأ بدرید.

جان و اون زن لیزا بیور، موسسہ بین المللی مسنجر بنیان گذاران ایسید. جان بہ عنوان ایتہ نیویسندہ و خادیم ہمیشہ ذوق و شوق و نترس سر امرأ، حثیقت بدون آنکی جہ اون کوتاہ باہ، اعلام کونہ. اون خواستہ، پوشتیوانی جہ محلی کیلیسایان و رہبران موجهز کون، منابع موخلف امرأ بدون توجہ بہ موقعیت مکانی، اوضاعاحوال مالی یا اوشان زوان ایسہ. هن و اسی اون کیتابان و منابع تعلیمی بہ ویشتہ جہ ۱۰۰ زوان ترجمہ و میلیونہا نسخہ جہ اوشان، چاپ و ہدفدار بین رہبران و محلی کیلیسایان پخش ہوستہ.

آکیتاب و منابع دیگر جہ آسایت دانلود بوکونید:
MessengerX.com

X
MessengerX

آکیتاب جہ طرف آ نیویسندہ ایتہ کادویی
ایسہ و فروش رہ نییہ.

M **Messenger**
INTERNATIONAL

آکیتاب و منابع دیگر جہ آسایت دانلود بوکونید:

